DE PSALMEN
VOOR DEZE TIJD

BEWERKT DOOR

ANDREAS GLOTZBACH

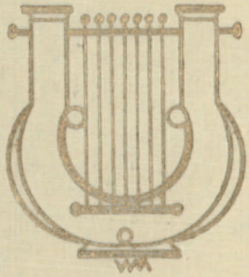

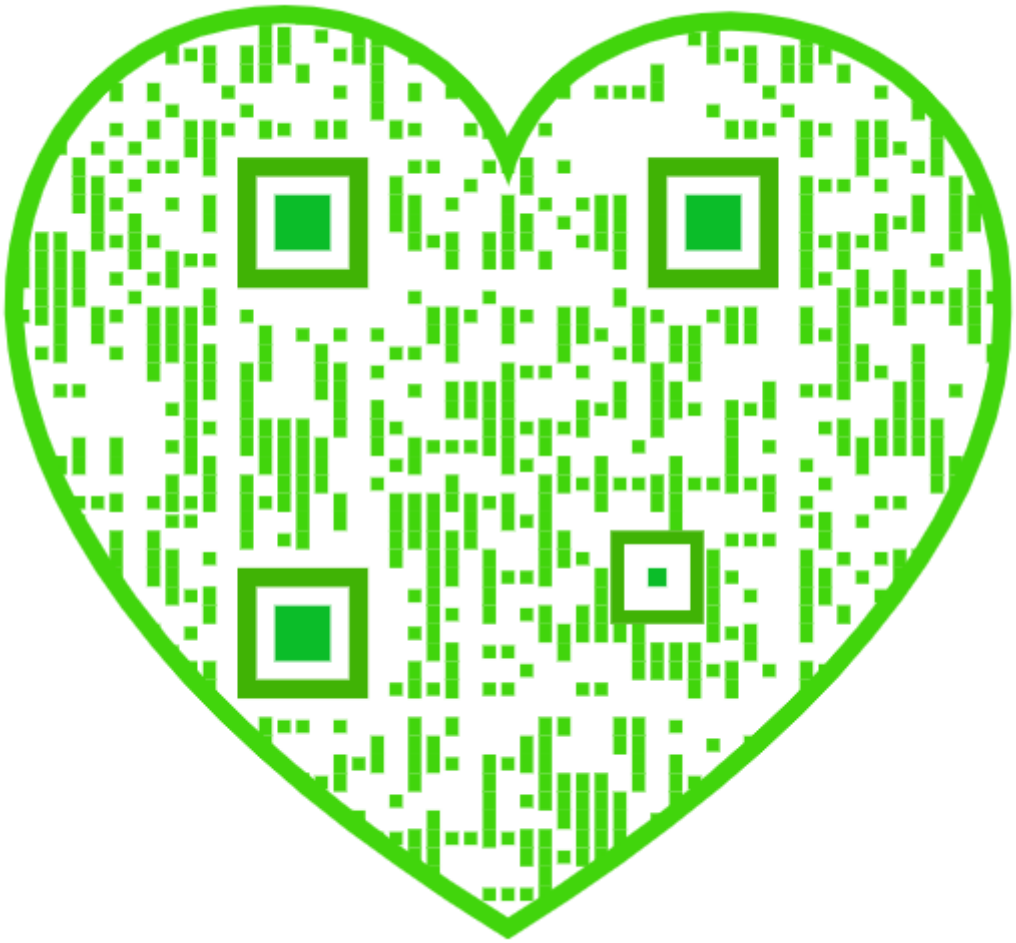

DE PSALMEN VOOR DEZE TIJD

DE PSALMEN VOOR DEZE TIJD

BEWERKT DOOR

ANDREAS GLOTZBACH

VAN LOGHUM SLATERUS'
UITGEVERSMAATSCHAPPIJ N.V.
ARNHEM - IN 'T JAAR MCMXXXVII

Het heeft gezondigd, het heeft rondgezworven.
Het werd geknecht, gemarteld en gekorven.
Het is op Golgotha aan 't kruis gestorven. —
En zie, het leeft en bloeit nog onbedorven!

(Korte Kroniek van Gods volk)

DE TWEE WEGEN

Gelukkig is de mens die waakt, en weet
waarheen de weg gaat, die hij kiest en treedt:
Die niet ironisch met het leven spot,
maar het aanvaardt als een geschenk van God,
en weet de wegen van het kwaad te mijden,
Gods wetten dienend daaglijks in verblijden.

Want hij zal bloeien als de forse boom
die staat geworteld bij een waterstroom:
Het groene blad geen tijd van welken ducht
en aan de takken rijpt steeds nieuwe vrucht;
hèm zal de bron des Levens zwijgend voeden
met nieuwe kracht en al zijn doen behoeden.

Maar wie 't genot aanhangt, in wilde jacht
op eigen lust de wetten Gods veracht,
de wet des Levens, die de mensen leert
dat er geen vreugd is voor wie blind begeert:
Hij zal ten onder gaan als kaf in winden —
hij zal ronddolen en geen vrede vinden.

Wel zal hij zwelgen als in roes van wijn,
maar 't hoogst geluk zal hem onthouden zijn:
Wie in zijn ik-zucht slechts zich zelve dient,
ontaardt, gaat onder... niemand is zijn vriend —
Maar zij die goed zijn, recht van aard en zeden,
gaan eens de weg naar Gods geheel van vrede.

PSALM 1

VOORSPELLING VAN HET RIJK VAN GODS ZOON EN DIENS ZEGEPRAAL OVER ZIJN VIJANDEN

Hoe woeden de volken in wilde drom,
en roepen om spelen, leiders en brood,
en spelen met leuzen op leven en dood!
Waarom? waarom?
Om te vergeten de hel hunner nood!?

De machtigen pralen vol spot en hoon
in pratte trots, in verwaten eer,
en spannen te saam om te duwen neer
de krachten van God en Gods Zoon.

„Wij zullen breken Zijn wetten stuk,
met vuisten hem slaan in 't gelaat!
Wij kennen een ander, een hoger geluk:
De kracht van de wapens, de haat!"

Maar Eén, die in Levensheemlen is,
zal lachen met grimmige spot —
Hoor, zingend in 't wereldlijk weemlen is
de stem van der mensen God:

Die van een nieuwe geboorte spreekt,
de dagen van wraak, woede, strijd,
die 't donkere woelen der trots stukbreekt
met de kracht van Gods heiligheid.

Want God, die gemaakt heeft eens een bond
met ons door zijn geest en wet,
heeft heden in levende moedergrond
nieuw zaad weer tot bloei gezet:

Een zoon van de mensen, een zoon van God,
vrucht van Gods levende Geest,
die stuk zal breken de hordenspot
en temmen het woelend mensbeest
door de kracht van God en zijn hoog gebod,
dat vuisten noch wapens vreest.

Gij leiders, gij machtigen, hoort de stem!
Neemt raad aan, verstand en tucht:
Zet aan uw wetloze roofzucht een rem,
want lijden en wraak is de vrucht.

Daalt af van uw zetels, laat af van hoon,
dient God in eerbied als plicht;
eerbiedigt het Leven, der mensen zoon,
opdat niet zijn toorn u ontwricht.

Kruisigt God niet in het mensengeslacht:
hun bloed roept óp bloed-schuld —
Zij winnen ontplooiing van hoogste pracht
die bouwen op God in geduld.

PSALM 2

VERTROUWEN IN VERDRUKKING

Hoe groeit, o God, de macht van wie mij haten!
Zij heffen òp hun wapens van geweld,
en roepen honend: God heeft hem verlaten!
en hebben mij gemarteld en gekweld.

Maar Gij, o God der mensen, zijt mijn schild:
Gij geeft mij kracht, opdat ik ongebogen
ophef het hoofd bij 't joelen schor en wild
van spottersmonden die mijn naam bespogen.

Ik riep tot God in smaad en smart verloren,
tot 's mensen God, smekend om veiligheid;
ik riep en bad — en Hij kwam mij verhoren
en steunde mij met kracht van heiligheid.

Ik lag en sliep... ik ben ontwaakt uit dromen,
want God heeft mij gesteund met levenskracht.
Ik zal niet vrezen meer wie zullen komen
met hoon en haat en woedende overmacht.

Ontwaak, o God, mijn God! en laat mij dragen
de vlag van vrijheid door een bloeiend land,
want wie mij haatten staan beschaamd geslagen,
verlamd in onmacht, door uw Geest ontmand.

O God, der mensen God, stort uit uw zegen
over het volk dat volgt der wetten wil:
Wie op God bouwen gaan de goede wegen
en om hen wordt het joelend krijsen stil.

PSALM 3

AVONDGEBED

U roep ik aan: God, laat mij niet alleen.
In alle nood hebt Gij mij troost gegeven;
na elke smart hebt Gij mijn hoofd geheven.
Wees mij ook nu genadig als voorheen.

De mensen met hun laster en hun haat
bespuwen mij, maken mijn naam te schande
met leugens, die de waarheid overmanden;
hoe ijdel is dit spel van hun verraad!

Hen allen zeg ik: wie in diep berouw
uitschreit tot God de pijnen van zijn zonden,
hij wordt gehoord — hij heeft de rust gevonden;
wie lijdt en strijdt, hij blijft Gods wetten trouw!

Stelt u teweer... tegen de donkere drang
die in uw harten zelf heimlijk komt kloppen —
een anders feilen kunt ge niet verkroppen,
maar gij beziet niet d'eigen levensgang.

Wanneer ge, in de stilte van de nacht
de rust geniet bij 't zwijgend ademhalen,
laat dan een stem u van uzelf verhalen
opdat ge niet een ander mens minacht.

In dit groot zwijgen maakt de stemmen stil
die u ophitsen in uw wraak en woede;
gij weegt het boze, maar waardeert ook 't goede,
dat is in hem die eerlijk leven wil.

Gij zoekt het goede, dat geen mens u noemt;
gij vraagt naar vrede, die geen mens u geeft, —
en ziet Gods Licht niet, dat u onverbloemd
van dit geluk tekens door sterren geeft...

Gij hebt mij, God, de zoete vreugd geschonken
die groter is dan vreugd om geld en goed:
Uw levensvrede is in mij gezonken,
die vredig slapen, zeker wonen doet.

PSALM 4

O God der mensen, vloek ons niet in woede;
verstoot ons niet om onze zware schuld;
kastijd ons niet met de staalscherpe roede —
aanzie ons in geduld,
en let niet op de roekeloze daden
van ons ziek hart, dat Gij genezen zult
met 's levens zeegnende genade...
O, wij zijn zwak en moeten bitter bloeden.

In alle smart gegeven
gaaft Gij ons kracht, de nood
manmoedig te weerstreven
jong, fier en groot —
nu zijn wij afgedreven
op de rivier der dood,
en wij zijn zwak en bang
want Gij zijt weggebleven...
Hoe lang nog, God? hoe lang?

Keer weer, kom weer; red ons terwille
van uw almachtigheid:
Uw Geest van liefde kan de noden stillen,
in nacht na nacht met snikken bang beschreid...
Wij zijn te oud, te moe gestreden,
wij zijn verslapt in haat en nijd...
verlos ons, red ons met uw vrede.

Laat ons niet eenzaam over
aan tweede dood, aan hel van laatste nacht.
Laat ons niet naakt en pover
waar niet meer heugt uw zon, die straalt en lacht:
Wie leeft, heeft hoop en vindt tot loven kracht,
die hem ontneemt de dood, de grote rover.

Gij komt tot ons: vòòr wij bezwijken,
vòòrdat het onrecht werkt en ons ontwricht,
heeft 's mensen God ons hoofd weer opgericht
na schreienstijd, en in het stralend licht
doet Hij ons weer van zijn erbarmen blijken,
dat ons doorstroomt met nieuwe kracht:
Wijkt, gij die oproept onrecht, hel en nacht!
zij zullen staan beschaamd en plotsling wijken:
want God heeft ons vernomen, heeft gegeven
hernieuwde kracht om van ons donker leven
een tuin te maken vol zonglans en rozenpracht.

PSALM 6

GODS GROOTHEID IN DE SCHEPPING; DE PLAATS VAN DE MENS OP AARDE

Almachtig en oneindig Wezen,
o God der mensen, die het Al vervult!
Hoe heerlijk is op aard geprezen
uw naam, uw geest, Gij die in 't licht gerezen,
Uw Majesteit met hemelen onthult!

Het kind, dat uit de borst der moeder
het leven drinkt met gulzig-grage mond,
volvoert de wet van U, o Albehoeder,
die 't leven hebt voor alle tijd gegrond-
vest, overvleugelend wraakzucht en woede.

Zie ik des nachts in de onmeetlijk-verre
diepten des hemels eeuwig opgericht
uw werken, God, in 't mild en stralend licht
van blanke maan en van ontelbre sterren:

Wat is de mens, dat Gij in ziel en zinnen
een vonk gelegd hebt van uw Levensgeest,
en laat uw kind de bloeienstuinen binnen
om deel te nemen aan dit vorstlijk feest,
en laat hem kroon van hoogste glorie winnen!

Tot koningen hebt Gij de vrome mensen
der aard gekroond, tot heersers over dit
uw schoon domein, in 't vorstelijk bezit
van wil en daad volvoerend al hun wensen.

Tot koningen der werken van uw handen,
God, door uw geest, die in hen zegeviert;
tot koningen van al wat leeft en zwiert
in 't water, door de lucht en op de landen.

Almachtig en oneindig Wezen,
O God der mensen, die het Al vervult!
Hoe heerlijk is op aard geprezen
uw naam, uw geest, Gij die in 't licht gerezen,
uw Majesteit met hemelen onthult!

PSALM 8

SMEKEN OM HULP IN VERDRUKKING EN NOOD; HOOP OP GODS GOEDHEID

Hoe lang nog zal ik moeten dwalen
en dolen zonder troost van U?
Hoe lang nog eenzaam ademhalen
in nood en wanhoop, God, als nu?

Hoe lang nog zal ik moeten derven
de weldaad van uw zeegnend licht?
In smaad en smarten daaglijks zwerven
daar nog uw wil mijn wil niet richt?

Hoe lang nog moet van vroeg tot laat
ik uitkomst zoeken in gedachten?
Hoe lang nog zullen mij verachten
de valsen met hun hoon en haat?

Geef glans weer aan mijn starende ogen,
vòòr ik in wanhoops doodsgreep val,
en men van mij groot-spreken zal
verheugd: hij heeft zijn hoofd gebogen!

Ja, op uw goedheid wil ik bouwen
en sterk de zwaarste storm doorstaan;
ik zal gerust mijn wegen gaan,
onwankelbaar in God vertrouwen;
en zingend in mijn lied ontvouwen
hoe Hij aan mij heeft wel-gedaan.

PSALM 13

ZUCHTEN OM VERLOSSING UIT HET ALGEMEEN VERDERF DER MENSEN

Wààr ik ook ga en zie
is gisting en verval:
Er is geen mens meer die
iets goeds volvoeren zal.

De dwaas zegt in zijn hart:
Een God? Er is geen God!
Met onrecht, ontucht tart,
trapt, schendt hij elk gebod.

De vrucht van al hun werk
is gruwel, twist en nood;
in hebzucht groot en sterk
oogsten zij doem en dood.

God heeft wel neergezien
vanuit zijn lichtdomein,
of iemand hier misschien
hem zocht en wijs zou zijn...

Maar allen vielen af;
't verderf is algemeen:
allen zijn vals en laf,
niemand doet goed, niet èèn!

Zal 't volk dan nooit verstaan
dat zich in 't onrecht stijft,
en mijn volk drukt en drijft?
Zij roepen God niet aan!

Nu slaan hen nood en angst
als bliksems uit een wolk,
want waarheid duurt het langst:
God is bij zijn vroom volk.

Zijn arm volk, dat zo zeer
geschonden wordt door nijd,
daar 't bouwt in weerloosheid
op God, hun trots, hun eer!

O, mocht eens komen weer
Gods liefde, die bevrijdt:
Is geen verdrukking meer,
geen haat, geen wraak, geen strijd,
dan daalt de vreugde neer
in 't vroom volk, dat nu lijdt...

PSALM 14

WIE BLIJFT VOOR GOD?

Wie zal wonen, God, in vrede?
Wie zal ingaan tot uw staat
van volmaakte zuiverheden,
het geluk dat nooit vergaat?

Die in eerbied slechts kan leven,
rustig, eerlijk en oprecht;
wien zijn hart heeft ingegeven
wat zijn mond aan waarheid zegt.

Die een afschuw heeft van liegen;
niemands leven haat of hoont;
nooit met ondank of bedriegen
't goeddoen van een vriend beloont.

Die geen kwaad spreekt van de mensen,
noch zijn naasten hoont met smaad;
liever opgeeft eigen wensen
dan dat hij een ander schaadt.

Die veracht der valsen daden,
maar hèm eert die buigt het hoofd
voor Gods wet; die, zij 't tot schade,
ook volbrengt wat hij belooft.

Die zijn geld niet leent op hope
van de winst, van woekerschuld;
die zich niet met goud laat kopen
dat het onrecht wordt geduld.

Wie zo handlen kan en wezen,
steeds om dit te doen bereid,
zal geen macht ter wereld vrezen
noch wankelen in eeuwigheid.

PSALM 15

GOD, HET HOOGSTE GOED DER VROMEN

Bewaar mij, God, want op U wil ik bouwen!
Gij zijt de Geest, die troost geeft in mijn nood:
Ik leef in U vol ongeschokt vertrouwen,
zoals het kind leeft in de moederschoot.

Gij zijt de Bron, de Schepper van het Leven,
die ook mijn leven met uw hartklop voedt —
maar ook, hoe klein ben ik voor U gebleven
al mocht ik worden toegewijd en goed.

Gij liet mij zien de schoonheid dezer aarde;
de goede mensen, groot van hart en wil,
die ik bemin om de gegeven waarden —
wier geest steeds leeft al zijn hun stemmen stil.

Maar van de valsen, die in wilde horden
drommen om geld en doden afgod saam;
die willoos slaven van de vormen worden
en, plengend bloed, vertrappen recht en orde —
van hen zal ik niet noemen rang of naam!

Ik nam Gods beker, die ik heb gedronken
leeg tot de bodem... na doorleden pijn
hebt Gij mij, God, het zoet geluk geschonken
van niet meer eenzaam met mij zelf te zijn.

En liet de blanke parelsnoeren vallen
van zuiverheid in tuinen, waardoor vloeit
de bron van vrede tot een vreugd voor allen,
waar 't leven in zijn schoonste staat ontbloeit.

Van U alleen zal ik in psalmen zingen,
van U, die moed mij gaf in kracht en raad!
Uw levenswetten voel ik in mij dringen
van dageraad tot nieuwe dageraad.

Steeds wacht ik U; steeds heb ik U voor ogen;
en nu, uw handen zijn wel over mij,
zeegnend mijn hoofd in overgaaf gebogen,
dat ik niet wankele, niet vrezend zij.

Er is in mij een wonderlijk verblijden;
een diepe vrede ligt in mij gespreid,
want Gij, o God, zult niet meer van mij scheiden,
Gij duldt niet dat 'k in helse vloek áfglijd,

Maar geeft mij kracht te gaan de weg van leven,
die voert naar plaatsen U alleen bekend;
in deze vreugden die Gij hebt gegeven,
mijn hunkrend hart voor goed verzadigend.

PSALM 16

GEBED OM BESCHERMING TEGEN DE ARGLIST VAN MACHTIGE EN RIJKE VIJANDEN

Aanzie, o God, de tranen die ik schrei;
aanzie mijn ogen, moe en rood-ontstoken;
aanhoor mijn woorden argeloos gesproken.
Ik vouw mijn handen: Ga mij niet voorbij.
De mensen hebben zich op mij gewroken,
hun woede koelend, zij zijn losgebroken
en werpen vuil en laster over mij.

Gij ziet diep in mijn hart, dat nacht na nacht
Gij hebt doorwoeld met smartelijk beproeven —
maar Gij vindt niets: want wat ik droomde en dacht
heeft niet mijn mond verloochend in snood snoeven,
zoals zij doen door wie ik word veracht,
die mij ontstelen wat zij zelf behoeven:
rust, recht en vreugd met niets ontziende macht.

Ik heb mij steeds voor dit bedrog gewacht,
maar leefde alleen om naar uw wet te wezen
een eerlijk mens, mij wortlend in uw kracht,
opdat ik niet zou wankelen en vrezen.
Ik vouw mijn handen: God, ga niet voorbij.
Neig U ontfermend tot mijn leven over.
Doorruis mij als de wind doorruist het lover,
en welf uw lichte heemlen rondom mij.

Breid om mij heen de mantel van uw rust,
dat ik niet huivere wanneer de winden
van wraakzucht waaien gaan — dat ik slechts lust
in uwe wet, in liefde en goeddoen vinde.

Wees in mij als de bloedstroom in mijn hart.
Door storm en stilte laat uw stem mij stuwen;

Geef mij de kracht die 't bitterst lijden tart,
ontwar in mij 't ineengestrengeld kluwen
van vreugde en nood, verrukkingen en smart —
nu ik gevangen ben in 't net van sluwe,
slim-slinkse mensen die, in sleur verstard
van alle dag, vergroeid met dode dingen,
toeëignen zich het vetste, grootste deel
van 't gouden kalf, de buit die zij bespringen
driftig als wilden, grijpend bij de keel
den weerloze om 't leven hem te ontwringen.

Met stijve nek zien zij op anderen neer,
hoogmoedig en met half-gesloten ogen
in listig knippen — God bestaat niet meer!
geen God, geen wet! en 't volk wordt uitgezogen,
de reine mens, die niets heeft tot verweer
dan klacht en tranen... God, almachtige God,
laat dat niet toe! laat ons niet overstelpen
het duister woelen van het beest van haat.
Laat het niet toe, grijp in! God, Gij kunt helpen.
Maak levend weer in mensen uw gebod
van liefde, vòòr de wereld ondergaat
in brand en bloed door drift van hen, die vullen
hun buik en buidel met het rijke zoet
dat de aarde geeft, voor elk in overvloed —
waarvan zij echter in hun sluwheid smullen
voor zich alleen, opstapelend geld en goed,
opdat hun kinders en kindskinders zullen
lui, lekker leven — en de arme bloeden moet.

Maar ik zal heffen mij uit nood en zorgen
en zien van ver aanzwellen reeds uw licht,
waaraan 'k mij laaf, — drift, wil en daad gericht
als bloem naar U, opglansend in de morgen.

PSALM 17

DANK VOOR WONDERLIJKE REDDING; VERTROUWEN OP GODS HULP

Zo lang ik leef en kloppend stroomt mijn bloed
zal ik U minnen, God, met heel mijn wezen.
Gij zijt de balsem, die verzachten doet
de levenspijn en 't hartdoorkrampend vrezen.
Aan uwe kracht laaft zich het hart zo zoet
tot aan 't genezen.

Wanneer der aarde zwaarte mij doortrilt
en ik te loor ga in der dingen weemlen —
zijt Gij de kracht, die mij hoog-vleuglig tilt
omhoog naar rust van uw serene heemlen.
In U geworteld sta ik als een rots,
onwrikbaar vast in 's levens blindlings stormen.
Gij zijt mijn steun, mijn toevlucht en mijn trots.
Gij kunt mijn wil naar uwe wetten vormen.

Toen ik lag onder in de grote nood,
door de demonen bij de keel gegrepen —
en ogen zag ik, bloed-doorlopen rood
en lichamen in flarden en aan repen —
en mensen zag ik sluipend en geslepen,
die om een keel besmeurde knuisten knepen —
en overal was om mij haat en dood:

Riep ik tot God — angst, die mij overmande,
smart, die het leven in de kiem ontzielt —
gaf mij de kracht te heffen òp de handen,
en, staande midden in de donkre landen,
omringd door 't heimlijk-dreigen van vijanden,
heb ik in stil gebed voor Hem geknield.

Hij hoorde mij, want dieper dan tevoren
kwam 's levens troost verzachten deze pijn —
tot daavrend was een luid gejuich te horen
van fiere mensen, die nog hopend zijn
op levensvreugd en nog, in nood verloren,
zich hieven op — toen zag ik rook en vuur,
in puin geschoten huizen, steden, dorpen;
als had de hel zich op de weerld geworpen
woedde de brand — wilder van uur tot uur
werd het gevecht van goed- en valsgezinden,
die botsten op elkaar als wolk op wolk,
bol en geladen, drijvend aan op winden
met bliksemflitsen — bij dit zich verbinden,
de botsing van bewapend volk met volk,
opklonken kreten uit verwrongen monden;
kanonnen donderden — 't vlijmscherpe staal
scheurde als een bliksemschicht bloedende wonden
in mensenlijven — duisternis lag vaal
met gas en zwavel op de omwoelde gronden;
verstikt tot in de kiem werd het zoet leven,
grijsaards en kinderen, — gif drong in de schoot
der zuivre vrouw, waar toen is stil gebleven
voor goed wat er in liefde mild ontsproot...

Maar na de storm een diepe stilte kwam,
die vreemd eerst aandeed na het kermend zuchten:
Onwankelbaar stond nog een forse stam
onder de nu weer blank geworden luchten;
en in de verte zag ik horden vluchten,
en 't was alsof een hand me òptilde en nam
mee naar een land dat bloeiend was in licht,
waar mensen woonden koninklijk gerust,
hoog-op het hoofd in kalme trots gericht,
daar nu gewonnen was het evenwicht
in harmonie van orde en liefde en lust.

En ik steeg op met strak-gespannen vleugels
de ruimten in, van waar ik het geheel
kon overzien: ik zag, hoe wij zijn deel
van de eeuwigheid... Eén is, die houdt de teugels,
terwijl wij jagen aan op vaste banen
en wentlen rond om eigen as — maar zie
ook om de zon, die dwingt het half-ontgane
tot omkeer en herstelt verbroken harmonie;
want wat zich had blindelings uitgestort
in drang en drift, in egoïstisch willen,
teruggedwongen naar het centrum wordt,
te voegen zich naar recht en naar Gods wet,
daar niet de doem door aandrift is te stillen,
maar als de wil zich tot bedwang aanzet
zal God de mens in levensheemlen tillen.

Want wie oprecht blijft, blijgezind en rein,
en toch met taaie wil zich zal vrijwaren
voor onrecht, haat — wie een sterk mens wil zijn:
Hij zal bespeuren na verloop van jaren,
dat God is goed voor wie rein is en goed;
dat God is rein voor wie trouw is en rein;
dat God wèl doet voor wie naar Zijn wet doet;
dat God maakt heilig wie geen mens ontheiligt;
dat God beveiligt wie zich zelf beveiligt
door 't daaglijks dienen der gestelde wet
door 't leven zelf, door God ons ingezet;
dat God geeft kracht aan wie verwacht en hoopt;
dat God verlost wie aan hun ketens rukken —
maar ook, dat God de bozen niet ontloopt,
dat eens de trotse hoofden Hij doet bukken:
dat God hem sloopt, die altijd schendt en sloopt.

O, God is 't licht dat doet onze ogen glanzen
als van ons wijkt wanhoop, de donkre wolk.
God laat ons lachen, juichen, gaan en dansen
temidden van een wild, verwilderd volk.

Al is ook om ons vloek van hellevuur,
doodse bedreiging van daagse ellende;
al worden we ook omringd door legerbende
en nijpt de nood ons nauwer uur na uur:
Wij vrezen niet! wie eens Gods almacht kende,
verkrijgt een kracht die hem sterk maakt en puur.

God is volmaakt! Zijn wet is 's levens wet,
meer waard dan goud — het fundament van 't leven;
wanneer de bovenbouw ons gaat begeven
heeft God in 't zaad weer nieuwe bloei gezet.
Dan vloeit ons toe, na tijd van nood en nacht,
waarin de krachten roekloos zich versplintren,
hoop weer en moed, om rustig te overwintren,
wetend dat straks de lentezon weer lacht.

God neemt ons op, ontplooit in ons de kracht
om welbewust het leven op te bouwen,
door Hem bezield tot taak en strenge plicht;
God leert de mens, die weifelt in benauwen,
om dòòr te gaan en lijdend te vertrouwen
in duisternis op 't eens dóórbrekend licht.

En dan, de mens ontkomt aan laffe vrees.
Hij wil de wereld en het kruis niet mijden;
tot aan het einde zal hij blijven strijden:
God is de wil, die spant zijn straffe pees.

En ook, door de verneedring wordt hij groot.
Wie sterk wil zijn, zal vouwen vaak de handen
en bidden, bidden! dat geeft kracht in nood,
het staalt de wil, te dragen smaad en schande,
totdat wij gaan fier door de donkre landen
naar open kim, die God voor ons ontsloot.

Uitgaan zal kracht vanuit der mensen ogen
als zij de spiegels zijn der zuivre ziel;
en of ook mensen rond hem drommen mogen
om hem te trappen met hun spijkerhiel —
staan zal hij blijven, taai en ongebogen,
of ieder ook te voet den Mammon viel.

En die zich zouden om zijn val verheugen
en gaan hem na met leugens, hoon en spot —
zij zullen zwijgen, ziend' hoe hij zijn lot
manmoedig draagt; wie sterk is, hem geeft God
te drinken vreugdewijn met volle teugen.

Want hij zal 't winnen: éénmaal, vroeg of laat,
zal hij de tijd van nood te boven komen:
Dan zal hij storten zich in volle stromen
van levensvreugd, onder de zon die staat
eeuwig te bloeien, als is weggenomen
de doem die op hem rust, de ban, de haat:
als het geweld, de macht van 't stalen wapen
te niet gegaan is voor de ontembre drang
naar vrede en rust — als na het lange slapen
opstaan de mensen, en in ranke gang
door 't leven treden — God, die 't heeft geschapen,
lovend en prijzend in hun zegezang:

God die zijn Geest van Leven rondom breidt,
die nimmer zal aan scheppende almacht mindren,
en gunst bewijst aan ons en onze kindren,
en kroont met bloei ons tot in eeuwigheid.

PSALM 18

GODS HEERLIJKHEID IN DE SCHEPPING EN ZIJN WOORD; GEBED OM VERDERE HULP

De hemelen hoog rondom ons gespreid
in alomvattend, stralend overwelven,
verkondigen Gods Kracht, Gods Heerlijkheid,
die oorsprong vond en rustpunt in zich zelven.

Die dag na dag in 't overstelpend licht
gaat tot ons van zijn grote liefde spreken,
die nacht na nacht is om ons heen gericht,
gevend door sterren onverholen teken.

Er is geen land, er is geen spraak of woord
waar niet die wonderen worden vernomen;
waar niet Gods stem in eerbied wordt gehoord
wanneer de zon licht stort in brede stromen:

Wekkend het leven, in de slaap verstard,
tot nieuwe kracht, tot het gerust beseffen
dat wij het bloed zijn in Gods eeuwig hart
wiens duurgeluk de dood zal overtreffen.

Wanneer de zon bij elke nieuwe dag
aan bleken einder stralend is gestegen, —
als het gelaat van hem, die met een lach
zijn kamer uitgaat en zijn zielsbruid tegen:

Neemt God de wereld op in dit mild licht
en open gaan de donkere horizonnen,
en 't leven staat gegrondvest en gericht
voor eeuwig en de nacht is overwonnen.

Volmaakt is 's levens wet; onfeilbaar 't wijs beleid
dat uit de chaos deed het leven groeien,
tot een getuigenis van Gods oneindigheid
die wijsheid laat in stille mensen bloeien.

De zekerheid, dat al wat leeft, is goed,
waardoor zij worden blij en diep bewogen
en, opgenomen in Gods glanzensvloed,
straalt een mild licht vanuit hun zuivere ogen.

Wel zich bewust, dat zij afhankelijk zijn
van het geheel, als vogels in Gods handen:
maar in hun dienende eerbied goed en rein,
om als een offervlam tot 't laatst te branden.

Begeerlijker, waarachtiger dan goud,
zoeter dan honig, dan de rijkste spijzen
is Gods gebod, dat eeuwig waarde houdt.
Een lichtkolom, ons voorgaand waar wij reizen.

Waardoor wij winnen loon van grote kracht,
wanneer wij weten ons hieraan gebonden:
in 't vroom geloof — wie faalt niet ondoordacht? —
dat God vergeeft ons de verborgen zonden.

O, moog ik ook, van trotse hoogmoed rein,
in eerbied mij, God, voor uw wetten buigen;
laat hierin wortlend mijn gedachten zijn
en dat het woord mijns monds daarvan getuige.

PSALM 19

GEBED IN TIJDEN VAN OORLOGSNOOD

God zij met u in dagen van benauwen
als bruut geweld de wereld heeft ontwricht;
beschermende overwelving zij gericht
van sterrenheemlen, die Gods macht ontvouwen.

Van waar tot u zo grote troost kan vloeien,
sterkende troost, dat gij weer hopend wordt,
tot niets meer drukt en deert, tot niets meer schort
en gij weer moogt in dank en eerbied bloeien.

Dat gij weer kracht ontvangt om te vervullen
Gods woord, Gods wet van liefde, blij en stil:
God make èèn hierin uw daad en wil
waarvoor wij vlaggen en feestvieren zullen!

Ondelgbaar is de drang ons ingeboren
naar licht, naar vrijheid, naar de vrede Gods;
die zekerheid is onze kracht en trots:
Nooit gaat Gods geest in storm van haat verloren!

Wel zijn er velen die met pantserwagen,
met wapenstaal vermenen sterk te staan:
zij kromden zich, door eigen vloek geslagen —
maar wij zijn sterk met God, der vromen vaan.

Terwijl zij in hun onmacht handenwringen
en liggen roerloos in hun drift verstard,
heeft God vervuld met kracht ons roepend hart,
dat wij weer leven en van redding zingen.

PSALM 20

MIJN GOD, MIJN GOD, WAAROM HEBT GIJ MIJ VERLATEN?

Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij verlaten
uw nu in wanhoop afgepijnigd kind?
Lastdragend ga ik door de donkre straten,
ik roep om rust, om rust — maar nergens vind
ik rust... God, waarom hebt Gij mij verlaten?

Ik roep U, zoek U... dag na dag
kom ik tot U en draag ik dit verdriet,
en overstelpt door een intens verlangen
schrei ik en roep... o God, Gij antwoordt niet.
Om zon en sterren donkere wolken hangen,
en ik ga verder, door een angst bevangen
en vind geen steen waarop ik rusten mag.

Toch leeft Ge in ons; wonend op aarde heilig
hebben de vromen steeds op U vertrouwd,
in dit geloof onwankelbaar en veilig:
Wie op U bouwt, wie op úw almacht bouwt,
zal kracht ontvangen 't kruis van smart te dragen;
zal overwinnen nood en zware dagen
wanneer het wrede leven hem benauwt.

Aanzie de mens, ùw beeld — hij werd een worm,
krimpend ineen door vloek, door smaad en schande,
vertrapt door mensen, die slechts voor de vorm
in kerken bidden, vroom zijn met de handen,
maar in hun harten heerst begeertestorm,
die overstelpt met nood de schone landen.

Geminacht en gemeden door de mensen,
veracht door 't volk, dat roept om brood en spelen,
opgaand alleen in de eigen, kleine wensen,
levend alleen om anderen vreugd te ontstelen:

Draag ik de doornenkroon van duistere haat.
Ze hebben mij gegeseld, dol van woede.
Ze hebben mij gespuwd in het gelaat.
Ze wierpen mij als afval op de straat
om eenzaam in ellende dood te bloeden.

Waar mij nog volgt bedrog en wrok en spot
van wie mij zien en in een kring me omgeven:
Hij heeft gedroomd van liefde, laat hem leven
en zonder brood in hogere sferen zweven!
Laat zien, of hij geholpen wordt door God!

Mannen, die sterk zijn door de macht van 't geld
dat zij met sluwheid of als erfdeel kregen,
hebben mij weggegooid met bruut geweld,
hebben mij sluw voor deze keus gesteld:
Buigen, of gaan den ondergang in armoe tegen!
Zij hebben mij gehoond, met spot gekweld,
en na het eerst verweer heb ik gezwegen,
en ik was als een lijdzaam dier, dat stil
met droevige ogen wacht het naderend einde,
het laatste, bitterste dat nog zal komen,
verloren in de pijn, die schroeide en schrijnde,
dat ook het nodigste werd afgenomen,
voedsel en warmte van de toegenegen wil
der goede mensen... hoe ik mij afpijnde,
Gij weet het, God; hoe ik in lust en leed
gedompeld was, en lag in zonden onder,
mijn heimlijk schreien, waarvan niemand weet,
hebt Gij gezien... wat ik ook blind misdeed
op donkere dool naar licht, nooit was ik zonder
het schrijnende besef van schuld, en in die smart
brak al mijn kracht, en ik werd opgenomen,
weerloos en willoos als in wervelwind
en werd geworpen in het kolkend stromen
van wereldzee, van wereldwee, nachtzwart,
en wachtte het groot sterven, dat begint...

Maar in de drift, die wervlend me overmande,
bedolven in de zee van bronst en lust,
bòven de golven bracht ik nog mijn handen,
in roep tot U om het solaas der rust.

Als in de stroming oprees nog mijn hoofd,
zag ik het lamplicht van de zilveren sterren,
en wist ik: èèns zoudt komen Gij van verre,
verlossing brengend die was toebeloofd.

Want door U leef ik; als in moederschoot
het nieuwe wezen leeft en is geborgen,
als in den akker slaapt het zaad, dat brood,
dat leven brengt, na kommervolle zorgen,
na barenspijn en angst en storm en nood
zal het ontwaken in de klare morgen:

leef ik in U; geworteld in uw grond,
kunt Gij alleen mij sap en wilskracht geven,
om op te staan en in het licht te leven
en U te loven om dit nieuw verbond
bij hen die vroom zijn, trouw ùw wetten bleven.

Mijn God, mijn God, in onze nood en pijnen,
waarin wij dwalen al zo lang, zo ver,
zult Gij nu komen, doende uw zilvren ster
van liefde als lamp in onze nachten schijnen?

Verlossen kan alleen van ondergang,
van laatste val in vuur en poel van haat,
van niets ontziende, teugelloze drang,
de liefde, die richt drift en wil en daad,
als een rivier naar zee, naar God, die staat
als sterrenhemel om ons heen geheven,
zich stortend uit in licht en overdaad,
maar ook zich dwingt tot rust en regelmaat,
opdat zal bloeien een volkomen leven.

God zal de zoetheid van zijn spijzen geven
aan de zachtmoedigen van hand en hart,
die liefde zoeken in dit land van smart,
de liefde, die is God en licht en leven.

Dan zal elk vroom volk opgenomen worden
in deze stroom van leven en van licht,
vloeiend uit God, in 't rijk van rust en orde,
waarin het goede zich weer nieuw opricht
na lange tijd van nood toen het verdorde —
dan wordt het leven mèèr dan plaag en plicht;
dan wordt het leven tot zo diep verblijden,
dat elk verlangen hierin is vervuld;
dan zal geen nood meer zijn, geen vloek, geen lijden,
geen wrok, geen wraak, geen haat, geen drang, geen schuld —
want wil en drift zijn één in niet te scheiden
geluk van leven, door de liefde onthuld.

En dat zal bloeien dòòr in onze kindren,
schoonheid van leven, rijkdom nieuw gezet
in 't kiemend zaad, bestendigd door Gods wet,
wiens bloeigeluk geen herfststorm kan verhindren.

PSALM 22

DE GOEDE HERDER

God is mijn gids: Hij spreidt mild licht over mij heen.
Daaglijks eet ik zijn spijzen; God en ik zijn alleen

Als Hij mij voert naar de waatren van bezonken lust,
waaraan ik mij laaf — Hij brengt mij naar tuinen van rust,

Waar rozen ontbloeien, perken met leliën... paden
gaan er om heen... Hij brengt mij tot goeddoen in daden

Rein en oprecht; door zijn oneindige wil overmand,
volg ik Hem na waar Hij gaat, dienend met hart en hand.

Daalt ook om mij de nacht, de schaduw der daagse nood;
moet ik ook gaan door het donker van wanhoop en dood:

Ik vrees niet, ik vrees niet — ik weet, steeds zijt Ge nabij:
Uw levende Geest is een hemel van troost rondom mij.

De wereld vol wondren en peilloze heerlijkheid
hebt Gij als kostlijkste spijzen voor mij toebereid.

Ik neem ze en eet... dagen van feesten in arbeid en dans,
drinkend de wijn van uw goedheid, oververzadigd van
zongouden glans

Eten mag ik uw spijzen, drinken de nimmer verschaalde wijn
van uw geheimnis en wet; zegen zal om mij zijn,

Weldaad en voorspoed, vloeiend uit God, bron van het Leven,
bij wien ik zal wezen en wonen de dagen die mij zijn gegeven.

PSALM 23

ONWANKELBAAR VERTROUWEN OP GOD IN ALLE NOOD

Zal ik nog vrezen? God geeft kracht
om storm en strijd manmoedig te trotseren!
God is de zon die straalt in donkre nacht
en moed mij geeft, opdat geen nood kan deren.

Zal ik nog vrezen, nu Gij in mij zijt?
Nu vele mensen honend mij verlaten
en spuwen-uit hun gal van wrok en nijd? —
Zij slaan zich zelf die andren slaan en haten!

Zal ik nog vrezen? Neen, maar rustig stil
zal ik mijn weg gaan, hoog geheven
het jonge hoofd... mijn kracht, mijn wil, Gods wil
zal zegevieren in het bitterst leven.

Is ook om mij bliksem en wervelwind,
een muur van mannen die hun vuisten ballen —
ik bouw op God-en-mensen blijgezind,
ik zal hierin niet wankelen of vallen.

Dit ène slechts heb ik altijd begeerd,
dit zal ik zoeken heel mijn leven:
dat ik, met ziel en zin naar God gekeerd,
mij aan zijn zoet geheim mocht overgeven.

In God te zijn, te leven rein en goed
zoals het kind leeft in de schoot der vrouwen;
met 's Levens Geest te voeden ziel en bloed,
gelovend in onwankelbaar vertrouwen.

En steeds deedt Gij mij dag na dag
uw goede spijs van levenskracht toevloeien;
toen ik in zonden onderlag
liet Gij in lust de roos van liefde bloeien.

Die mij doordrenkte met een geur
zo innig, van zo zielsdiep leven,
dat ik ontwaakte uit nood en treur,
en heb het hoofd in vrome vreugd geheven.

En ik zal zingen nu met hart en mond
om U te loven, God, bron aller dingen:
In U geplant, geworteld in uw grond
zal ik óprijzen en van Leven zingen.

Ik ben een roos; Gij zijt het zonnelicht.
Ik neig naar U, om in uw licht te bloeien.
Gij zijt de zee; ik een rivier die richt
zijn loop naar U, om in U uit te vloeien.

Door een verwilderd land ga ik alleen,
temidden van de horden die mij haten —
ouders en vrienden hebben mij verlaten,
maar Gij buigt U erbarmend naar mij heen.

Leer mij de weg, wijs mij het pad,
het rechte pad, dat weiflen niet mijn voeten,
dat ik behoud der vrijheid levensschat
voor valse mensen, die als mollen wroeten;

In 't donker mokkend, vol bedrog,
die mij vernederen, mij knechten willen —
maar ik ben sterk, heb al mijn geestkracht nog,
om woede en wrok op schouderen te tillen.

Fier hef ik op tot U het hoofd:
Ik zou vergaan zijn in mijn smart en schande,
zo ik onwankelbaar niet had geloofd
dat ik uw goedheid zien zou op de landen.

Wees sterk, wees sterk! draag onversaagd en wacht,
en doe het goede in woord en werken:
Die om ons is als zonnen in de nacht,
zal in de zware nood ons hart versterken.

PSALM 27

GEBED OM VERLOSSING VAN HET BOZE; DANK VOOR DE BEVRIJDING

In deze stilte, doodsleeg om mij heen —
de mensen gaan in trage sleur verstard;
een storm van nood heeft volk na volk verward
en God en mensen minnend is er geen —
klaag ik den angst van het onrustig hart,
hef ik de handen smekend op tot Eén,
tot U, wiens kracht de nood der mensen tart:
God, laat mij in mijn wanhoop niet alleen.

Aanhoor de stem, die stil tot U opklinkt
vanaf deze aarde rijzend als uw tempel,
die draagt het kenmerk van uw eeuwige stempel —
aanhoor mijn stem, vóór mij de moed ontzinkt
en ik terug in zwoegende onmacht val,
terwijl ik sta nu op de smalle drempel:

Vòòr mij het land, bloeidragend overal,
maar achter mij het hoog onstuimig kolken
van niets ontziende, god-vergeten haat,
de teugelloze opstandjacht van volken,
mensen wier monden zijn de vredetolken,
maar in hun harten bruist de duistre daad,
wilsslappe drift, die hen vòòrtdrijft als wolken
in wervelwind, vernietigend Gods staat.

God, laat de duizelvaart van deze drang
de goede mens niet weerloos slepen mee,
als 't zinkend schip door zuiging van de zee
de boten meesleurt in zijn ondergang.

Want straks vergaat wat dort en molmt en rot,
de duistre machten die als mollen wroeten:

Wie niet gelooft aan God of Zijn gebod,
verbrokklend het geheel, zal vallen moeten
door eigen hand in wat oproept zijn spot.

O Hij, in wien ik altijd heb geloofd —
God is de samenhang, de eenheid van 't vele,
het groots Geheel in al zijn tegendelen —
heeft mij gehoord... Hij deed mijn brandend hoofd
van roekeloze drang en koortsjacht helen;
heeft mij onthuld de liefde van de lust,
het zoet der schuld, de rijkdom van de schande,
en ik ben aangekomen in het rijk der rust,
waar weer gaan bloeien de verschroeide landen,
waar niet de branding schuimspat aan de kust,
waar ik kan zingen met gevouwen handen.

Van deze vreugden, die mij zijn gegeven,
zal zijn mijn lied een onvermoeide tolk,
sprekend een taal, die bloeit uit dit zoet leven,
om uit te dragen in de kring van 't volk
het hoog geloof, dat God eens weer zal ronden
tot levenseenheid wat nu wordt tot scherven
in twist verscheurd: één stam, die zal verwerven
zegen en bloei, geworteld in Gods gronden.

PSALM 28

DANKLIED VOOR DE REDDING VAN HET LEVEN

U zal ik prijzen, God, uw goedheid loven,
want Gij hebt mij uit wanhoop opgericht
en opgenomen in uw rijk van licht
dat door geen nacht van nooddruft is te doven.

Ik riep tot U en Gij hebt mij genezen,
mij aangeraakt als met een koele hand:
En als het zaad, dat zonk in 't donker land,
ben ik tot leven in het licht gerezen,
in goede grond geworteld en geplant.

Looft God, gij vromen! prijst zijn heilig Leven!
Eén ogenblik ontbrandt zijn toorn, zijn strijd:
De nood die is, duurt maar een korte tijd,
want als God weer zijn goedheid ons komt geven
dan wordt het leven tot een heerlijkheid.

Gaan wij door d'avond vol van nachtlijk klagen,
in schreien om der dagen donkere nood —
zie, weer ontwakend bij het morgenrood
leeft vreugde in ons; als wij, door 't lot geslagen
dat onze bloei waarin wij sterk en groot
dachten te staan voor goed, brak met zijn vlagen —
zitten verstrikt in de angstgreep van de dood:

Dan smeken wij dat God ons niet verlate:
Wat is de vrucht van het geplengd mensbloed?
Wat winnen wij door twist en blindlings haten?
Wat zal het graf de levenden nog baten?
Looft ook het stof U, God, die leven doet?
Klinkt stem van waarheid uit de doden-staten?

God, red ons, rèd ons! laat de lampen schijnen
van liefde en licht als zilvren ster bij ster:
Wij zijn gedwaald in duisternis zo ver
en moeten troostloos bloeden en verkwijnen...

Ik riep tot U en daaglijks inniger:

En van de zonde-nood werd ik ontbonden,
en alle tranen, die ik heb geschreid
van wanhoop en verdriet in eenzaamheid,
zijn parels nu van vreugd, tot snoer gewonden
van lof aan U, die 'k prijzen zal altijd
voor de genade die Gij hebt gezonden.

PSALM 30

DE ZEGEN DER SCHULDBELIJDENIS

Gelukkig is de mens, wien 't is gegeven
te nemen òp de last van zonde en schuld,
die boete doet met sterk en vroom geduld
tot loutring en verrijking van zijn leven;
die zonder valse schaamten en bedrog
zijn schuld belijdt, zelfs in de schande nog,

met taaie wil steeds om verlossing smekend,
hoopt op Gods kracht, want God geen schuld toerekent
wanneer de mens zich in zijn nood afpijnt,
en heimlijk niet zijn maat van schuld verkleint.

Toen ik in leed zweeg en met schampere lach
mijn donkere drift en zonden wou verbergen,
en ik het lot en God in trots wou tergen
en overal dood en verdoemenis zag —
woog zwaar op mij als met een stalen hand,
o God, uw vloek die mij had zwartgebrand,
daar ik nog angst had voor de duistere driften
die in mijn ziel het Kaïnsteken griften.

Toen ik de moed had, rustig en bewust
die donkere drang te tillen òp tot leven,
zag ik hoe liefde bloeit in schuld en lust —
hoe beide zijn in zoet geheim verweven:
En wat eens smart bracht, storm bracht, gaf nu rust,
en Gij hebt, God, mijn zondeschuld vergeven.

Na 't dagelijks-weerkerende belijden,
in heimlijk schreien en in smeken stil —
door onvermoeid te bidden: God, ik wil!
zendt Gij ons toe genade van bevrijden.

Waarin geen storm, geen zondenood meer deert,
want deze vrede maakt de vrome heilig,
en 't Leven-zelf, nu hij niet meer begeert,
slaat rondom hem beschutting warm en veilig.

Al is de hemel van de brand bloedrood —
door òp te nemen last van zonde en lijden
gerust op schoudren, door in hoogste nood
zwartgallig niet het leven te vermijden,
maar het te aanvaarden als kostbaarst kleinood,
de diamant die werd door God geslepen,
terwijl zijn vingers ons met leed ààngrepen:

Krijgen wij kracht, en bruisend klopt in vreugde
door hartekaamren ons gezuiverd bloed;
wij gaan gerust het leven tegemoet,
dat na doorstane smart ons nieuw verheugde.

De valse mensen, hàtend Gods gebod,
verwekken zelf hun hel van vele smarten —
maar wie op God vertrouwt, hèm zal ook God
met goedheid zeegnen, doem en vloek te tarten.

Juicht om der mensen God! juicht, weest verblijd,
gij die rechtschapen, rein van inborst zijt!

PSALM 32

DE VROME MENS ZAL ZICH NIET ERGEREN OM DE VOORSPOED DER GODDELOZEN

Beheers uw woede om 't kwaad dat wordt gedaan,
geef u niet af met hen die onrecht doen;
want dezen zullen niet hun dood ontgaan:
Zij zullen welken als het zomergroen;
zij zullen vallen, als de zeisen slaan
en maaien-af het gras in 't hoog seizoen.

Vertrouw op God en voed in u de wil
om goed te doen — wees trouw, blijf rein en recht;
bewoon het land en voeg u vroom en stil
naar 's levens wet, door God u opgelegd,
met lust, met vreugde, vat het op als taak:
als drang naar vrede daaglijks in u woont,
God eens met vrede dit verlangen loont.
Bid dag aan dag om licht, en werk en waak!

Geef af uw eigen, kleine wil aan God.
Vertrouw op Hem, want dat geeft hoop, geeft kracht,
om eens te ontstijgen aan het lijdenslot,
totdat Gods zon weer over de aarde lacht:
Waarin ontluikt als bloemknop in het licht
uw heilig recht op vreugde en rust... gericht
staat dan uw ziel als zon in middagpracht.

Wees stil! wees sterk, wetend dat God ons leidt
de toekomst tegemoet... wees vroom! wees stil!
houd vrij uw hart van woede, wrok en nijd,
verlies u niet aan leuzen, broze gril
van hen die doorslaan in voortvarendheid
en zijn welvarend naar hun sluwe wil —
O, rem uw drift: eens komt een beetre tijd!

Laat af van wraak, laat af van wrok en hoon,
want woede en wrok zijn een verwoestend vuur:
Wie tweedracht zaait, oogst bittre vrucht als loon,
wordt uitgeroeid bij 't naadrend stervensuur, —
maar wie God dienen, zullen metterwoon
op aarde leven, dragend koningskroon
van vreugde en vrijheid onbeperkt van duur.

Een korte tijd nog tem uw ongeduld,
een weinig tijd — dan zal geen vloek meer zijn;
dan zal gedelgd zijn de eeuwenoude schuld;
dan leeft niets meer van wat was vals-onrein;
dan is vergeten doem en hellepijn,
dan is der mensen schoonste droom vervuld,
en geen der bozen gij meer vinden zult,
want koningen zijt gij in Gods domein;
o, het vroom volk, zachtmoedig, trouw en goed
zal wonen eens voor altijd in een staat
van grote vrede, die nieuw bloeien laat
hun vreugdeziel in 's levens overvloed.

Nù nog onder der leuzen valse vlag
wordt 't heilig recht der mensen aangerand,
regeert de haat, die heeft voor niets ontzag;
bezoedelt men met mensenbloed de hand;
Nù nog woelt oproer, twist, tweedracht, opstand;
slacht men oprechte mensen nacht en dag,
door drang en drift als wilden overmand.

Maar God ziet verder... éénmaal de dag komt,
dat zal vernietigd zijn de slaafse wil
naar doem en dood: wanneer het wild gegil
van de bezeetnen uitgaat en wordt stil,
en 't dondren der kanonnen is verstomd,
en zij die heersten met geweld van staal
vernietigd zijn in de opgeroepen dood —
dan komt die dag met blozend morgenrood
van hoop, begroet met liefde's zoetste taal.

Dan pijpt de haat niet meer de holle deun
van wraak en ondergang met rauwe stem;
dan davert niet de grond meer van 't gedreun
der pantserwagens, zaaiend zonder rem
de dood... maar mensen zijn elkaar tot steun,
zijn vrienden van elkaar... in God, in Hém
die leven is in groots, volmaakt geheel
van regelmaat en eeuwig evenwicht,
prijzend dit leven, er aan nemend deel
in volle vreugde, rank gaand in het licht.

Nù nog is honger... nood... een kwade tijd.
Nù nog wordt er in armoe stil gesnikt.
Nù nog hebzucht het liefste in ons verstikt.
Nù nog heerst haat — neemt men de naaste in nijd
het nodigste af, kracht, vreugd, werk, brood —
drijft men het volk roekloos in de andere dood
terwille van 't bezit aan geld en goed —
maar stil, wees sterk! eens komt een beetre tijd.

Wie rein is, blijft het, daar hij wil en moet;
daar in zijn hart Gods wet als bloedstroom leeft,
en dag aan dag hij 't goede zoekt en doet,
en van zijn vreugde en kracht aan anderen geeft:
Onwankelbaar gaat hij de weg naar 't licht,
daar God met kracht hem overweldigd heeft,
en als hij valt, die kracht hem nieuw opricht;
al weifelt hij — hij houdt zijn evenwicht,
want hij is niet alleen: in hem leeft God.
Hij gaat niet onder aan de doem van 't lot.

Wij waren jong... wij zijn geworden oud.
Wel kwam de nood als water tot de mond,
maar 't hart der vrome mensen blijft gezond,
ging niet teloor en zie, hun wil behoudt
zijn kracht en zaait zegen en vreugde rond.

Laat af van hebzucht — wijk om kort genot
in eigenwil niet af van 's levens wet,
dat niet ontijdig 't leven molmt en rot —
Zoek, doe het goede; steunt elkander met
oprecht, rein hart en zeegnen zal u God.

Want als die geest van eendracht in ons is,
dan ook het leven voller openbloeit;
dan stort God uit zijn licht, dat rijkelijk vloeit
in gouden vreugden stillend elk gemis;
dan ook ons hart naar liefde hoger groeit,
zoals in 't licht bloemstengel groeit tot kelk —
dan leeft de roos van 't leven op in elk
die nu nog gaat beladen en vermoeid;
dan wordt de wereld als in de aanvang schoon,
daar de eigenwil verzaadging vindt in dit:
Dat allen delen in het rijk bezit
dat de aarde geeft tot arbeids vreugdeloon.

Niet het geweld voor goed regeren kan,
alleen de liefde, die opbouwt en heelt.
Op macht van wapens steunt steeds een tyran,
die met de mensen als met schijven speelt —
maar is bereikt het doel, is sterk de staat, zie, dan
wordt het vergroot bezit opnieuw verdeeld,
want heerszucht steeds een nieuwe splijtzwam teelt.

Vertrouw op God! wees sterk, o wees een man,
het leven dienend, eerlijk en bewust:
Niet blindlings gevend toe aan machtswellust
gaat hij de weg die leidt naar orde en rust;
zich voegend naar de levenswetten Gods,
is steeds zijn wil gericht op het geheel,
waarin gerangschikt is het ik als deel,
als levend deel... Wees rein, drijf niet in trots,
in dwaze trots u zelven als een wig
in de gemeenschap, o, het elk voor zich
het ondermijnt op 't laatst de sterkste rots.

Wees trouw, wees vroom, en lijf u rustig in
bij het geheel... hoop, waak en wees bereid
te richten heen uw wil, uw levenszin
naar God, die in ons leeft en eens bevrijdt
ons van de nood, wanneer wij een begin
maken door sterk te willen zonnige tijd.

PSALM 37

GEDULDIG ZWIJGEN OM DE VERGANKELIJKHEID DER MENSEN; GEBED OM GODS TROOST

Ik heb gezegd: ik zal mijn drift beteuglen,
dat ik niet spreke ontijdig hartloos woord.
Het kwaad dat ik gezien heb en gehoord,
zal ik verzwijgen — haat, bedrog en moord —
dat weerzin niet mijn leven overvleugle.

Ik zweeg en ging... ik zweeg ook van het goede,
dat ik angstvallig wegsloot als een schat;
maar in dit zwijgen moest ik bitter bloeden,
daar ik de doem van 't leven niet vergat.

Tot onrust kwam de wrange stilte breken;
ik zag het welken, zag hoe in de dood
de dingen nemen einde en in die nood
moest onontkoombaar ik mijn hart uitspreken:

God, Eeuwige, in 't worden rustend Zijnde,
oneindig Licht van wie 'k een schaduw ben,
leer mij de tijd zien als een gaan naar 't einde,
dat ik mijn nietigheid voor U erken.

Want wij zijn bloemen, bloeiend maar verganklijk.
Wij leven in het licht één zomerdag,
van zon en aarde, van ùw liefde afhanklijk:
Wie leeft hij sterft, hoe vast hij wortlen mag!

Zie, als een ster die komt uit diepten stijgen
opglansende in zijn vaart, en dan vergaat,
zijn wij, die zwoegen om bijeen te krijgen
wat geld, wat goed, dat nimmer blijft ons eigen,
maar ons ontvalt als dood een klauw uitslaat.

En ik, die rondga in de kring der nachten,
veracht door mensen en verwezen nu
naar lijdzaam toezien — wat zal ik verwachten?
Ik heb alleen mijn hoop, die is op U.

Op U, o God, die zonder rust mij drijven
verder op stroom der aardse dagen doet;
een lichtstreep zal van ver mij wenken blijven:
Eens zal verlost zijn van de koorts mijn bloed.

Ik, die ten prooi viel aan der mensen woede,
zal zwijgend zijn, mij houden klein en stil;
wiens hart Gij grijpt, hij moet in pijn verbloeden,
zich zelf verteren in uw eeuwige wil.

Een vreemdeling ben ik voor hen, die banden
steeds uit hun midden waarheid, recht en deugd;
in eenzaamheid vouw ik voor U de handen:
Geef, in de dagen van mijn smaad en schande,
een korte tijd van troost tot zoete vreugd,
aleer ik laten moet de lichte landen
en afglijd in de nacht, waar niets meer heugt.

PSALM 39

VERLANGEN NAAR GOD

I

Zoals het hert van pijn hijgt en de bron
in roepen zoekt, daar water laven kon
en helen zijn teer lijf van dorst en smart:
Zo roept en hijgt mijn moegemarteld hart
naar U God, God van Leven... in mijn borst
klopt het en bonst... Gij kunt alleen die dorst,
die diepe hongerroep stillen in mij
naar leven dat is goed en rein en blij.

Wanneer mag ik uw vrede binnengaan
en onbeladen in het leven staan,
geplant in U, vervuld van uw mild licht
dat dag-en-nacht is om mij heen gericht?

Ik zoek U, God... de tranen, die ik schrei
wel zijn ze laafnis en een troost voor mij,
nu ik alleen, bespot door velen, bid
en U wil vinden, God, kostbaarst bezit
van vrome mensen... en ik denk daaraan
in al mijn schreien, hoe ik vaak mocht gaan
onder de mensen op gewijde dag,
en U verheerlijkte met lof en lach
en lied: hoe ik toen ben geweest
èèn met het volk op 's levens zorgloos feest.

En nu... mijn hart, hoe bonst het wild en bang?
Hoe is mijn hoofd in wanhoop nu gebogen?
O, hoop op God: eens zal ik juichen mogen!
Eèns zal ik loven na mijn lijdensgang
God, 's mensen God, van wie ik kracht ontvang.

De storm, de wervelwind van macht en lust
heeft opgezweept de branding aan de kust,
heeft voortgejaagd de golven, die het land
vernietigden — en ik werd overmand
door blinde drift, dit niets ontziend geweld
dat hoont en martelt, tot de dood toe kwelt.

Maar God zal om mij zijn, en elke dag
zal Hij mij geven gunst van licht en lach —
en in de nacht zal in mij zijn een lied,
gebed tot Hem die mij van kracht voorziet.
Zult Gij dan stillen 't bonsen van mijn hart
en vreugde geven na de tijd van smart?
Dat ik niet lijd meer om der mensen spot
die honend duwden mij in lijdenslot,
en niet meer voel een vreemde, wrange pijn
als mensen spotten: wààr kan uw God zijn?!

Mijn hart, mijn hart, hoe bonst het wild en bang?
Hoe is mijn hoofd in wanhoop nu gebogen?
O, hoop op God! èèns zal ik juichen mogen,
eens zal ik loven God na lijdensgang,
mijn God, van wie ik troost en kracht ontvang!

PSALM 42

II

Bevrijd ons, God, van leugens en onrecht.
Breng ons terug op 's levens open wegen
die gaan het rijk van orde en vrede tegen.
Reeds lang heeft macht van vuisten ons geknecht.
Bevrijd ons, God, van leugens en onrecht!

Want Gij zijt God, die kracht geeft, waarheid, licht.
Wij zijn verdwaald, verstoten bovenmate.
Waarom hebt Gij ons nu alleen gelaten?
God, wij zijn niets als niet uw wil ons richt.
Zend, God, uw geest van waarheid, kracht en licht!

Wij zijn verslapt, in nood en sleur verstard,
en uitgeput door lasten die zwaar drukken.
Geef, God, de kracht, ons aan de greep te ontrukken
der daagse nood die bitter maakt en hard.
Wij zijn verslapt, in nood en sleur verstard.

Breng ons terug naar waar der heemlen glans
de nacht omtovert tot een feest van leven;
laat ons weer gaan, de hoofden fier geheven,
met bloemen op de haren als een krans:
Breng ons terug tot levensvreugd en -dans.

Dat wij weer loven U, der mensen God!
in vrede weer en juichend mogen zingen,
het leven prijzend en zijn zegeningen
voor Gods altaar, in dienst van Zijn gebod.
Dat wij weer loven U, der mensen God!

Mijn hart, mijn hart, hoe bonst het wild en bang?
Hoe is mijn hoofd in wanhoop nu gebogen?
O, hoop op God: èèns zal ik juichen mogen!
Eens zal ik loven na mijn lijdensgang
God, 's mensen God, van wie ik kracht ontvang.

PSALM 43

EEN LIED DER LIEFDE

Het bonsen van mijn hart laat af, en nu zal stil
ik stemmen horen die van liefde zingen,
vloeiend uit bronnen van Gods levenswil,
die ons zal maken rein en blank en pril
tot de gekroonde hoofden van de dingen.

Uw ogen blinken in mild licht dat straalt
àf naar uw wangen, die met gloed van rozen
verinnigd bloeien nu en zijn als 't blozen
van vederwolken voor de scheemring daalt;
en bloeiend is de glimlach van uw mond
die mij zo troostend-minnlijk heeft bejegend
met liefdewoord en -kus, bezeeglend ons verbond.
Gezegend heeft u God, mijn lief, ruimschoots gezegend:
Schoner dan gij is geen, o koning blond.

Gij staat vòòr mij in kalme, trotse kracht,
rechtop geworteld in bezonken willen,
rustig en rank, strijdend voor recht — maar zacht
ook is 't in u en uwe stem kan trillen
in onbedwingbaar snikken om het kwaad
dat wordt gedaan: het god-vergeten gillen
van de demonen van bedrog en haat
en al hun drift en aandrang niet te stillen —

maar dan, u sterk vermannend tot de daad,
boven de wanhoop komt uw wil gerezen
tot spoorslag voor de plicht, te doen uw werk,
tot troost en steun voor anderen te wezen
door goed te leven, rein, oprecht en sterk,
wiens koningswil de valse mensen vrezen;
wiens geest van waarheid en wetmatig recht
op aarde troont, door de eeuwen heen zal duren,
daar God met geestdrift steeds u aan blijft vuren
om te verdrijven wat is vals en slecht.

Ge hebt de mens lief, orde en recht — ge haat
het duister woelen van een volk dat hief
in trots zich op, dat over de aarde gaat
en wrok en wraak zaait, andere dood tot zaad —
ik heb u lief zoals u God heeft lief.

Met u mag ik bewonen de paleizen
van 's Levens schoonheid: in een kuise vreugd
geef ik mij over, en niets meer mij heugt
dan uwe liefde die als zon komt rijzen.

Kom in mijn armen, jonkvrouw, koningin,
mijn kuise bruid die ik voor goed bemin.
Gij komt tot mij in feestelijke dos
van wit getooid en met de warme blos
van liefdesvreugd op de ongerepte wangen:
Kom in mijn armen, dat ik u omvange,
dat ik u geve van mijn rijk bezit
aan innigheid en vreugd, en mèèr dan dit,
van u ontvangen mag het kostlijk laven
van uw jonkvrouwlijk tedere overgave.

Gij geeft gerust uw jong zoet leven over
aan mij, uw koning, en wie was voorheen
u dierbaar wel, vergeet ge nu voor èèn
wiens ziel uw ziel doorruist als wind het lover.

Gij staat vòòr mij: uw schoon-volschapen leden
zijn blinkend blank in kuise zuiverheid,
en in uw ogen woont de grote vrede
van wie zich dienende aan het leven wijdt.

Kom in mijn armen, dat ik u omvange
met 't vreugdevuur van mijn intense wil,

dat ik mijn hunkering, mijn Godsverlangen
in uwe zoete, kuise liefde stil';
dat gij mijn innigst wezen zult ontvangen,
waaruit zal groeien in uw moederschoot
straks als de lente bloesmend weer begint,
de vrucht van onze liefde, het blond kind,
dat koestrend gij moogt voeden na het schroeien
der weeënspijnen, na de barensnood,
opdat het rijpe tot een mens goed, groot
in wien ons leven durend door zal bloeien:

De bloem der zonen, het verjongd geslacht
ontwaakt uit ons, de zonen onzer vaadren,
dat bloeit en rijpt in de eeuwen die nog naadren,
wonend op aarde in koninklijke pracht.

PSALM 45

GOD IS ONZE TOEVLUCHT EN STERKTE

Vreest niet! vreest niet! God geeft ons troost en kracht.
In hoogste nood, in 't diepste der ellende
zal Hij ons hulp, zal Hij ons redding zenden:
God is de zon die oprijst in de nacht.

Wij vrezen niet! al wankelde in haar stand
de wereld, en al stortte zich de woede
van niets ontziende onstuimige watervloeden,
over ons heen met schuim van golvenbrand:

Wij vrezen niet! laat de kanonnen dondren;
laat bommen bersten; knettren de geweren;
laat gas en gif longen en hart verteren —
wij die nog leven, ons niet meer verwondren!

Wij zullen vast in vreugde verder gaan,
onwankelbaar, rotssterk in ons geloven:
Eens komen wij die hoogste nood te boven!
Eens zullen wij in God gegrondvest staan!

In de verschrikkingen, die overstelpen
als wervelstormen beukend met gebons
van wapenstaal, zal God ons verder helpen,
want Hij is hier, in 't midden steeds van ons.

God liet de teugels van zijn almacht vieren,
Hij vuurt de volken aan met donderstem;
de horden razen, jagen-aan in 't tieren
der losgebroken driften zonder rem.

Maar God, de God der vromen, is met ons!
God heeft rondom der heemlen rust gespannen. —
Zie, Hij verwoest op aarde met gebons
van staal op staal het roofras der tyrannen.

Stuk breekt Hij hun geschut, Hij slaat aan twee
het scherpe staal tot bajonet gesneden;
verbrandt hun wagens in een vlammenzee,
en bouwt op aard zijn rijk van rust en vrede.

Laat af, en weet, dat Ik alleen ben God!
Ik ben de God van 't oppermachtig Leven.
Ik zal de volken vreugd en vrede geven.
Mij zal heel de aarde dienen, Mijn gebod!

Vreest niet, vroom volk, want God is met ons allen!
Hij breidt rond ons zijn hemelgoede rust:
Hij houdt ons staande dat wij niet vervallen;
Hij maakt zijn wetten ons weer nieuw bewust.

PSALM 46

GOD, KONING VAN ALLE VOLKEN

Voegt nu de voeten
tot blijde reidans,
God te begroeten
getooid met Meikrans.

Niets is gebleven
van vloek, van schande:
Lofzingt het leven!
Klapt in de handen!

Komt uit uw woning,
volken der aarde,
God, 's Levens Koning,
geeft u weer waarde.

God, de Allerhoogste,
Geest van grootse orde,
zal ons doen oogsten
wat rijpt in worden.

God heeft geschonken
levende wetten,
sterk weer te zetten
wat was gezonken.

Alles op aarde
gaat Hij ons geven:
ons onbezwaarde
erfdeel van leven.

God, die steeds hief de
vromen uit lijden,
zal weer door liefde
de wereld wijden.

Wij, de bewusten
van 't goddlijk wonder;
wij, de gerusten,
gaan niet ten onder.

Tot niet te teuglen
opvlucht te dwingen,
slaat God met vleuglen
om ons zijn kringen.

Lofzingt Gods heemlen!
Lofzingt Gods aarde!
Lofzingt de waarde
van 's werelds weemlen.

Want God is Koning
groot en verheven!
Komt uit uw woning
gij die wilt lèven!

Voegt dan de voeten
tot blijde reidans:
Vromen ontmoeten
elkaar in Meiglans:

In God, het Leven:
Hoog boven de aarde
die Hij geeft waarde,
is Hij verheven.

PSALM 47

HET RAADSEL VAN DE VOORSPOED DER BOZEN

Hoort dit, gij volken! luistert naar mijn stem
die nu zal spreken wijsheid levens-warm,
nadrukkelijk en met klem
tot alle mensen levend in de tijd —
en of ge rijk, vermogend zijt of arm,
hetzij ge laag- of hooggeplaatsten zijt,
hoort, alle volken, luistert naar mijn stem.

Want ik zal spreken nu een klare taal,
en Gods geheim doen leven in een spreuk —
zal ik bevreesd zijn voor de macht van 't staal,
bang voor een vuist die pleegt op 't recht inbreuk?

Nu dat mij achtervolgen met hun spot
om de opgehoopte schuld in kwade dagen,
zij, die vernielen willen Gods gebod
en onrecht doen en op hun naasten jagen?

Zie, zij gaan prat op hun bezit aan goed,
aan geld, aan goud, en niets gaat hun daarboven,
maar geen van hen kan vlam van nooddruft doven,
met geld zich redden van de vloek, die moet
verbrijzelen hen bij 't onvermijdlijk einde
waar heen hun ziel in zinnenroes verkwijnde —
Want niet het goud de zielen lèven doet:
hen zelf noch andren kan hun overvloed
vrij-kopen tot uitdelging van de dood,
om hier voor goed te leven, te geloven
dan af te zijn van 't hol in aardse schoot.

Wat baat het hun steeds maar naar mèèr bezit
te hongerhunkren? beedlaars in paleizen,
blinden zijn zij, en wat zij zien is dit:
Dat dood sleept mee de dwazen en de wijzen;
zij hangen ààn hun afgod als een klit,

maar hun verstand kan niets hieraan verandren,
dat al hun geld terugvloeit eens naar andren.

Maar vreemd, in hen leeft enkel èèn gedachte
die hen in hebzucht steeds opnieuw aanvuurt:
dat hun bezit voor alle tijden duurt,
dat zij dòòrleven zullen in geslachten
daar naar hun naam genoemd wordt straat en buurt.

Maar wie ontleent aan geld en goed zijn waarde,
en daarop prat gaat en de naaste nekt
met nood en knechtschap — wegrot straks in de aarde:
vergetelheid zijn heerlijkheid bedekt...
maar zij die vroom zijn en Gods wet bewaarden
zij zullen leven, nieuw in God verwekt.

Want wie zich voegt naar Gods wet, ernaar lééft,
hij heeft de dood door 't leven overwonnen:
Het eeuwig leven is in hem begonnen
daar God zijn ziel in nieuwe zielen weeft.

Staart op de bloei der bozen u niet blind
die met hun geld naasten de rust ontroven,
waarin zij voeden-op hun zoon, hun kind
die hierin als een wettig recht geloven.

Vreest niet de trotse die in voorspoed bloost,
en wordt geroemd, daar hij zich ruim te goed
aan de genoegens van het leven doet,
en vindt in eer en aanzien alle troost.

Want niets kan stuiten hem in de ondergang
naar 't onafwendbaar, onvermijdlijk einde —
hij zal niet meer het licht zien in het Zijnde,
daar hij verteerd werd door zijn lichaamsdrang.

Luistert, o volk, en wèl dit woord bewaart:
Wie in zijn zelf-zucht Gods wet vloekt, ontaardt.

PSALM 49

Delg-uit het teken van de doem en vloek
dat diep gegrift is in mijn Kaïnsziel:
Als man van drift en lust sta ik te boek
voor goed... maar Gij, mijn God, hoe diep ik viel,
geeft goedheid, geeft genade die ik zoek,
berouwend wat 'k misdeed nu dat ik kniel.

Bij al het duistre, dat ik heb gedaan
toen ik, voor drang naar kort genot gezwicht,
de weg der zonde roekloos ben gegaan,
zag ik, met ogen strak op mij gericht,
het schuldbesef aanklagend voor mij staan —
want ik was hunkerend, zoekend naar licht.

En dit besef, het schroeide mij met pijn;
het kwelde mij, het martelde mij af —
voor al mijn zonden was de grootste straf
dat ik gescheiden, God, van U moest zijn,
van U, die door uw wet ons 't goede gaf,
wiens oordeel is rechtvaardig steeds en rein.

Ik was doortrokken van die lichaamsdrang,
zoals het lichaam is doorvloeid met bloed;
dit dreef mij voort, het einde tegemoet...
O Kaïnsvloek, o hel, o lijdensgang
die reeds van kindsbeen af ons martlen moet.

Maar binnen-in, zoals in roosknop rust
de zoete drang naar leven en naar licht,
werd ik allengs mij van uw wet bewust,
heeft langzaam zich mijn ziel naar U gericht —
totdat ik zag hoe liefde bloeit in lust:
Vanaf die dag werd blanker mijn gezicht.

Doorhuiver mij nog, God, met schuld en leed;
louter mij nog met smaad en schande en pijn,
tot ik mag komen in een nieuw, blank kleed:
witter dan sneeuw, blank als het licht mag zijn;
tot ik uw vloek in lach en zang vergeet
en levensvreugde mij doorstroomt als wijn.

Tot ik kan komen koninklijk gezond,
met trouw vroom hart en met onwrikbre geest
geworteld, God, in uw vruchtbare grond,
en spreken kan tot 't volk van 's levens feest,
dat straks gevierd wordt om 't hernieuwd verbond
van U met ons, van ons met bloem en beest.

Want uit het offer bloeit de vrijheid niet —
de strenge plicht dooft niet der driften brand,
't bloedschuldig vuur dat mens noch dier ontziet —
wie, overstelpt door schuld, met klamme hand
klopt aan uw deur, wie neerviel in verdriet,
hem zult Gij binnenlaten in het land
waar 't leven bloeit tot vreugdelach en -lied.

O geef ons, God, deze onvervaarde kracht
die leven opbouwt uit verval en dood,
die sterren maakt tot zonnen in de nacht;
die, mensen rukkend uit de greep der nood,
hun weergeeft hoop dat de verlossing wacht,
en sterk geloven in het morgenrood,
waaruit ontbloeit een vroom, oprecht geslacht.

PSALM 51

LIJDEN OM DE VALSE BROEDERS; TROOST IN GOD

Soms voel ik mij zo moe, zo arm en zwak
en angst doet mij de keel tesamensnoeren:
De wereld wordt gehavend tot een wrak,
geteisterd door een storm van haat, die brak
af alle kracht van hen, die machtig voeren
met vreugdezeilen over levenszee,
die Gods geboden trouw voor 't leven zwoeren —
nu liggen ze op een klip en hen sleurt mee
onrecht, geweld: een lang verkropte woede
van de beestlijk bezeetnen leeft zich uit,
en ik hoor maar alleen de wind die fluit
door 't holle want, schuimende watervloeden
slepen de leeftocht mee... en wij verbloeden
onmachtig klagend, haai van haat tot buit.

O, met hoe droef gebaar van mijne handen
smeek ik tot U, God, om een tijd van rust;
ik voel mijn hart als vlam in 't lichaam branden,
en eenzaam sta ik aan de stormenkust,
en afschuw grijpt mij aan van deze schande,
weerzin en angst om deze vuile lust
naar bloed, naar vloek, naar het stuiptrekkend vlees,
terwijl de driften zwellen doen de pees,
de spier in hals en hand, en stemmen tieren,
vervloekend God-en-mens met kelen hees
in 't onbeperkt en dierlijk wraak uitvieren.

God! machteloze wanhoop grijpt mij aan,
afkeer van hen, die leven van bedriegen —
en ik zou wel van hier vér willen gaan
op vleugels blank onder de zon te vliegen,
om op de wind het ranke lijf te wiegen,
om mij van 's werelds zwaartekracht te ontslaan;

te zijn in God een fier, rein mensenkind,
levend in licht en aan de storm ontkomen,
het overstelpen van 's weerlds wervelwind
waarin geen roep naar stilte wordt vernomen.

Hoe sterk gegrondvest is hier stad na stad
onder de zon, die staat te schitterblinken
op ruime huizen, en stort af een schat
van levensgloed, die gretig wij indrinken,
richtend de ziel, door zorgen afgemat.

En toch, in wrok en twist de stemmen klinken,
geweld en leugens vieren doods hoogtij;
haat en bedrog de vrome ziel verminken,
en nood en doem roepen het eind nabij.

Dit is het bitterste in mijn smaad en smart
dat zij niet vreemd mij zijn, die nu mij haamren
laf aan het hout, honend mijn hunkrend hart —
voor vijanden vond ik wel kracht, die tart
duivel en dood, ik zou in binnenkaamren,
in eenzaamheid stillen de wrange pijn
die 't leven geeft, ik zou dit leed vergeten,
en in mijn droom van God gelukkig zijn
en me in zijn land van vrede veilig weten —

Maar het zijn mensen, ademend als ik,
het zijn mijn vrienden die ik altijd kende;
ik was in hen vanaf het ogenblik
dat God zijn Geest in deze weerld kwam zenden;
mensen zijn zij, gevend de dingen naam
met oordeel en verstand, die zich verheffen
uit daagse sleur en d'eeuwen duur beseffen;
ik was met hen in zoete vriendschap saam,
verbonden door eenzelfde drang en wil
om mens te zijn en naar Gods wet te handlen,

temmend den aandrift door bezinning stil
om vroom van hart te wonen en te wandlen.

Nu broeden ze uit in huis- en hartekaamren
dood en verderf, spelen luguber spel
met mensenlevens, zwaaiend stalen haamren,
van levenshemel makend dood en hel.
O, ik zal klagen, bidden, roepen, smeken
tot Hem, die 't leven geeft uit zonnebron;
in sterrenacht, in 't milde licht der zon,
zal ik tot God van onze noden spreken.
Want God geeft rust... Hij gaf mij stille dagen
in stormweer van de haat die me overviel,
toen ik de smaad van velen had te dragen —
want woede-vuisten raken niet de ziel!

Maar God zal komen en hun wapens slaan
te pletter, haamrend hen aan helle-rots,
daar zij zich niet verandren in hun trots
en niets ontzien, maar God-vergetend gaan
en doden ons, die willen leven, léven
in vrede en rust, geplant in aardegrond —
zij hebben ons uit huis en hof verdreven,
ontheiligend Gods wetten en verbond.

Vleiend met woorden gladder dan fluweel,
zinnen zij slechts op twist — zij spreken zachter
om ons te lokken, maar hun vuist houdt achter
een bajonet, gescherpt voor mensenkeel.

Bidt, bidt! smeekt, smeekt! o, roept God daaglijks aan.
Laat machtig klinken boven haat de stemmen
die om ons recht op vrede vragen gaan,
en heil'ge geestdrift zal de neergang remmen,
zal wapenduivels in hun onmacht temmen:
God zal zijn volk onwankelbaar doen staan!

Want zij, de valsen, mannen des driftigen bloeds
die zich als wolven op elkander storten,
werpend uit wolken bommen onverhoeds,
zullen hun leven roekeloos verkorten —

maar, op God bouwend, blijven wij goedsmoeds.

PSALM 55

GEBED OM TROOST IN DE VERVOLGING

Temidden van de mensen die mij willen
met bruut geweld van scherp geslepen staal
vernietigen — zie, hoe hun vuisten trillen
in drift — hoor 't vloeken van hun lastertaal —

Laat ik niet af van bidden en van smeken:
Wees mij genadig, God! geef troost, geef kracht,
want er zijn velen, die mij willen breken,
die mij vervolgen met hun overmacht.

O, in de kring der zware zwoegensdagen
als angst mij stil en onverhoeds besluipt,
zal ik op U vertrouwen, God! niet klagen,
niet zijn als een die in zijn onmacht kruipt.

Ik zal niet vrezen! God en de aarde prijzen
zal ik zo lang ik leef en ademhaal;
kan mij een mens beletten om te wijzen
op 's levenswetten, sprekend klare taal?

Zij draaien wel met list en leugenrede
mij daaglijks krenkend, al mijn woorden òm,
en gaan mij na geniepig wààr ik kom,
om mij te ontnemen levensrust en vrede.

Maar met hun onrecht zij zich zelf verlagen!
zij zelf verwekken, God, uw toorn, uw storm
die los zal breken en hen weg zal vagen
zoals in 't stof de voet wegtrapt een worm!

Gij hebt gezien, God, hoe ik lang moest zwerven;
hoe ik om leed en zonde heb geschreid:
Hebt Gij verzameld niet der dagen scherven
en saamgevoegd tot levende eeuwigheid?

Nu als ik roep, zult Gij wel als met handen
mij veilig dragen door de duisternis,
om te weerstaan wie vals uw wet aanranden:
Ik weet één ding: dat God steeds met mij is.

Ik zal niet vrezen! God en de aarde prijzen
zal ik zo lang ik leef en ademhaal;
kan mij een mens beletten om te wijzen
op 's levens wetten, sprekend klare taal?

God, Gij gaaft kracht, dat niet mijn oog verdofte
al schreide ik vaak in zorg en zware druk;
Gij hebt gehoord mijn daaglijkse gelofte
en danken zal ik U voor dit geluk.

Gij, die mij moed tot doorgaan hebt gegeven,
en mij ontrukt hebt aan de greep der dood,
zult Gij niet dragen mij door deze nood
totdat ik sta in 't licht, prijzend het leven?

PSALM 56

STIL VERTROUWEN OP GOD; NIETIGHEID DER VALSE MENSEN

Mijn ziel is stil voor U,
en zwijgend geef ik over
mijn mensenwil aan U,
mij houdend klein en pover
in lang en nederig geduld,
wetend dat Gij eens zult
mij naar uw heemlen dragen
van levensvreugd, dat Gij mij eens vervult
met kracht de nog te komen dagen.

Ik bouw op God, want om mij is
beschutting in het overwelven
van stralend licht — geen duisternis,
geen nood, geen lang gemis,
kan mij doen wanklen, want God zelve
zich afbuigt naar mij heen,
en maakt mij sterk en vastberaden
te gaan de lange weg alleen,
het goede doend in woord en daden.

Maar gij, hoe lang nog zult gij kwaad
losstormen op de mensen?
om hen te worgen dol van haat,
brekend in drift wat wanklend staat?
Gij hebt de mond vol zegenwensen,
maar vloekt uw naasten in het hart,
dat lust slechts vindt in list en leugen,
en zwelt van vuil verheugen
als ge op de grond een mens neerstoot in smart!

O hart, wees stil, wees sterk in Hem!
Hij zal u niet verlaten.
God zingt met klare liefdestem
boven het honend haten.

Ik bouw op Hem, want om mij is
beschutting in het overwelven
van stralend licht — geen duisternis,
geen nood, geen lang gemis,
kan mij doen wanklen, want God zelve
zich afbuigt naar mij heen,
en maakt mij sterk en vastberaden
te gaan de lange weg alleen.

Vertrouwt op God, op Hem alleen,
o volk, als gij, verraden
door sluwe list en hartloosheid
van machtigen die u binden,
als gij, omringd door haat en nijd,
geen uitweg meer kunt vinden:

Vertrouwt op God! geen vuistgeweld
kan u Gods geest ontroven;
zet niet het hart op roof en geld,
gaat er niet groots op als ge iets telt:
Eén gaat dit al te boven!
Eens zal Gods licht dat hoog verrijst,
de vlam der valsen doven,
Die met zijn levenswet bewijst:
God gaat het al te boven!

Vertrouwt op God, want Hij is sterk
in goedheid en genade;
God geeft aan ieder naar zijn werk:
De vruchten naar de daden.

PSALM 62

VERLANGEN NAAR GOD IN ZIJN HEILIGDOM

O God, mijn God! Gij bron verborgen,
waaraan het water komt ontspringen
dat leven geeft aan dorre dingen —
ik zoek U in de prille morgen
als ik nieuw stralen zie uw zon
over een oud, star volk van zorgen,
over een land van handenwringen —
gekweld door angst zoek ik uw bron.

Uw licht, dat ik eens heb gezien
in sterrenheemlen die zich bogen
rondom mijn hoofd — dat ik nadien
zag glansen ook in mensenogen;
de koninklijke pracht van dit
volmaakt geheel van levende orde;
uw goedheid, die is duurbezit
zich steeds verjongend in nieuw worden.

Die meerder is dan ons kort leven —
o, mocht ik wortlen in ùw wetten
die vaste duur van bloeien geven,
geen mensenmacht kon mij beletten
dat ik, zo lang ik ademhaal,
vol zoete vreugd uw naam zou loven,
en roemen zou in zoetste taal,
ùw Geest, die gaat het al te boven.

Denk ik daaraan als ik ga slapen,
denk ik aan U: Gij geeft de rust;
als ik ontwaak op nieuw-geschapen
dag prijs ik U, steeds weer bewust:
dat Gij mij helpt in donkere tijden
als haat de levensorde ontwricht,
en in de schaduw van uw licht
juich ik en leef, want nooit te scheiden

Ben ik van u — mijn ziel, mijn leven
hangt U alleen in dienen ààn;
Gij zult mij troost en geestkracht geven,
om fier-onwankelbaar te staan
voor hen, die listig middelen zoeken
om mij te duwen-weg in nood,
zij die hun naasten woedend vloeken,
oproepend doem en tweede dood.

Zij zullen roekeloos verkorten,
als wraak straks zwaait een stalen zwaard,
hun leven, dat ineen moèt storten
als 't ik in zelfzucht blind ontaardt.

Maar ik zal mij in God verheugen
die Leven is van groots Geheel:
Wie op God bouwt, roemt eens zijn deel,
als straks de mond van wie niet deugen
gestopt wordt en de schorre keel:
Want waarheid overwint de leugen!

PSALM 63

GEBED OM HULP TEGEN OPROERIGE MACHTEN

Hoor, God, mijn stem die roept en smeekt en klaagt:
Bescherm, behoed ons voor het donker dreigen
der woelenswaatren die steeds hoger stijgen
in storm van haat, die elk vroom hart belaagt.

Heimlijke machten woelen om en om
het zoete leven — duistere machten zaaien
oproer en wrok — zij zwalken rond als kraaien
krassend in roofzucht, zwart, in drom bij drom.

De vloed komt op, de springvloed van de zee!
Bescherm, o God, de deugdzamen, de vromen,
dat niet de golven alles overstromen
en slepen hen in deze valstrik mee.

Wanneer zij spreken, prediken zij haat.
Zij roepen òp een bosch van bajonetten
om blind in wil hun roofzucht door te zetten,
terwille van de sterkte van de staat!

Hoe vlijmscherp, God, hoe hol, hoe bitter is
hun trotse leus, waarmee zij 't volk ophitsen
te breken los als felle bliksemflitsen,
treffend de oprechten in de duisternis!

Zij maken zich met staal van wapens sterk;
in de machine-, in de hartekaamren
wordt het bereid met listig, heimlijk haamren;
Wie zal het zien? Wie stoort ons in dit werk?

Maar God zal komen! eensklaps komen! stuk
zal Hij hun macht van pantserwagens breken,
en geven zal Hij zegevierend teken
dat liefde alleen opbouwt het duurgeluk.

En als zij liggen dan, gebroken, stil,
door de opgeroepen doem en vloek bezeten,
dan zullen allen knielen weer en weten
dat er een God is, dat het was Gods wil!

En in hen zal ontluiken 's levens bloem,
en komen zullen vrede-zonnige tijden;
de oprechte mensen zullen zich verblijden
en geven God, het Leven, lof en roem.

PSALM 64

De God der mensen zal nu gaan ontwaken
zoals de aarde ontwaakt met groen getooid:
Zijn geest van liefde zal de slapers raken,
en zij die haten, zullen staan berooid,
vluchtend als horden na de strijd verstrooid,
en aan hun triest bestaan een einde maken.

Gods ademwind zal hen als wolken drijven
tot zij vergaan zijn: rook en schuim en asch,
gesmolten weg als voor de vlam het was —
en rotten in de grond zullen hun lijven;
maar 't volk dat rein, vroom en rechtschapen was
zal nieuw verrijzen, zal op aarde blijven
en wonen jong, naar ziel en geest gezond
in nieuwe zonen die de bruiden baarden,
en danken God met milde vreugde-mond
voor het geluk van mens te zijn op aarde
dat dit vroom volk na lijdenstocht hervond.

Prijst God, het Leven! Looft zijn grote Naam!
Zet wijd voor God uw harten open, vromen:
Hij is de Geest, die stort in brede stromen
licht op u uit, die u heeft opgenomen
en draagt u voort totdat de wil vloeit saam
met droom en drang — bidt, dat die tijd mag komen!

Prijst God! Hij neemt het leven in zijn hoede,
Hij voedt met sap de ziel van 't hulploos kind;
Hij leeft alom aanwaaiend als een wind,
en stilt de tranen van wie moeten bloeden
in het verdriet, dat nergens weerga vindt:
hoe mensen treuren door der mensen woede.

Een God, die 't eenzaam ik omringt met kindren,
een nieuw geslacht waarin zijn ziel bloeit door;

die 't zwoegend volk, in nood en doem teloor,
geeft troost bijtijds en kracht om te verhindren
dat 's levensgang loopt-vast op een dood spoor;
die daaglijks gaat zijn volk met geestdrift voor
tot eens de vloek verschromplen zal en mindren...

Een God, die dreef ons voort door barre tijden
toen wij nog zwoegen moesten in dor land,
en worstelden met hoofd, met hart en hand,
om van het juk van zorg ons te bevrijden
en te herleven in een nieuw verband;
Een God, die deed de bergen daavren, breken,
die rukte rotsen los met dynamiet,
opdat wij komen konden naar de streken
waar milde regen de aard van sap voorziet;
Die ons gesterkt heeft steeds met kracht in lijden
wanneer wij werden door de nood ontmand,
en gaf ons hoop, uitzicht op zonnige tijden,
en wetten gaf, die leerden wat te mijden,
te doèn is, willen we ingaan tot het land
van vrede en makkerschap tot elks verblijden.

En mensen kwamen, die van dit gevonden
nieuw mensgeluk ons brachten boodschap aan:
toen vluchtten weg tyrannen die ons schonden,
die onze lichamen met lasten bonden
terwille van hun staat die sterk moest staan —
maar wij die leden, hongerden, verstonden
en nimmer meer zal ons de zin ontgaan.

Al staan wij ook teloor in drom van horden
die dringen-op in aandrift niet te teuglen,
wij stijgen heen met zilverblanke vleuglen,
wij zullen licht en rank en zwevend worden:
want eeuwig is Gods geest die ons naar 't licht
steeds voortstuwt, hoog de hoofden houdt gericht

naar 't wachtend doel: de staat van vrede en orde
waar wil en drift gaan saam in evenwicht —
als de overheersers met hun aanhang vallen,
als afgenomen wordt ons juk der nood,
dan zal het zonlicht stralen gaan voor allen
en er zal wezen ruimschoots vreugde en brood,
en 's levens zoet zal ons geen haat vergallen.

In God geworteld, die is geest en wil,
het eeuwig Leven, opgericht in wetten
die de aandrift dwingen in begrenzing stil,
en jacht op buit van 't muitend ik beletten,
zullen wij sterk bergen van nood verzetten:
Niets kan weerhouden ons! geen wraakgegil,
geen haat, geen twist, geen bosch van bajonetten;
geen heersers-handen die, met èèn gebaar
van ja of neen, ons in ons rustloos zoeken
naar vrede en vreugd, òf laten zwoegen maar,
òf roekeloos in hellepoel vervloeken.

God is de heilige Geest, die triomfeert
in vloek en dood..., die in de mensenharten,
temmend de hebzucht die blindlings begeert,
uitstort zijn kracht, en hel en haat zal tarten
totdat elk mens de gaven weer waardeert
die 't leven schenkt, ook hem in zondesmarten.

Geloofd zij God! Hij helpt ons dag aan dag;
Hij nijpt ons zwaar met last van zorg en lijden —
maar geeft ook kracht om sterk te blijven strijden,
totdat wij ons van juk en jacht bevrijden
en leven fier bewust met vreugdelach.

Want zeker zal gedelgd zijn eens de schuld
die opgehoopt wordt door der valsen woede,

wanneer in de opgeroepen doem zij moe verbloeden,
en jonge blijdschap weer het land vervult
met vrede en eendracht, en de wil der goeden
onrecht noch zelfzucht in hun midden duldt,
en voedt met vroom geloof de matten, moeden:

Zij naderen al; zij gaan met ranke gangen,
de voeten stil gevoegd tot rythmedans:
een fier, vroom volk, bewust en onbevangen,
en over hen vloeit zon met gouden glans
op jonge hoofden; bloeien doet de wangen
het lang van gas en gif gezuiverd bloed...
bruiden en maagden die, uit kuis verlangen
naar kinderen, zich tooiden met bloemkrans,
gaan blij en slank en zingen in de stoet
de nooit-vergeten Mei- en vredezangen.

Daar zijn de mannen vastberaden, taai,
vroom en gezond, die nooit de hoofden bukten
voor wapenvuist vol geld, maar los zich rukten
uit greep van 't ras, roofzuchtig als een haai.

Daar zijn de mannen rein van ziel en lijf,
die in zich dragen de ongerepte zeden,
ons heiligst goed, waarvoor ze als leeuwen streden,
makend de aard bewoonbaar tot verblijf
van een geslacht begaafd met recht en rede.

Daar zijn de mannen, die in rustloos zwoegen
door land en stad, in schepen over zee,
een kleine groep van nood en zorg ontsloegen,
maar zelf de vloek op kromme ruggen droegen
daar zij niet deelden in de winsten mee.

En daar zijn ook de door Gods licht verblinden,
de voortgedreven vrediglijk gezinden,

die, onverzadigd tot hun stervensuur
van 's Levens goddlijk vuur,
voor dit geluk geluid van woorden vinden.

Heft òp de hoofden, door Gods wil gericht,
naar waar ons toevloeit levenvoedend licht;
moeizaam uit strijd met stof en staal gewonnen
is de òpvlucht reeds met vleugelen begonnen,
zoekend de staat van orde en evenwicht.

Wat werd gewrocht, worstlend in zwijgend werken
in ruime steden, op het vruchtbaar land:
Uw werk, o God, houd dit door ons in stand!
Blijf met uw geestdrift het vroom volk versterken!

Ons is Gods geest, die steeds zal zegevieren
over de haat, het vals en laf geweld
van grauwe drommen, die gewapend tieren,
in heldenmoed van scherp-gebekte gieren
die sterker zijn dan lijken op het veld —
in wilde drift van dol geworden stieren,
wanneer in hals en hand de krachtspier zwelt
om slaafse zucht naar goud, naar goed, naar geld!

Ons is Gods geest, die van het stalen wapen
machines maken zal, opdat wij vrij
leven in vreugd en ook de vruchten rapen
in de aardse tuin door God voor òns geschapen,
te voeden ons van Mei tot nieuwe Mei.

Heft òp de hoofden! zie, door alle landen
vloeit als een stroom Gods geest van Leven heen,
glanst nieuw geluk dat als een ster verscheen,
heft òp de hoofden! dankt met hart en handen,
verheerlijkt God die voedt ons uit zijn bron;

Die ons gestuwd heeft door de donkerste uren
met stille stem en steeds ons aan bleef vuren
met levenswet van liefde, die is zon
van rust en duur... Geloofd zij God, die kon
nog tot ons komen door betonnen muren.
Geloofd zij God die bloei uit welken won,
uit wie wij kracht tot kloeke daden puren.

PSALM 68

HET WATER TOT AAN DE LIPPEN, MAAR GOD ZAL REDDEN

Verlos mij God! wanhoop is over mij.
Een blinde drift heeft overstelpt mijn ziel,
heeft mij gevangen en ik viel
diep, diep, uw hemelen van licht voorbij,
in 't donker... en ik vind geen grond,
geen kern, geen steunpunt waar ik vast kan staan...
ik ga verloren... tot mijn mond
is reeds het water van de nood gestegen...
ik ben het donker ingegaan
en dieper zink ik weg, het laatste tegen...

Ik kan niet klagen meer,
niet roepen meer,
mijn wil is weg, rugglings ben ik bezweken...
mijn hart klopt en doet zeer
en bonst al wilder tot
't zal breken...

O, altijd hoop ik nog op U, mijn God!

Ik word veracht door mensen die mij haten,
die zonder oorzaak, listig in bedrog,
als vuil mij wierpen op de straat en
met vuistgeweld mij willen dwingen nog:
wat ik niet heb misdreven moet ik laten.

O God, Gij kent mijn schaamte en dwaze schande,
Gij die de mens diep in de ziel doorziet,
verborgen bleef voor U mijn zonde niet;
geef mij de kracht, beziel mijn hart en handen:
Laat niet door mij
beschaamd de hoop van wie U zoeken, worden!
verlos hen, maak hen vrij

die wachten U, God, groots geheel van orde,
opdat uw beeld in ons voleindigd zij.

Ik draag de smaad,
de zware last van schande en schuldloos lijden,
mij opgelegd door mensen die me mijden,
en die mij martelden met hoon en haat,
om uwentwil, daar ik om U wil wezen
een mens, die stil bemint
het leven en de mensen en het licht gerezen;
om uwentwil ben ik een beedlend kind
dat met een snauw door elk wordt afgewezen.

O, wel heb ik geschreid
de lange nachten en de lange dagen,
ontberingen van weer en wind gedragen
in drift die brandt en bijt —
ik ben aan 't kruis geslagen
van leed en schuld in deze duistere tijd,
nu woelensmacht van haat wil zegevieren
over de liefde, over het schone leven —
ik ben belasterd en gedreven
in troostloze eenzaamheid
door mensen die als wilden in hun woede tieren.

Ik ga voorbij... zij kijken strak,
streng voor zich uit, maar ik word nagewezen:
Daar gaat de dromer, die zo hoog wou wezen
en die zijn nek bij 't nedervallen brak!

De mensen met een spies van smaad
hebben mijn hart, mijn hunkrend hart gebroken.
Ik heb gewacht op vriendentroost en raad,
maar niemand heeft een hand mij toegestoken:
ze hebben enkel kwaad van mij gesproken
en uitgespuwd hun gif, hun gal van haat.

O mensenkind, dat zo lang lijden torste
en werd gekweld door mannen vals en laf,
en dat men edik om te drinken gaf
toen hem in 't bitterste van lijden dorstte...

Maar heimlijk vouw ik dag na dag mijn handen
en bid om kracht, en weet nabij uw troost:
Eens komt de tijd, dat weer de liefde bloost
aan donkere kim, en wekken zal de landen
tot nieuw, vroom leven... na het leed,
na de verschrikkingen van drang en driften,
zal liefde weer het kaf van 't koren schiften
en mensen sieren met een nieuw, blank kleed.

Dan zal een staat van vreugde op aarde komen,
want goede mensen, edel en oprecht,
zullen regeren, en het lang geknecht
zachtmoedig volk zal dan zijn opgenomen
in rust van vrede en vrijheid, één geheel
van samenleven — eendracht, welvaart, orde
zullen dan voeden elk klein onderdeel;
En mensen zullen broeders, vrienden worden
daar God hen bindt, die in hen is als wil,
als drang, als daad om goed en rein te wezen
en, van de laffe trots voor goed genezen,
te leven met elkander vroom en stil:

Een wakker volk, in eenheid stoer en sterk,
het leven minnend en Gods rijzend licht
dat dag na dag hen oproept tot de plicht
om te volvoeren blij-gezind hun werk,
rustig, oprecht, de hoofden fier gericht
om de verkregen zeèkre levensvreugden,
gaand door het land dat rijp voor allen ligt —
na vloek en val en doem, die lang nog heugden.

PSALM 69

LOFLIED OP DE VREDEMENS EN ZIJN RIJK
(Voor mijn Zoon)

Geef ons uw recht, God, dat is vrucht der wet:
Het recht op bloei in vreugde en vrede en rust,
dat breken zal het star en blind verzet
van hem die leeft alleen voor eigen-lust;
waarin een tijd van nieuw geluk begint
uit U door ons en uit ons door het kind.

Opdat door deze ontembre drang en wil
naar orde en rust, waarvan uw woord is tolk,
waarheid zal wonen in de kring van 't volk
en hongerroep van hen in nood wordt stil,
en in elk mens met daden groot of klein
vrede zal wezen, tot gerijpt zal zijn

door wetten Gods de onwrikbaar-sterke staat
van mensen fier in arbeidsvreugd om brood,
waarin geen mens de naaste lijden laat,
geen bleke kinderen kwijnen weg in nood,
maar groeien op tot mensen frank en groot
bij wie geen plaats is voor tyrannendaad.

Zo lang de zon hen zeegnen zal met licht;
zo lang de maan geeft milde en blanke schijn;
zo lang de sterren stralend zullen zijn,
boven hun hoofd met zilveren glans gericht:
Zo lang dit volk in kinderen herleeft
zullen zij danken God die 't leven geeft.

Zoals de regen, die het zwarte land
met droppels drenkt en de aarde vruchtbaar maakt
nadat de zon het zaad heeft aangeraakt,
zegent het volk, dat God dankt voor de stand
van het gewas waarom het zwoegt en waakt:

Zo zal bij 't heersen van die nieuwe geest,
brekend de bolsters van zelf-zucht en nijd,
bloeien het recht, dat was vertrapt geweest
zo lang... het recht op vrede — wijd en zijd
zal het ontluiken als een lentefeest
zo lang de mensen ademen in de tijd.

Van land tot land, van wijdse zee tot zee,
van stad tot stad, van dorp tot dorp, van hier
tot aan de verst gelegen havenree,
zal dit volk wonen welbewust en fier,
en vredig leven in de wereldhof,
verlost van 't worstelen met de stugge stof.

Dit volk zal groeien tot een grote macht,
en dienstbaar maken 's mensen eigen-wil
aan levensvreugd voor allen — 't vals geslacht,
vol van zich zelf, voor anderen wreed en kil,
zal bukken moeten voor dit hoog gebod,
makend een einde aan nood en zwoegenslot.

Makend een einde aan 't angstgeroep van hen
die zonder hoop verkwijnen in de nood —
makend een einde aan de doldriftige ren,
die zonder hoop ons jaagt in de andere dood
door macht van hen, die met de macht van geld
hebben het volk gekneveld en gekweld.

Dit groot gebod, dat geen geweld meer duldt,
geen list, geen leugen, geen Molochsbedrijf
dat bloeden laat een arm volk zonder schuld:
heilgen zal het de mens, het bloed, het lijf,
en maken de aard bewoonbaar tot verblijf
van vrome mensen, door Gods wet vervuld.

Zij zullen leven bij den overvloed
die de aarde geeft aan voedsel en aan goud,
biddend tot God die allen leven doet,
opdat dit volk zijn nieuw geloof behoudt.

Hun handen zullen zaaien gaan in schoot
van 't open land met zeegnend-breed gebaar
het korenzaad, dat leven brengt in brood,
wanneer de halmen staan geladen zwaar
met krachtige korrels — medicijn voor nood:
Een zee van vruchten ruisend in de wind,
tot loon der taak door allen opgevat,
daar allen delen in verkregen schat
en bloeien gaan in elke streek en stad
van mens tot mens, voortgaand van kind tot kind.

Zo lang de zon de wereld warmte geeft
zal zijn dit volk, dat zich verenigd heeft
onder één wet, die God-en-mensen bindt,
met vreugde zeegnend elk die werkt en leeft,
tot 't mokkend ras slechts stof tot roemen vindt.

Geloofd zij God die ons maakt jong en sterk;
die wetten gaf te temmen drift van 't bloed;
geloofd zij God, de God die wondren doet,
en groeien laat op aarde een nieuwe kerk
die eens zijn heerlijkheid vervullen moet,
boodschap des Levens die wij lang vernamen:
dat mensen zijn in vreugde en vrede samen

op aarde in eeuwigheid... Amen! ja amen!

PSALM 72

AANVECHTING EN TROOST BIJ DE VOORSPOED DER GODDELOZEN

Kan er vergeving zijn voor een, die steeds lijdt pijn
en wroeging voelt en boeten moet om zonden,
daar hij nog niet de wegen heeft gevonden
om durend goed, om durend vroom te zijn?

En toch is er een God, een God tot troost,
die heffen kan in 't licht ons donker leven —
zoals de zon aan donkeren einder bloost
om levenskracht en nieuwe vreugd te geven,
is er een God, die geeft zijn goede troost
aan hen die rein in de verwildring bleven!

Ik struikelde... ik viel! wèèr was ik klein,
laf, zwak vol lust, wèèr ben ik afgegleden
in blinde drift die maakt de mens onrein —
weer heb ik deze aardse hel doorleden
dat ik de vleiensstem niet heb gemeden —
en kruipen moest ik, wroetend als een zwijn
in 't slijk der lust — en zij, die in-slecht zijn,
die God ontkennen, leven steeds in vrede,
zij kennen niet dit bitter-wild gemis
wanneer het hart afvalt van U in zonde:
Zij blijven opgewekt, kordaat en fris
en tot hun dood roekloos en ongebonden.

Niets is er in hen dat om vrede vraagt,
wanneer het menszijn daaglijks wordt geschonden
door grof geweld, dat ons tot dier verlaagt;
zij worden niet met moeite en pijn geplaagd
als andere mensen, die geen vrede vinden
zolang de drift de mensen blijft verblinden.

Ja, wel zijn zij gezegend door de hemel,
want alles wat zij willen gaat gelukken.
Zij worden dik bij 't daaglijks onderdrukken
en 't zuigen-uit van de armen... en geen klacht,
geen wroegingspijn doet hunne hoofden bukken.
Zij smijten alles met hun trots aan stukken,
eren en achten niets, lastren, wroeten in 't slijk —
Ja, wel zijn zij gezegend door de hemel,
want met hun hoongelach en vals gefemel
wordt 't volk gelokt, dat neemt bij hen de wijk,
daar zij de norm zijn van het aards gewemel,
en toon aangeven met hun honend spotten:
In God geloven doen de Hottentotten —
en onderwijl worden zij vet en rijk!

Ja, wel is 't tevergeefs, dat ik doorhuiverd
werd door verdriet en om de zonde leed —
dat ik moest boeten voor wat ik misdeed,
en altijd weer door wroeging werd gezuiverd
en nog niet ben tot liefdedoen gereed.

Want zie, mijn schuld is vóór mij elke morgen,
en elke dag word ik opnieuw geplaagd —
kon ik dat wilde beest in mij maar worgen,
de stem verstikken die steeds klaagt en knaagt —
kon ik maar zijn als zij, die zonder zorgen,
zonder berouw het kwaad doen dat verlaagt.

Maar daarmee zou ik ook de mens verdoemen;
als ik dat deed, zou ik verrader zijn
aan hen die God hun Schepper, Vader noemen!
Zou ik mijn schande met schoonheid verbloemen?
Roemen de roes terwille van de wijn?

O, zwaar is het om 't leven te verstaan,
en wie dit wil mag zich geen rust meer gunnen.

Zal ik Gods groot geheim begrijpen kunnen
bij al het valse, dat er wordt gedaan?

Maar in de nood gaan ons de ogen open:
dan zien we, dat alleen liefde geeft duur;
dat wilde drift de roes geeft van een uur;
dat 't valse niet zijn einde kan ontlopen.

Want dit is als een droom, die ons bij nacht
lang achtervolgt: het heeft ons al besprongen!
Het heeft een mes in onze borst gewrongen! —
maar zie, als wij ontwaken: de aarde lacht,
het donkere wordt door het licht verdrongen,
en waanzinsangst, die ons had in zijn macht,

Is plotseling teloor, te niet gegaan!
Nooit gaat de mens voor goed in zonden onder.
Hij kan op 't punt van om te komen staan,
en hij kàn vallen — maar, als door een wonder,
zal hij verjongd weer uit dit graf opstaan!

Ik wil die waarheid, God, niet weer vergeten.
Niets is de drift die slechts het lichaam kent.
Ik wil niet meer de roes van een moment.
Ik wil geen beest zijn, dat maar blindlings rent
en niets van toom of teugels meer wil weten!

Ik wil mij voegen naar ùw wil, ùw wet.
Ik wil niet smoren 't liefste in blind begeren.
Ik wil niet doden en bij leuzen zweren.
Die dat wèl doen, zij richten de geweren
eens op zich zelf: de stalen bajonet,
waarmee zij nu op lijken triomferen,
wordt straks in't eigen lichaam vastgezet.

Laat het mij zijn een stille, diepe vreugde
dat Gij de mens, die 't licht wil, niet verlaat;
dat Gij hem troost, hem kracht geeft door uw raad;
als ik U heb, God, mij geen hel meer heugde,
vraag ik niet meer naar hemel of naar aarde;
weet ik, bij 't overstelpen van het kwaad,
dat nooit herleven zal wie nimmer deugde;

Dat zij die 't goede willen, vroeg of laat,
in u herwinnen, God, hun eeuwige waarde.

PSALM 73

GEBED OM HULP BIJ DE VERNIETIGING VAN GODS HEILIGDOM

Waarom verstoot Gij, God, uw volk zo lang?
en geeft het over aan de dolle woede
van mannen die, in niets-ontziende drang
naar roof en macht, verwoesten 't echte en goede,
en laten hen die vredig leven, bloeden
hen drijvend uit in dood en hellegang?

Denk aan het volk dat Gij, vanaf die tijd
toen het, zwaar-zwoegend in het stof der aarde,
door vroom geloof aan God en eeuwigheid
worstlend herwon der mensen levenswaarde —
de vrijheid gaaft door wetten, die bewaarden
orde en geluk in 's werelds nood en strijd.

Ontwaak in ons, God, grijp met geestdrift in,
en stuit de voortgang van de wolvenhorden,
die met vernielen maakten reeds begin
en afgericht door overheersers worden,
om roekeloos met driftig-wilde zin
koelbloedig te verwoesten vrede en orde.

De plaatsen zijn alreeds in rook gehuld
waar eensgezind de vromen samenkwamen;
hun woede en haat hebben zij uitgebruld
met woorden waar een kind zich voor zou schamen —
en 't heidens kruis prijkt reeds op vlag en ramen,
en land bij land is van rumoer vervuld.

Hun handen maken van het vuur en staal
geweren, bommen, helmen, bajonetten,
kanonnen, brakend-uit straks dodentaal —
op keel van mensen zij de messen zetten
en slaan hen in het slijk, trappend de wetten,
en branden huis en tuin met gifgas kaal.

Ons heiligst goed gaat op in rook en vuur,
niets wordt ontzien: de bruggen, steden, kerken
waar velen vonden nog een vredig uur,
worden vernield — de huizen staan als zerken
op rokend puin met afgeknotte muur.

Men leeft en liegt en bralt naar hartelust;
van top tot teen gewapend — tot de tanden —
verdelgen zij de vromen in de landen,
die willen leven slechts in vrede en rust;
men maakt de naam van God en mens tot schande,
verjagend hen die rein zijn en bewust.

En wij zijn blind: wij zien de tekens niet
die God door dezen aan zijn volk blijft geven!
Er is geen mens meer, die om dit verdriet
jammert en lijdt, en roept tot God om leven,
en fier zijn hoofd bij alles houdt geheven,
daar hij nog licht aan de einder glanzen ziet.

Hoe lang nog, God, zal wrok, zal wraak, zal haat
over de vreugd der vromen zegevieren?
Zal dan voor goed het beest op aarde tieren?
Waarom grijpt Gij niet in God, met een daad,
makend een eind aan de strooptocht van gieren
die azen op ons bloed om eigen baat?

Toch, Gij zijt God, die leven geeft door 't licht;
Die eens de nevels met uw geest deed scheuren
en hebt de loop der werelden gericht,
die rank en snel hun logge zwaarte beuren
rondom de zon, voor 't eeuwig vuur gezwicht;
Gij zijt de kracht, die schept het bloeigebeuren
dat welkt en rijpt in rustloos evenwicht.
Gij hebt gesteld deze aarde in ruimte en tijd,
Gij zijt de Geest die leeft in eeuwigheid.

O, denk daaraan! — God, door de nood verblind
worden de mensen daaglijks dwazer, grover:
Geef hen die vredig zijn en vroom-gezind,
niet aan de macht van grijze horden over
die zijn als stormwind in het bloeiend lover,
en niets ontzien: geen bruid, geen man, geen kind!

Maak levend weer in mensen het verbond
van U met ons; laat leven weer uw wetten
in mensenharten; maak ons weer gezond:
Weer wordt het staal gescherpt tot bajonetten!
Weer wroet men 's nachts als mollen in de grond!
Bouwt men betonnen koepels in het rond,
om met geweld straks rooftocht door te zetten!

Laat hen die lijden, niet verloren gaan
straks in dit hels, onmenselijk verdoemen,
wanneer de dag van hoogste nood breekt aan
om hen te maaien af als gras, als bloemen —
Laat het arm volk in U als één man staan
om fier en vrij uw eeuwige naam te roemen.

Grijp in, o God, en laat ons zien het werk
dat is te doen, om aan de hel te ontkomen —
dag in dag uit maakt men zich wapensterk,
en het getier van driften niet te tomen
klimt op van de aard en wordt tot een bol zwerk,
waaruit straks bommen op ons zullen stromen,
gezaaid door hen jagend met stalen vlerk.

Grijp in, o God, en bouw een nieuwe kerk,
die zal vervullen wat de vromen dromen!

PSALM 74

DANK VOOR GODS OORDEEL OVER DE VALSEN EN TROTSEN

Wij danken U o God, wij loven U en zingen van het wonder
dat redding is door U nabij als nood uw volk duwt onder;

Wanneer zal breken aan de lang met smart verwachte tijd,
dat zegevieren zal ons recht op rust na duistre strijd.

De wereld wankelt in haar stand en er is angst en beven —
maar ongeschokt blijft staan in U het fundament van Leven.

Wat gaat ge prat, pochers, op macht van staat en rang en roem,
en telt uw wapens van geweld dienend tot dood en doem!

Zit niet zo hoog te paard! roemt niet zo luid met brallen
trots heffend hand en hoofd, op uw millioenentallen!

Er is een kracht, die sterker is dan 't staal, gehard in vuur,
die niet gebonden is aan aardse grens van plaats en uur:

Het is Gods kracht, Gods geest, die blinkt in mensenogen,
die richt de ruggen op in nooddruft lang gebogen.

Het is het Leven-zelf, het eeuwig Mysterie Gods, [trots
dat het vroom volk met vreugd bezielt, maar vloekt het volk van

Want God houdt als met handen òp de wereld als een beker:
De reine drinkt de wijn daaruit en hij zal leven zeker;

Maar 't volk dat vals in zelfzucht God-en-mensen haat,
het slorpt de droesem op tot het voor goed vergaat.

Ik zal van Gods geheim, van 's Levenswetten zingen:
hoe mannen van geweld tot stof en asch vergingen,

En dat daarna een vrije, vrome mensheid overblijft,
terwijl de wereld rond de zon haar eeuwige baan beschrijft.

PSALM 75

GOD IS DE EEUWIGE RECHTER

De God der mensen lèèft in elk van ons
die dient Zijn wet met hart en hoofd en handen;
God is de geest-drift, waaiend door de landen
in drang naar licht, gaande van stad tot stad
heeft Hij met kracht de harten aangevat —
en stil geworden is het dof gebons
van 't wapenstaal, en stil is het gegons
van rauwe stemmen vloekend doem en schande.

Uw kracht, o God, is sterker dan de kracht
der kloeke mannen, die met vuisten boven
de burgers staan om hun de rust te ontroven:
Zoals een ster verschiet en zinkt in nacht
zullen zij vallen en voor altijd doven,
als mensen weer in U, God, gaan geloven,
wanneer uw licht weer over de aarde lacht,
en geen kanon kan worden voortgeschoven;

Wanneer dòorbreekt de drang naar vrede en licht,
die overspringt van mens tot mens als vonken
van liefdevuur, en houdt hun hoofd gericht
met ogen rein, om 't nieuw geluk geschonken,
want pantserwagens deze kracht ontwricht:
zij zakken weg, diep in het slik gezonken
voor Gods ontembre wil naar vrede en licht.

O, niet te stuiten is Gods zegegang
die overvleugelt dood en doem met Leven,
wanneer onstuimig breekt naar buiten lang
gevoede wil, die vredetijd zal geven;
Wie kan weerstaan, als God komt aangedreven
en neemt ons op en doodt de hordendrang,
het beest in ons, tot niets meer is gebleven

van wrok en wraak; als God weer rechten wil
om hen, die vroom zachtmoedig zijn, te rukken
uit greep van slaafse druk — o, dan wordt stil
't getier van hen, die mensen onderdrukken
en schieten 't volk dat weerloos is, in stukken —
dan zien wij weer, dat God is spant en spil
van waarheid, recht... laat de bezeetnen stormen
àf op uw naam: U roemt nog hun gegil —
en wil hun woede ons trappen weg als wormen,
dan staat Gij op, dan waakt de vaste wil
om naar ùw wet de vromen om te vormen.

Laten wij ons aan God-en-mensen wijden,
wij allen, die in Hem zien hoogste kracht
van waarheid, wijsheid; laten wij belijden
in eenheid weer, dat God is Oppermacht
van eeuwig Leven, ònze Levensbron;
dient God, uw God, die vrijheid geeft en vreugde,
die slaafse geest van zelfzucht overwon,
die de tyrannen heeft ten val gebracht,
en afsnijdt het geslacht dat nimmer deugde.

PSALM 76

ZUCHTEN IN ZWARE NOOD; TROOST UIT GODS BARMHARTIGHEID VOOR ZIJN VOLK

Ik smeek tot God, ik roep en klaag tot God,
ik roep tot God, en Hij zal eens mij horen;
als ik in nood en lijden ga verloren,
als ik vertrapt zie rondom het gebod
van naastenliefde en denk aan 't bitter lot,
dat wacht op ons, uit vreugd tot vreugd geboren —

Moet onvermoeid mijn stem in klagen smeken,
en er is niets, dat mij met vreugde troost —
als ik geen zon zie door de wolken breken,
als angst mijn borst bekruipt, die zuchten loost,
en ik voor smart en wanhoop ben bezweken —
kom ik tot God en roep om een nieuw teken.

Mijn ogen staren en geen slaap wil komen,
en, overstelpt door troosteloos verdriet,
wordt meegenomen
mijn weerloos lijf op 's werelds golvenstromen,
en eindloos wijkt een sterloos zwart verschiet.

En ik ga nà de reeds verlopen jaren,
hoe eeuw na eeuw door barre nood en strijd
het volk werd voortgestuwd, tot zij bevrijd
van grootste nooddruft en begeerten waren,
en uitzien konden naar een zonnige tijd.

En aan òns leven denk ik, aan mijn lied,
waarin ik bad om kracht die wij behoeven —
o, altijd zal ik wakend moeten proeven
hoe bitter is dit menslijk, vreemd verdriet:

Zal God voor goed het mensenvolk verstoten
en met zijn goedheid niet meer in ons zijn?

Moeten wij altijd blijven laf en klein?
Is dan voor goed Gods hemel afgesloten?

Heeft God het volk in hoge nood vergeten,
en ons vervloekt om de opgehoopte schuld,
dat wij zò zijn door hel en dood bezeten
en niet meer leven kunnen in geduld,
maar zijn verslapt, beroofd van elk geweten?

O, dràgen zal ik deze wrange pijn
en worstlend torsen last van doem en zonde,
want rondom mij straalt nog de zilveren schijn
der sterren, teken gevend, dat gevonden
eens naar het licht de goede weg zal zijn —
en denken zal ik aan Gods wondere daden
die Hij van ouds door mensen heeft verricht;
hoe zij na elke strijd van smart en schade,
steeds fier het hoofd weer hebben opgericht
en gingen, sterk getroost door Gods genade,
als vrome mannen kloek en vastberaden,
hernieuwd op zoek naar 't rijk van vrede en licht.

Ja God, ik weet: uw weg is goed en heilig,
want deze gaat midden door doem en nood
naar 't duurgeluk, naar vrede vast en veilig,
en steeds opnieuw bezwangert Gij de schoot
der kuise bruid, en wordt het kind geboren
dat brengen zal in goedheid nieuwe kracht;
dat wijst uw volk een weg door nood en nacht,
en heft hun hoofden als in luistrend horen,
tot zij weer zien uw licht dat alzijds lacht.

Door U bezield heeft zich met hoofd en handen
het lang geknecht, gemarteld volk verlost
uit hel van haat, uit poel van zondenschande:
zij wierpen af het juk zwoegend getorst,

en storm stak op en woei door alle landen,
en hoger rees de zee met grauwe golven
spattend met schuim te pletter aan de kust,
en bergen werden losgerukt uit rust
en opgenomen en in zee bedolven;
in flarden scheurden bliksems het zwart zwerk,
storm zweepte regen neer uit lage wolken,
vuurzuilen spoten hoog de waterkolken —
o wondere kracht van God, die is aan 't werk,
meenemend op zijn vaart een sleep van volken:

Onzichtbaar gaande als onderstroom van water;
die door zijn wet de drift stelt paal en perk,
en eensklaps komt met daavrend vreugdgeschater,
makend het volk door zijn geboden sterk,
hen brengend in het land van welvaart later...

PSALM 77

KLACHT OVER DE VERWOESTING DER MENSEN EN VAN HET GELOOF

O God! o God! horden zijn aangekomen
met wapens, met gevelde bajonet:
Zij hebben onze zonen meegenomen
en in een rij tegen de muur gezet.
Ze hebben ons gegeseld en gepijnigd,
gehoond, getrapt, gemarteld en gekweld,
met gif en bloed de steden verontreinigd,
en mensenlijken rotten op het veld.

En door rivieren stroomt het mensenbloed.
En door de straten stroomt het mensenbloed.
En uit de wolken stroomt het mensenbloed.
En wij, die nog geloven in een God,
moeten verdragen smaad en schimp en spot,
en wachten lijdzaam op het grote sterven,
wanneer vernietigd wordt wet en gebod
en op het staal te pletter slaat aan scherven.

Hoe lang nog, God, zult Ge de mensen branden
diep in de ziel het teken van de drift?
Hoe lang moet Kaïn zwerven nog door landen
dragend de vloek, die Gij hebt ingegrift
om het bezoedelen met bloed der handen,
om afgunst, hebzucht, nijd, die overmanden?

Stort uit de woede en 't al-verterend vuur!
Laat bommen bersten, knettren de geweren —
wanneer de horden eens zich zelf verteren,
zal vreugd, zal vrede tot de mensen keren
en er zal rust zijn, onbeperkt van duur.

Over ons hoofd gaat nog het blinde stormen;
de wereld wordt een wrak dat molmt en kraakt,

en die u dienen worden murw gemaakt
en toebereid tot maal voor made en wormen!

Gedenk niet onze schuld en schande en zonden.
God! help ons, red ons! overweldig ons
met heilige wil! — hoort Gij het dof gebons
op deuren? ziet Gij verwrongen monden
roepen om laafnis? zelfs geen edikspons
reiken zij toe, die hoonden ons en schonden
uw wet, uw huis, waarin wij toevlucht vonden.

Hoort Gij het kermen, gillen der gevangenen?
Hoort Gij den aanklacht der aan 't kruis gehangenen?
Hoort Gij de hoon, de haat, de wraak, de spot?
— Een dromer is wie nu nog denkt aan God! —
Ziet Gij de haken van het heidens kruis
als kromme klauwen slaan in harten kuis?

O help ons, God! wij wachten nog het wonder
van liefdes heerlijke herrijzenis,
die dragen zal wat nu gedompeld onder
in doem en lijden is,
uw fier, vroom volk omhoog weer in het licht,
waar wij de wereld zullen zien in kringen
der eeuwigheid, onwrikbaar opgericht
in U, wiens roem voor eeuwig wij bezingen.

PSALM 79

GEBED VAN HET VOLK OM HERSTEL

O God der mensen, tronend in de bogen
van het heelal, gegrondvest in het licht
dat duizelsnel door ruimten komt gevlogen,
en blinkend leeft in 's mensen aangezicht,
dat naar U heengericht
die glans opvangt met open-zuivere ogen;

Gij, die ons stuwde door de stroom der dagen
en altijd weer met kracht de mensen leidt
naar waar hen lokt een vreugde-zonnige tijd:
Aanzie ons schreien, hoor ons daaglijks klagen,
nu wij gedoemd zijn tot een duistre strijd
van zelfzucht, haat en nijd,
gehoond, gegeseld en uiteen geslagen.

Ontwaak in ons! laat weer onze ogen blinken.
Kom ons te hulp en troost ons, tot wij zijn
genezen van de nood, de hel, de pijn,
tot wij verlost zijn en niet onderzinken
in zondevloed, maar leven vroom en rein.

Hoe lang, God, zullen stemmen moeten smeken
om rust en vreugd en blijven onverhoord?
Een troostloos snikken stem van smeken smoort,
en overmaat van lijden doet ons breken —
wijl 't veil gekrijs van twist en haat klinkt voort
bespottend hen, die van uw wetten spreken.

God! geef ons kracht: laat weer onze ogen blinken.
Kom ons te hulp met levensmoed en troost,
voòrdat wij onder in de nooddruft zinken —
maar zien uw licht, dat aan de kimmen bloost
en levensvreugd met diepe teugen drinken.

Gij hebt in ons een vonk van 't vuur ontstoken,
toen wij nog torsten de aardse zwaartekracht
en hongerhunkerden op wilde jacht,
in donkre krotten hurkend dag en nacht;
Gij hebt de bolsters van ons lot gebroken
en uitgeroeid het tyranniek geslacht —
met blanke vleugels is de ziel ontloken.

Gij hebt ons ingeplant: een krachtig ras,
dat wortel schoot en stond op aard als slanke,
gezonde stammen; dat als het gewas
in vrede rijpte, schietend nieuwe ranken,
want steeds het leven van de vloek genas.

En nu wij wonnen, — zwoegend uur na uur
de duizend jaren met de stugge stof
die ons verdreef uit 's levens rozenhof,
en opsloot binnen nooddrufts hoge muur —:
vrijheid en vreugd, en stegen op naar klaarte
van eeuwige zon op blanke, stalen vleugels
door 's mensen geest gesmeed uit staal en vuur —
nu we overwonnen 's levens trage zwaarte,
ontvallen ons de strak-gespannen teugels?:

Geeft Gij dit prijs, God, aan de macht van haat?
Laat Gij de zwaar-verworven vruchten plukken
door weinigen, belust op eigen baat,
die met hun klauwen aan de stammen rukken,
wroeten en woelen, woedende veelvraat,
die van ons bloeigeluk slechts overlaat
na het verzadigen der norse nukken:
ontzielde lijven, stedenpuin en stukken!

O God der mensen! kom toch weer met kracht!
Breek met uw licht door deze wervelwolk;
stort uit uw geest van liefde, ontvonk in 't volk

dat wanklend hijgt op deze hordenjacht,
het heilig vuur, dat het niet in de kolk
van overmacht wordt meegesleept en zinken
in slaafse staat van de verdoemenis moet,
waarin niets blijft van wat is schoon en goed —
maar fier opstaat en ùw licht in zal drinken,
makend een einde aan haat en hellegloed.

Schuttend bescherm de kern, die is gebleven
geplant in U, de ziel, der mensen zaad,
en dat wil léven, o alleen maar léven,
om te voltooien, God, uw ordestaat.

O God der mensen, laat het licht weer blinken
in veler ogen... geef ons kracht en troost,
vòordat wij onder in een bloedstroom zinken —
maar, ziend ùw licht dat aan de kimmen bloost,
in vrijheid ademen, levensvreugde drinken.

PSALM 80

GODS DREIGENDE WAARSCHUWING AAN MACHTIGE MENSEN

God staat temidden van ons en met ogen
diep rein als van een kind ziet Hij ons aan —
Hij is het land vol nooddruft doorgegaan
waar armen en verdrukten hoofden bogen —

En nu staat Hij vóór ons en kijkt ons aan,
en oordeelt ons met diep doordringende ogen:

Hoe lang nog zult ge, laf en vals en slecht,
het onrecht dienen en het recht vernielen,
het heilige, door Mij gewettigd recht
der goede mensen, die voor Mij slechts knielen?
Weet ge dan niet, wat Ik u heb gezegd:

Dat gij uw naaste liefhebt als uzelven;
Dat gij recht doet de mens die wordt verdrukt,
recht doet den arme, uit de greep hem rukt
van wie, door goud verblind, hun graven delven.
Dient Mij, doet recht en uwe hoofden bukt
voor Mij, die rondom u heemlen laat welven.

Maar heimlijk mokkend, door uw drift ontmand,
niets wetend, niets begrijpend van mijn wetten,
stoot ge in broeders borst de bajonetten;
worgt ge de armen met een stalen band;
vernietigt ge de vruchten van het land;
hebt ge het vaandel van de haat geplant
dodend de reinen, die zich niet verzetten,
en heel de wereld wankelt in haar stand.

O vroom geslacht, geschapen naar mijn beeld,
zonen van God, het Leven, d' Allerhoogste;
O groot, fier volk zo twistend en verdeeld,

dat trapt mijn wet en onrecht doet en teelt,
al wat ge zaait aan lijden zult gij oogsten.

Gij wordt gestoten van uw voze troon;
gij zult als slaven over de aarde zwerven;
koningen vallen — dit is ook uw loon,
en zwetend in uw zwoegen zult ge sterven!

Tot èèn vroom volk zal rijpen, dat zich metterwoon
op aard zal vestigen: mensheid goed en schoon,
dat de beloofde hemelvreugd zal erven.

PSALM 82

GEBED VAN HET REEDS GEZEGEND VOLK OM NIEUWE ZEGEN

Gezegend hebt Gij 't volk, God — land bij land
is vruchtbaar nu door 't onvermoeide zwoegen
van hen, die stil de last der nooddruft droegen,
maar worstelden met hoofd en hart en hand,
totdat zij stuk de ban der knechtschap sloegen.

Wat wij misdeden hebt Gij reeds vergeven,
en uitgedelgd door nieuwe bloei is drang
van 't driftig ik, dat ons had voortgedreven
en sloeg een wig in alle samenhang —
en al het kwaad dat werd gedaan, is lang
vereffend; niets is meer in ons gebleven
van wrok en wraak of hete koorts van haat,
want weggenomen werd de vloek der zonde,
en wat we in dolle drift scheurden en schonden
is weer geheeld — sterk wordt de geest, die gaat
door velen heen met nieuwe levenskracht
en stuwt hen voort met hoop op beetre tijden —
Doe dan te niet, God, ook het laatste lijden
dat nog bedreigt met hel elk nieuw geslacht.
Maak, God, voor goed een einde aan nood en nacht,
en laat ons gaan de nieuw gevonden wegen
die leiden zullen naar de vreugd uw volk.

Kom halverwege ons met liefde tegen,
dat wij in U herleven en tot tolk
van taaie wil naar vrede, rust en zegen,
de nood verdrijven, die als bolle wolk
boven ons hangt... luister, is niet te horen
Gods stem in ons, die sterk van vrede spreekt:
Uit nood en lijden wordt een staat geboren
van orde en rust, en geen verwildring breekt
de gang van hen die niet de hoop verloren,

maar houden vol met stoere mannenmoed,
dat zij niet wanklen weer als dwaze blinden
en ondergaan in doem en hellegloed —
maar zeker weten, dat wie Gods wet doet,
Gods staat van heil als heerlijkst deel zal vinden.

Dat wonen zullen eens in land bij land
oprechte mensen, edel, trouw en rein;
dat recht op vrede zal bezegeld zijn
door volk met volk, reikend elkaar de hand,
bekrachtigd door Gods wet, die niet meer duldt
onrecht en haat, maar maakt van 't stalen wapen
tractors, machines, om de vrucht te rapen
na eeuwenlang gemis in slaafse schuld,
daar God voor òns de wereld heeft geschapen
en tot de rand met schatten heeft gevuld,
om van het goede ruimschoots af te geven
aan elk die werkt en eigen drift bedwingt,
om met de naaste in makkerschap te leven,
door wetten der gerechtigheid omringd.

PSALM 85

God, onze God, die heelt en zegen geeft,
U roep ik aan in smeken dag en nacht:
Hoor ons gebed! hoor onze bange klacht!
Hoor het geschrei van wie in wanhoop leeft.

Want daaglijks, uur na uur,
stijgt uit ons midden
een klagen op, een smeken en een bidden
tot U o God: dat Gij met heilig vuur,
met overvloed van zeegnende genade
bezielen moogt ons hart tot goede daden;
dat Gij u tot ons buigt en moogt verhoren
der vromen klacht, hun innig smeekgebed,
want wij zijn vol, tot aan de dood verloren,
met smart en jammer smadelijk besmet.

Wij zijn geteld bij het getal der doden,
bij hen die liggen in hun donker graf:
Wij zijn geworden krachtloos zwak en laf,
wij zijn geworden oud in onze noden.

Wij liggen daar als takken, afgesneden
van 's Levens fiere, diep-geplante stam,
ver van uw licht, ver van uw bloei en vrede,
om te verteren in de helse vlam
van vloek en doem, van zondenacht en haat,
tot stof en asch waar Gij geen acht op slaat.

Ver van uw zon, ver van uw bloeiend land
laat Gij ons dwalen, God — wij zijn gezonken,
Gij duwt ons onder met een woede-hand
in donkre diepten... God, tot aan de rand
hebt Gij met wrok en wraak ons volgeschonken;
Gij hebt ons neergedrukt diep in een hel

van vloek en haat — zij, eens der vromen vrienden,
zijn weggegaan en wij zijn dungeslonken —
men gruwt van ons, daar wij tot niets meer dienden
dan om er mee te spelen spottend spel;
wij zitten vast in kamp en kerkercel;

En kunnen komen niet, niet breken uit
naar waar uw zon staat dag en nacht te stralen —
een muur van smart het leven buitensluit...
met glansloze ogen gaan wij door de dalen
van ons verdriet... U roepend duizend malen
strekken wij, God, de handen naar U uit...

Zult Gij aan doden doen, God, 's Levens wonder?
Zullen de doden opstaan uit de grond
om U te loven met een vreugdemond?
Looft men in 't graf uw goedheid, die is zonder
begin of eind? Zal wat vermolmt, verrot,
en prijsgegeven zonder uitkomst is
aan de vergetelheid in duisternis,
hervinden kracht om van uw hoog gebod
te spreken? te getuigen van uw wetten
van waarheid, recht, waarmee Gij, 's mensen God,
ons levenden vòortstuwt, om te beletten
dat ons voor goed de levensbloei begeeft?

Maar ik, o God, zo lang mijn ziel hier leeft,
zal tot U roepen, zeggen onze zorgen,
en tot U komen elke nieuwe morgen,
Uw kracht te vragen die ons vrede geeft.

Waarom verstoot Gij, God en geeft ons over
aan donkre macht van hellevloek en haat?
Waarom laat Gij ons dwalen zwak en pover
en geeft ons niet de kracht, te doen een daad,
om los ons leven uit de greep te rukken

van smaad en smart naar staat van hemelvreugd?
Vanaf de dagen onzer prille jeugd
moeten wij dragen lasten, die ons drukken
tot bloedens toe... dood dreigt elk ogenblik —
wij staan verlamd, onmachtig als van schrik,
en twijfelmoedig wij de hoofden bukken...

Waarover nu, God, gaat uw woede heen:
Verschrikking volgt ons op de voet als wolven —
o dag en nacht omringt het ons als golven
van bloed en tranen... en wij staan alleen:
vrienden en makkers gingen èen voor èen,
en mijden ons, nu wij zijn diep bedolven
in onze jammer wetend niet waarheen...

PSALM 88

TROOST VOOR DE VROME MENSHEID UIT GODS TOEZEGGINGEN

Zingen wil ik van 't Leven schoon en goed,
van 's mensen God zo lang 'k zal ademhalen:
In woord en lied Gods waarheidslicht doen stralen
voor dit geslacht en elk dat komen moet.

En spreek dit uit: Dat eeuwig eens gebouwd
Gods rijk van goedheid op de weerld zal worden:
Zo lang de hemel duurt en licht ontvouwt
blijft God ons trouw met wet van bloei en orde.

Gemaakt met mensen heeft God een verbond,
met hen die dragen uit in woord en daden
voor deze staat van liefde nieuwe zaden —
met een, die dienend leed hiervoor en vond
naar Gods belofteland de nieuwe paden.

Er klonk een stem, Gods stem, en die kwam spreken:
Bloei-dragen zal voor goed uw geesteszaad,
dat vrucht zal geven, grondslag voor de staat
van wettige orde, die Ik bouwen laat
voor vaste duur — door geen geweld te breken —
van volk tot volk dat door de tijden gaat.

O God, de heemlen die met zonnen stralen,
loven uw wondren! en uw Geest wordt woord
van waarheidslicht, dat nooit kan onderdalen,
in 't heilig volk dat naar uw wetten hoort.

Want wie is sterk als God? Hij, die de heemlen
heeft uitgebreid en schiep ook de aard als deel
daarvan voor goed; die met zijn Wil al 't weemlen
tesamen houdt in zijn volmaakt Geheel?

Wie dit beseffen, zij zijn vroom en heilig,
want zij gevoelen om zich heen een macht
ontzaglijk groot, een niet te breken kracht:
Gods kracht, Gods Geest waarin zij wonen veilig.

O God, almachtige God! God aller volken!
Wie is als Gij zo machtig-vast van wil!:
De zee golft hoog onder de lage wolken,
maar als uw licht uitvloeit op zwarte kolken,
dan wordt het water spiegelblank en stil.

Uw Geest vernielt het beest dat leeft van dood;
Uw kracht doorwoelt met brandend vuur de harten
van 't hordenvolk dat wil uw wetten tarten —
en Gij verstrooit, verdeelt hen in hun nood.

O, al wat is: de sterren-, zonneheemlen,
het is van U, kwam door uw Geest tot stand;
ook onze wereld, die Gij hebt geplant
met al haar overvloed van levend weemlen.

Gij schiept die wereld wentlend om haar spil,
en deelt de tijd in dagen en in nachten;
Gij doet de bergen, beeld van eeuwenkrachten,
heffen hun sneeuwen top naar 't zonlicht stil.

O God, uw Geest neemt alles op in vloed
van heilige kracht; sterk, door geen macht te breken,
geven de sterren, zonnen, eeuwig teken
dat 't Leven duurzaam is en schoon en goed.

Dat waarheid, recht, voor goed staan opgericht;
dat uit uw schoot vloeit leven-van-genade:
Gezegend is het volk, dat kent uw daden
en juichen kan: het leeft, God, in uw licht.

Zij zullen zich, U dankend dag na dag
in vrome vreugde wijden aan het leven;
uw wettig recht zal hun de vrijheid geven
en maken hen tot volk van groot gezag.

Want in U weet dit volk zich heerlijk-sterk;
van U ontvangend levende genade
zal doen dit volk de goede, kloeke daden
die zegen geven aan hun daaglijks werk.

O Gij, de God der mensen, blijft het schild
waarmee wij ons voor vloek en doem beveil'gen;
uw Geest is Koning, die met goedheid mild
elk volk op aard in vredestaat zal heil'gen.

Opklonk uw stem: en een was, die mocht zien
na tijd van smart, waarin hij rein moest branden,
dat op zal staan een sterke geest, door wien
wordt hulp gebracht en licht in alle landen.

Een uit het volk, in dienen arm gering,
maar door uw Geest gewijd om uit te dragen
van mens tot mens in altijd breder kring,
de boodschap van te komen zonnedagen:
Een gouden eeuw van rijke zegening.

In wie uw Geest zal tot het einde blijven
om hem te voeden steeds met nieuwe kracht;
geen vuistgeweld, geen pantserstalen macht
zal hem verdringen, van zijn plaats verdrijven;
wie onrecht doen, zich in hun ik verstijven,
zullen niet buigen kunnen zijn fier hoofd:
Hij zal hun wil, hun leus niet onderschrijven,
want Ik in hem, met vuur dat nimmer dooft,
zal weg het onrecht uit de volken jagen,
en die hem haten zal Ik slaan met plagen,
totdat zij staan van al hun macht beroofd.

Ik zal met kracht van waarheid in hem wezen;
hij zal zich voeden uit Mijn liefdebron,
en hij zal staan fier in het volk gerezen,
zoals aan donkre kim opstijgt een zon;

En groeien zal zijn macht van land tot land,
van volk tot volk slaan altijd breder kringen,
totdat de jubelstem van zijn zoet zingen
als 't zonnelicht de wereld gaat doordringen:
Een levenshemel die het al omspant.

Hij zal Mij noemen: 's mensen God en Vader;
de mens Mijn zoon, die kracht in Mij slechts vindt;
en hij zal zijn Mijn eerstgeboren kind
boven de koningen der aard Mij nader.

Ik zal hem wortlen doen in goede grond
zo lang hij zal op aarde ademhalen,
en hij zal sterk staan om Mijn vast verbond;
dan, na zijn dood zal dit in kindren stralen
al de eeuwen door: zijn geest van liefdelicht,
die staat voor goed in volken opgericht
zo lang de zon de jaren zal bepalen.

Maar als de vromen, in elk nieuw geslacht,
Mijn wetten haten, naar Mijn woord niet wandlen;
als 't volk Mijn wet ontheiligt en veracht,
en niet naar Mijn gebod wil doen en handlen:

Zal Ik, het Leven, hen met woede vloeken,
zal Ik hen slaan met straf van helse pijn —
zij zullen troostloos naar een uitweg zoeken,
maar schuld en smaad zal vrucht der zonde zijn.

Maar ook, met liefde zal Ik hen stil voeden,
totdat Mijn volk weer trouw Mijn wetten dient:

Ik zal het nemen in Mijn goede hoede
en zijn voor hen een trouwe, ware vriend
die niet ontwijdt den eens gesloten bond,
tesamen aangegaan voor heel het leven,
maar trouw blijft aan zijn woord, voor goed gegeven,
bewust gesproken met zijn hart-en-mond,
hij loochent niet: zijn ja is ja gebleven!

Gezworen heb Ik dit bij 't Leven heilig:
Ik, die de mens in 't licht ontbloeien liet,
doe wat werd toebeloofd, nooit meer te niet:
Zijn zaad zal zijn voor eeuwig vast en veilig.
Zo lang de zon zal storten stralend vuur;
zo lang de maan zal blanke nachten geven,
zal sterk geplant Mijn volk op aarde leven,
te bloeien staan door aller eeuwen duur
zo lang de hemelboog staat opgeheven!

Maar nu hebt Gij, o God, uw heilig volk
verstoten en geworpen weg in schande;
dat eens gewijd werd tot uw waarheidstolk,
met vroom geloof bezield in hart en handen,
werpt Gij nu af in zwarte woede-kolk.

Te niet gedaan wordt al wat is van waarde:
de Geest die dient het Leven in verbond;
zijn kroon van 't recht, op uw gebod gegrond,
hebt Gij ontheiligd, ligt in modderaarde,
op de met bloed doorweekte trechtergrond.

Al wat het had aan kloeke mannenkracht,
verstand, meevoelend hart, eenheid van willen,
eenheid van daad, moet roekloos het verspillen
en gaat teloor door twist en eigen-macht.

Die naast ons leven, God, die nàast ons gaan,
zij trokken langs met scherp geslepen klingen
en hebben 't volk beroofd, zij staken aan
met vuur hun huis nadat zij plundren gingen...
het wordt bespot door wie met vuisten slaan.

De wettenschenders driftig zonder rem,
heffen omhoog gebalde woedevuisten,
in vreugderoes krijsend met schorre stem,
en 't blanke staal wordt wapens in hun knuisten,
het staal, gebruikt eens in de levensstrijd,
waarmee naar 't licht het volk zich vleugels smeedde
te winnen meerder deel aan vreugde en vrede,
machines makend met een noeste vlijt.

Vernietigd wordt wat rein is, goed en schoon;
vernietigd worden vrome zin en zeden;
Gij hebt door horden, honend recht en rede,
ter aard getrapt der vrijheids fiere troon.
De tijd der reine jeugd, bloeitijd der kindren,
wordt door de hebzucht harteloos verkort;
gesplitst is 't volk in sekten, meerdren, mindren...
een zee van hoon wordt erop uitgestort.

Hoe lang nog, God, zult Gij voor goed verbergen
uw licht voor ons, en brandt uw wraak als vuur?
Is niet ons leven dromenkort van duur?
Moeten wij steeds met vloek het leven tergen?

Zal 't doelloos zijn dat Gij, God, uit uw schoot
geschapen hebt het mensgeslacht op aarde?
En wie van ons ontkomt aan de eerste dood,
wiens sterke greep geen mensenziel nog spaarde?

Waar is uw Goedheid, God? waar uw genade
van vroom geloof, die Gij van ouds in nood

gegeven hebt trouw aan wie vastberaden
U dienen wil? red, red van tweede dood
uw volk, o God! denk aan de smart en smaad
van hen die vroom U dienen en beminnen,
en die ik draag, waarom ik lijd hier binnen
waar 't hart van pijn krimpt saam en bonzend slaat:

Nu wettenschenders honen en verachten
o mensen God, de vrije, fiere geest
van uw vroom volk, dat was beschermd geweest
door uw geboden — die zij nu verkrachten.

Geloofd zij God! Komt, vromen, weer tesamen
en looft uw God die leeft in eeuwigheid;
Geloofd zij God, die helpt in zware strijd;
Geloofd zij God door allen... Amen, amen!

PSALM 89

GODS EEUWIGHEID; VERGANKELIJKHEID DER ZWAKKE MENSEN. GEBED OM GENADE

Gij zijt geweest, God, steun en vaste grond
in 's levensstroom voor elk verjongd geslacht:
Vòordat de bergen rezen in hun kracht,
vòordat de wereld uit uw schoot ontstond,
waart Gij reeds God, Gij, die de Schepper zijt
en blijft, van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Gij doet de mens, geboren uit de schoot
van 't glansloos stof, de broze mensenkindren,
keren terug in de aarde arm en bloot
wanneer hun krachten welken en vermindren.
Want duizend jaren als èèn dag vergaan
die gistren was, voor U, God van het Al,
waarin wij leven en geworteld staan
èen ogenblik, wankel tot laatste val...

Kort als de nacht, vluchtig als tijd van slapen
die niet meer is wanneer de dag begint,
is het bestaan van elk broos mensenkind:
een bloem, een roos, voor èen dag bloei geschapen,
die 's avonds ligt verdord in kille wind.

Wij zelf verwekken, God, uw wervelstorm
die ons als takken van de stam komt rukken;
wij kronklen in het stof als modderworm,
God, voor uw kracht die 't leven breekt aan stukken.
Want al ons kwaad, ons onrecht blind begaan,
al wat wij voeden aan verborgen zonden,
komt in het licht, God, voor uw ogen staan,
tot wij verbloeden aan geslagen wonden;
dit drijft ons voort met de aardse zwaartegang —
wij tellen niet de reeds verreden ronden,
maar jagen door en zien niet, hoe reeds lang

de dagen zich tot maanden, jaren kringen,
in onweerstaanbaar, nooit aflatend dringen
van lust en leed, van zorgen en verdriet,
de vijftig, zestig jaar — of, zijn wij krachtig,
bereiken we de zeventig, de tachtig:
Het is een stroom die van de bergen schiet,
waarop wij drijven willoos, weerloos mee
tot wij vergaan in bodemloze zee...

Waar is de mens, die nog uw kracht beseft,
en God, uw toorn in zich siddrend bespeurt?
hoe drift van 't ik ons in uw maalstroom sleurt,
waaruit alleen bezinning ons opbeurt
dat Gij, de Geest, alleen de mens verheft!

Leer ons dan zien hoe korte tijd wij leven,
opdat wij krijgen weer een vroom, wijs hart;
keer weer, o God! — lang zijt Gij weggebleven:
Heb deernis met uw volk dat zucht in smart.

Verzadig ons na lange nacht van plagen
in 't ochtenduur, God, met uw liefdezon,
dan zullen wij weer juichen alle dagen,
een leven lang ons voeden uit uw bron.

Nadat wij lang de last van smarten droegen,
de vele jaren van doorworsteld leed,
laat ons nu zien de werken die Gij deedt;
maak ons ontvanklijk weer, na tijd van zwoegen,
voor U, o God, die in uw glorie staat
rondom uw volk dat zich naar U wil voegen;
doe, God, ons zien dat Gij ons nooit verlaat!

Laat over ons uw Geest van Liefde wezen;
bevestig Gij ons werk van hart en hand;
ja, laat dit zijn, geworteld in het land,
een forse stam, God, door uw kracht gerezen.

PSALM 90

LOFLIED AAN GOD DIE DE GODDELOZEN STRAFT EN DE VROMEN ZEGENT.
(EEN LIED OP DE RUSTDAG)

Een kostbaar ding, een schat, een rijk bezit
des mensen is het, dat hij danken mag,
en loven U, o God, in vroom ontzag,
voor het geluk aan rust en vreugd dat dit
zoet leven geeft op feestlijk-vrije dag;
om onvermoeid en zonder druk en zorgen,
vanaf het eerst ontwaken in de morgen
totdat de sterren stralen zich bewust
te zijn, dat Gij de waarheid zijt, de rust.

Hieraan te geven vorm en naam en klank,
zich te bezinnen op uw wonder-grote
schatten o God, die Gij ook hebt ontsloten
in 't aards verblijf, dat noopt ons hart tot dank,
tot eerbied voor het leven schoon ontsproten.

En in de ziel ontluikt een kuise vreugd,
een blijdschap, die ons lachen laat en zingen,
zien wij uw daden, God, van eeuwige jeugd,
zien wij ùw werken, God, die ons omringen:
Hoe het heelal staat duurzaam opgebouwd
in een volkomen, nooit verbroken orde,
met wijs beleid, dat langzaam zich ontvouwt
van knop tot kelk, doch nooit doorgrond kan worden.

Wie blindlings jaagt in koortsige galop
en slechts zich zelf ziet, dwaas in eigenzin,
hij weet dit niet, hij slaat geen acht hierop,
maar leeft in 't ik als in haar web de spin.
Hij merkt het niet, dat valse mensen groeien
en welig tieren in het kwaad als gras,
dat zij, die onrecht werken, even bloeien
om te vergaan voor goed tot stof en asch;

Terwijl Gij, God, voor eeuwig blijft het Leven,
koninklijk tronend boven doem en dood,
want Gij verdelgt wie vals vol onrecht bleven
en wie U haten stoot Gij neer in nood —
maar hem die vroom is, maakt Gij sterk en groot,
hem doet Gij wortlen in uw eeuwige orde,
en hij zal jong in reine vreugden worden,
als nieuw geboren uit uw liefdeschoot.

Hij zal het heimlijk-wroetende niet vrezen
van hen, die zaaien 't zaad van wraak en nijd
tegen de mens, die eerlijk mens wil wezen
en vreugde vindt in 's levens heerlijkheid.

Wie doet het recht, vervat in 't hoog gebod:
(Gij zult niet lastren, vloeken, bloed doen vloeien!)
en sterk geplant staat in de dienst van God,
zal zijn een boom, die prijkt in bloesembloeien,
met forse stam geworteld in het land
onder Gods hemel, die het al omspant,
onder Gods zon, die doet uit bloesems groeien
de rijpe vrucht — al wordt de stam, het lijf,
waarin de geest vond schoon, maar kort verblijf,
stram, grijs en oud, door smart en storm verweerd,
zijn hart blijft jong en zoete vruchten wint
in tweede jeugd, die als een eerste keert:
Hij bloeit opnieuw herboren in het kind;
van God en mens-zijn innig zich bewust,
lovend Gods waarheid van het eeuwig Leven,
de rots in stormzee ongeschokt in rust,
koninklijk boven doem en dood geheven.

PSALM 92

GEBED TEGEN DE ONDERDRUKKERS VAN GODS VOLK

O God, die wreekt al 't kwaad dat wordt gedaan!
O God der mensen, Gij die steeds zult wreken
wat wordt ontheiligd door de sluwe streken
van 't vals geslacht: Verschijn! Geef stralend teken!
Leer ons de zin weer van uw wet verstaan.

Ontwaak o God, Gij die met eeuwig recht
de weerld beheerst en voortstuwt de geslachten:
Geef aan het ras, dat grof en vals en slecht
uw wetten blijft in domme trots verachten,
vergelding, God, vergetelheid der nachten!

Hoe lang nog, God, zal dit bedorven ras,
hoe lang nog, God, op deze wereld pralen?
verwaten brallen, uw geboden smalen,
het onrecht doen, vergiftig als hun gas,
dat dood opwekt terwijl zij ademhalen?

O God der mensen, want het breekt uw volk!
Zij duwen neer als stieren die bespringen,
de ziel van hen die kracht uit U ontvingen:
Zij worgen mannen met hun stalen klingen;
zij stormen aan met donkre gifgaswolk,
en kindren, bruiden, al wie weerloos gingen,
vermoorden zij met fijn geslepen dolk.

En denken-zeggen: God? die is er niet!
Die hoort niet, ziet niet! God is wat wij willen! —
O dwaas, dom ras dat niets meer hoort, niets ziet,
wanneer zult gij uw roes door rede stillen?

Zou die het oor gebouwd heeft, dit niet horen?
Zou die het oog gevormd heeft, dit niet zien?
Zou Hij die horden tuchtigt, ù misschien
vergunnen ongestraft zijn stem te smoren?

God, die ons leert wat wij op aarde weten?
Hij is de God der mensen, zon in nacht!
God is de Geest die nimmer kan vergeten
wat roekloos wordt door ons gedaan, gedacht.

Gelukkig hij, o God, die voelt uw tucht,
die Gij om zijn vergrijp laat bitter lijden
en uit uw wetten leert wat hij moet mijden,
om hem te geven rust en zoete vrucht
van vroom geduld als komen kwade dagen,
totdat de horden die op naasten jagen,
zich zelf verdelgen op hun roofdiervlucht.

Want God zal zijn vroom volk niet overlaten
eenzaam alleen in storm van haat en nood;
het niet verstoten in den andere dood
die wordt verwekt door wrok, door wraak en haten.

Want recht blijft recht, en eens zal waarheid komen,
het onomwonden goddelijk gebod:
Dan zullen volgen-na die roep de vromen,
zij die oprecht staan in de dienst van God.

Wie zal mij steunen in de storm, die gaat
met hordenvolken door de wereld-landen?
Wie zal mij helpen met zijn troost en raad
tegen de vuisten die ons recht aanranden?

Had niet de God der mensen mij gesteund,
mij kracht gegeven om te blijven strijden,
ik zou vergaan zijn in mijn bitter lijden;

o, toen ik wankelde, toen ik gekreund
met stille stem heb om het laatst bevrijden,
hebt Gij, mijn God, met liefde mij gesteund.

Wanneer een storm opstak in mijn moe hart,
dat werd doorwoeld met smartlijke gedachten,
deedt Gij, o God, met troost de pijn verzachten
en bracht mij vrede na de hel van smart.

Want Gij, der mensen God, het Licht, het Leven
dat aan de mensen vaste wetten gaf,
hebt niets gemeen met hen die listig laf
een valse wending aan de wetten geven!
Zij martlen maar de naasten in het graf;
zij rotten zich tesaam tot grijze horden,
zij brallen luid in nieuwe „helden"moed,
en zijn zò zeer bezetenen geworden
dat zij verdoemen, God, onschuldig bloed!

Maar God, de God der mensen, is mijn troost:
Hij heeft mij hoog op vleugels meegenomen
naar 't rijk der rust, waar steeds de kim nog bloost,
liet nieuwe kracht mijn wezen binnenstromen:

In 't hoog geloof, dat al wat wordt gedaan,
gedacht aan onrecht, zelf zich zal verzwelgen
in de verwekte doem — dat God zal slaan
de trots van hen, die zich om naasten belgen
en boven hen met wapenvuisten staan:
Dat ònze God de horden zal verdelgen!

PSALM 94

JUBELLIED OM GODS ZEGEPRAAL OP AARDE!

Zingt een nieuw lied zoals in 't nieuw seizoen
de jonge vogels doen,
om God te danken voor 't herboren leven;
God die weer wondren heeft verricht,
die met zijn heilig licht
aan de oude stam heeft nieuwe bloei gegeven.

God komt! Hij komt, en breekt onstuimig uit;
verborgen stem wordt luid
in onontkoombaar, onweerstaanbaar dringen:
God woelt in onze zielegrond
om met een vreugdemond
van 't recht op rust en bloei voor elk te zingen.

Onafgebroken waakt om ons Gods Geest,
die altijd is geweest
gedachtig aan zijn goedheid en zijn waarde
voor vrome mensen levend naar zijn wet,
en nieuw zaad heeft gezet
tot nieuwe zegen voor elk volk op aarde.

Juicht, jubelt allen! zonder rouw of rem
laat ons met vreugdestem
het Leven roemen, voor het menszijn danken;
laat klinken op het instrument
der snarenziel het welbekend
feestlied van lof aan God in zoete klanken.

Gaat op bazuinen ademend blazen
met daverende extase
het fiere lentelied van 's Levens zegepraal!
Winden en wolken drijven mee,
bruisend en ruisend zingt de zee:
Al wat op aarde leeft spreekt eendre taal.

Rivieren vloeien bruisend naar de kust
van bergen frank in rust
gerezen in Gods licht, dat brede stromen
van zeegnend, vruchtbaar leven stort
over de weerld, die wordt
gerijpt voor het geluk dat nu gaat komen:

God komt! Hij komt! Dòorbreekt zijn Geest, die zal
op aarde, overal,
de volken richten, vaders in hun zonen,
in 't bloeiend rijk van waarheid, vrede, vreugd,
waarin geen hel meer heugt,
om in de volken met zijn recht te wonen!

PSALM 98

Ik zal van vroomheid zingen en van recht,
zingen in lied de lof van 's mensen God,
en gaan de weg bepaald door 't hoog gebod
van reinheid en verstand; mijdend wie slecht,
wie vals wil zijn, zal 'k hen die met mij wonen,
steeds zijn tot vriend en handelen bewust,
tot vreugd en vrede in het volk zal wonen —
ook in mijn huis zal heersen trouw en rust.

Ik haat het doen van het afvallig ik
dat slechts zich zelf ziet en veracht de „velen",
dat gunt de naaste zelfs geen groet of blik,
maar hem aanvaardt slechts om ermee te spelen
als kat met muis tot angst en doodse schrik;
ik wil de mens, die anderen haat, niet kennen:
Waar ik regeer zal nooit de zelfzucht wennen!

Wie in 't geniep van anderen schande spreekt
zal ik bestraffen; wie met knippende ogen
neerzien op mensen koud en onbewogen,
star in hun trots op titels en vermogen
hen leed aandoen, smorend de stem die smeekt,
zal ik niet toestaan dat zij nestlen mogen.

Maar zij die trouw zijn, vroom van hart en hand,
eerlijk voor God, rechtschapen en oprecht,
hen zal ik roepen, dat ze naast mij zitten,
opdat met daad van oordeel en verstand
Gods levenswet ten uitvoer wordt gelegd,
tot allen delen in de bloei van 't land
en vreugd en vrijheid als een recht bezitten!

Wie mokt en wrokt en pleegt bedrog, verraad
om eigen baat aan hen die vredig leven,
zal ik geen toegang tot mijn kamer geven;
wie liegt en hoont, hij zal niet in mijn staat
zich vestigen kunnen, maar wordt weggedreven.

Vervolgen zal ik rustloos dag na dag
wie niets ontziend hun eigen zin doordrijven,
verdelgen zal ik 't onrecht... tot zal blijven
Gods wet alleen, wiens heilig-hoog gezag
door het te willen allen onderschrijven.

PSALM 101

BOETVAARDIG GEBED OM HERLEVING VAN GODS VOLK

Hoor mijn gebed, God — laat mijn smeken komen
tot U o Hart, dat leven geeft ons hart;
als in uw rust Gij mij hebt opgenomen
ben ik niet eenzaam meer in smaad en smart:
Verberg u niet, maar laat mijn ziel doorstromen
uw geestdrift, God, uw heilig Levensvuur;
want als een zucht ontglippen mij de dagen,
mijn kracht verteert als kolen in het vuur
tot rook en asch... ik zit terneergeslagen
door angst en wanhoop, wachtend op het uur
dat ik verlost zal zijn van 't daaglijks klagen,
waaruit ik nog een schamel leven puur...

Mijn stem is moe van roepen nu geworden
naar licht en bloei, waarop ik hoop en wacht,
bij al wat woelt in oproer en wanorde,
bij al wat molmt en dort in holle nacht.

Ik ben alleen, want niemand is gebleven
naast mij als vriend — zij lopen stug voorbij
aan mij, die werd de ontbering ingedreven
door hen die haatten, hoonden, striemden mij
en lieten mij niets over om te leven,
spotlachend om de tranen die ik schrei.

Ik ben een boot op grauwgekopte golven:
Gij neemt mij op in glorie naar de kim
en werpt mij neer, totdat ik lig bedolven
onder het schuim der brandingszee verbolgen,
terwijl mijn dagen mindren als een schim
in schemering waarop de nacht zal volgen,
tot donkere slaap mijn leven heeft verzwolgen.

Maar Gij, o God, Gij blijft het eeuwig Leven;
Gij zijt het Al, Gij blijft in eeuwigheid:
Uw Geest zal zijn en machtig steeds omzweven
elk nieuw geslacht dat bloesemt in de tijd,
om nieuwe kracht aan het vroom volk te geven
dat zich bezint, God, op uw heerlijkheid.

Opstaan zult Gij en liefdelicht doen stromen
over uw troostloos-opgejaagde volk,
want zie, de tijd van deernis is gekomen,
waarin te niet zal gaan de donkre wolk
van nood en vloek — hoop heeft ons opgenomen
in nieuw geloof, waarvan uw woord is tolk.

Als dan de lijfs-, de zielepijn der armen,
die weerloos bloot op aard verstoten zijn,
door God gehoord wordt, en zij zich verwarmen
in vreugd en vrede na gedragen pijn;
als Gij gebouwd hebt door hun hart en armen
een nieuwe staat, hun koninklijk domein:

Zullen de horden van hun trots genezen
en niet meer prat gaan op hun wapenkracht;
de machtigen zullen uw glorie vrezen,
want èen vroom volk zal oppermachtig wezen,
levend op aard in 't licht dat alzijds lacht,
en geven wetten door aan 't nieuw gerezen,
geschapen volk, een dankbaar mensgeslacht:

Lovend hun God, die heeft uit heilige hemel
gezien zijn volk zwaar zwoegend met de stof;
gezien hun gang van zwaar beladen kemel;
gezien hun ogen rood geschreid en dof;
gehoord het zuchten van wie was gevangen
en weerloos stond en hulploos in zijn nood,
om te verlossen uit de greep der dood
zijn kinderen, die boven de afgrond hangen.

Om God te prijzen weer met nieuwe namen,
zingend in geestdrift en met fiere stem,
als in èen bond de volken komen samen,
ook koninkrijken, die Gods macht vernamen,
gaan dienen God en putten kracht uit Hem.

Die als een storm mijn leven kwam belopen
en duwde mij in machteloosheid neer:
Gij, God, die 't leven korten kunt en slopen,
geef ons in strijd de moed tot doorgaan weer;
neem ons niet weg, maar sterk ons, dat wij hopen
en niet teloor gaan in ons lijden meer.

Gij zijt het Licht, het Leven nooit te doven.
Heemlen en weerlden zijn uit U ontstaan —
die mogen wanklen, zelfs tot niets vergaan —
maar Gij zult blijven, heerlijk rijzend boven
verval en dood, onwrikbaar in uw baan
van bloei en licht, bron van ons vroom geloven.

Gij blijft dezelfde; God, voor goed gegeven,
hebt Gij uw rijk van Leven opgericht;
het volk dat vroom U dient, wordt niet ontwricht,
maar in hun kindren zullen zij herleven,
die zullen wonen wortlend in uw licht.

PSALM 102

LOF VAN GODS BARMHARTIGHEID VOOR ZONDIGE EN ZWAKKE MENSEN

Loof God, o mens! loof God met vreugdestem;
loof God in eerbied met uw ziel en zinnen:
Hij geeft u kracht de wanhoop te overwinnen;
Hij vuurt u aan steeds sterk weer te beginnen.
Denk aan de troost die u toevloeit uit Hem.

Die al uw onrecht, al uw schuld vergeeft;
Die heelt uw hart, dat bitter was geschonden
door drang en drift, door roekeloze zonden;
Die u gemaakt heeft weer tot een gezonde
en u voor ondergang beveiligd heeft.

Die u laat zien het licht dat eeuwig lacht;
Die u gelouterd heeft door last van lijden;
Die u doorstroomd heeft met zo zoet verblijden
en doet zo diepe rust rondom u breiden,
dat ge verjongd staat, gaand in fiere kracht.

Ja, God geeft uitkomst in de hoogste nood:
Hij neemt ons op en draagt ons als met armen;
Hij staat naast ons met liefdevol erbarmen;
Hij lenigt nood en zware druk der armen;
Hij geeft het recht aan wie zijn weerloos bloot.

Heeft Hij ons niet zijn weg bekend gemaakt
die leiden zal naar vrede-, vrijheidsdagen?
Als wij maar moedig doorgaan, niet versagen,
en naar zijn wet als vromen ons gedragen;
wanneer zijn volk maar bidt en werkt en waakt!

Er zal niet altijd zijn nood, doem en strijd;
niet eeuwig zal de hel in mensen branden:
God is barmhartig, troost ons in de schande,
God zendt zijn geest van deernis door de landen,
o, Hij is groot in goedertierenheid.

God doemt niet eeuwig ons in hellegloed;
niet altijd zal Hij twisten met de mensen;
God geeft ons niet naar wat wij blindlings wensen:
Zijn Geest verbreekt wat onrecht wil begrenzen;
niet naar hun zonden God zijn kindren doet.

Want zie, zo hoog om ons zich welft het Al;
zo hoog de hemel onder is en boven
dit wereldrond met zonnen zonder tal,
is God met licht van liefde nooit te doven
rond wie Hem dienen, vroom in Hem geloven;
doet Hij vàn ons de vloek van zondeval
en werpt de schuld in bodemloze kloven.

Zoals een vader die zijn zoon bemint,
na straf van leed zijn wonde weer zal betten,
om ondergang in wanhoop te beletten:
ontfermt zich God over het mensenkind,
over het volk, dat luistert naar zijn wetten.

Is Hij om ons en staalt Hij onze wil
om door te gaan als mannen vastberaden;
God neemt ons op in lichtvloed van genade;
Hij stuwt ons voort te doen de goede daden;
Hij laat ons wentlen om zijn zonnespil.

Want wij zijn broos, gebonden aan de stof,
geketend aan de zwaartekracht der dingen;
wij bloeien op — maar als de jaren gingen,
verwelken wij: een storm komt ons bespringen,
en wij zijn weggevaagd uit deze hof.

Maar God bezielt met heilge liefdekracht
door de eeuwen heen zo lang de mensen leven,
hen die Hem dienen; altijd blijft God geven
zijn recht aan 't volk, dat Hem is trouw gebleven,
dat houdt zijn bond en neemt zijn wet in acht.

God is de Geest die alles houdt in stand;
Hij heerst alom; Hij laat de weerlden kringen!
Looft God, gij zonnen, die zijn glans ontvingen
en doen zijn wet in nimmer rustend dringen;
Looft allen God, in wie gij staat geplant.

Looft God, gij vromen, die in dienst van Hem
doet naar zijn wil als eèn groot volk op aarde!
Looft allen God, uw Schepper die u baarde;
Looft, schepping, God, de macht van hoogste waarde!

Loof God, mijn ziel, met fiere jubelstem!

PSALM 103

LOFLIED OP GODS GROOTHEID, IN DE SCHEPPING OPENBAAR

Loof, mens, de God der mensen: glorieus,
groots en volmaakt in koninklijke pracht
staat God gericht in 't diep-mysterieus
geheel van Leven: Al van oppermacht.

Zie, het heelal is vol van Gods zonlicht,
het levenwekkend, onuitblusbaar vuur,
waaruit ontluikt een hemel blauw en puur,
onwrikbaar vast geplant en opgericht:

Gods levenshemel, die gespannen staat
van kim tot kim en nimmer einde vindt;
die als een stroom van blinkend water gaat
met hoge vaart van wolken in de wind.

Die als een adem door de wereld waait,
een fluidum van leven, ziel en geest;
Die vlammend vuur uit sterrezonnen zaait
en stort zich in de vloed van 't scheppingsfeest.

Onwankelbaar wentelt om zwaarte-spil
de wereld zich in haar ellipsenbaan
rondom de zon, gegrondvest door Gods wil,
die eeuwig laat haar op die banen gaan.

Die uit het donker, dat Hij vormloos schiep
als vloeiend water, leeg en ongetooid,
met machtge stem de vorm te voorschijn riep,
zoals de vrucht zich uit het zaad ontplooit.

En bergen rezen uit de nevels op,
en lager slonk het water voor de brand
uit zonnebron, en tussen top en top
kreeg grens en vorm voor goed het vaste-land.

Het water borrelde uit de rotsige grond
en spoot omhoog: een stralende fontein,
en stortte bruisend zich in 't diep ravijn
waar het zijn weg door vlakke velden vond;

En weekt tot klei de droge, starre korst
door zon gestoofd tot korrelstof en -zand,
en drenkt de dieren, lest hun levensdorst,
en overstroomt met slib het lage land.

Dat dan ontluikt en breekt onstuimig uit:
Met forse stam rijst opwaarts boom na boom,
en het kreeg stem in 't parelend geluid
van vogels, die zich nestlen bij de stroom.

De warmtedamp wordt tot een windewolk
en droppelt neer in waterarme streek:
Verzadigd worden landen en hun volk
met groei en bloei van vruchten hard en week.

Nu bloeit en geurt het land vol gras en groen,
dat voedt met sap het vlijtig grazend vee;
het korenzaad rijpt in het zonseizoen
en brengt het brood voor mensenmonden mee.

En ook de wijn, geperst tot sap als bloed,
die tintelt in de mens van zorg en nood
met vreugdevuur en geeft zijn ogen gloed;
en 't graan, dat brengt het hart-versterkend brood.

De bomen staan geworteld met hun stam
in goede grond, en heffen hoog en rank
hun kroon in 't licht, van waar hun oorsprong kwam,
en vogels fluiten met zonwarme klank.

Zo mooi, zo goed, met aarde en zon vertrouwd,
zo warm genesteld is hier al wat leeft
en ademhaalt, springt, kruipt of vleugels heeft,
in 't aards verblijf sterk als een berg gebouwd:

Gods levenshemel, die van kring tot kring
zich steeds verbreedt, met zon die 't licht verbreidt,
met blanke maan, die keert nadat zij ging
en deelt de duur in ruimtemaat van tijd.

En de aarde jaagt, zij wentelt om haar spil
een halve slag: en de avond daalt, de nacht,
waarin ontwaakt wat in het licht lag stil,
de donkre drang naar prooi, de blinde kracht.

En de aarde jaagt en wentelt rustloos door,
volvoert de kring en vangt het zonnelicht,
waarin de nacht gaat als in slaap teloor,
waaruit de mens zich als verjongd opricht:

Jong en gezond, ontwakend kuis en sterk,
groetend het licht dat in zijn kamer straalt,
en hij gaat uit en doet met vreugd zijn werk,
tot de avond weer over de landen daalt.

Hoe groots is dit! hoe eeuwig hecht gebouwd
hebt Gij, o God, het Al in wijs beleid,
dat groeit en rijpt en wordend zich ontvouwt
en de aarde vol maakt van uw heerlijkheid!

De zee golft voort en stroomt van kust tot kust
door storm en stilte, en bergt in diepe schoot
weerlden van wriemlend leven nooit in rust:
ontelbre dieren, vissen klein en groot.

Die ademen in dit licht element
en zweven rank, besturend met hun staart
het soepel lijf, dat op eèn wenk zich wendt,
en duiken weg in duizlend-snelle vaart.

Daarboven gaan met kracht van staal en stoom
de snelle schepen, die van verre ree
de mensen dragen naar der zeeën zoom,
van waar zij brengen andere schatten mee.

Zij allen wachten U — het is één reis
door hemelstaat van orde, vrede, rust;
zij allen wachten op de levensspijs
die Gij hun geeft tot zoete vreugd en lust.

Gij geeft het dan: met volle, gulle hand
stort Gij de schatten uit van 't aardse zoet,
en al wat leeft in 't water, op het land,
verzadigt zich aan 's werelds overvloed.

Totdat hun uur van stil verwelken komt,
dat alles is na tijd van bloei bestemd:
Hun adem stokt... lijfsangst de borst beklemt...
en in de stilte is dan de stem verstomd...

Hun vorm vergaat, lost langzaam op tot stof —
maar zie, ontkiemd is reeds het nieuwe zaad,
en blank geschapen met een nieuw gelaat
staan zij verjongd in de aardse levenshof.

Eeuwig is God! Leven is eeuwigheid,
waarin Gods Geest zich vormen wil en moet.
Eeuwig is God! Eeuwig zijn ruimte en tijd;
eeuwig de wereld in haar overvloed.

Zo lang wij zijn en Gods geest in ons leeft;
zo lang ik ben en werk en ademhaal,
zal ik van Hem, die licht en leven geeft,
zingen en juichen in muziek der taal.

En mij bezinnen in een denken zoet:
Hoe 't menszijn is in God een groot geluk;
hoe God in ons breekt zondebolsters stuk;
hoe God in ons de mensen rijpen doet;

Tot aan de tijd, dat weggevaagd zal zijn
van de aard het ras, dat leeft van vloek en doem,
en wij ontwaken vroom, rechtschapen rein,
zoals in 't licht zich openvouwt de bloem.

Loof, God, mijn ziel! Geef God slechts eer en roem!
Geloofd zij God in 't eeuwig aards domein!

PSALM 104

GODS WONDERLIJKE BEVRIJDING UIT KNECHTSCHAP

Toen God zijn volk de weg naar vrijheid gaf,
aan het vroom volk, dat lang de smaad moest lijden
van slavernij, en zich van 't juk bevrijdde
op hen gelegd door mannen hartloos laf,
die spraken vreemde taal uit oude tijden,
en dwongen 't volk tot bouw van tempel-graf,
vòor 't vuur, waarin zij 't wapenstaal bereidden:

Werd dit vroom volk Gods heerlijk heiligdom
waar Hij voor goed als d'Allerhoogste troonde,
terwijl het vredig naar zijn wetten woonde;
dit ziende, week terug de woeste drom,
de grauw-gekopte horden die het hoonden;
zij zagen het en keerden machtloos om.

En d' aarde bloeide... boven heuveltoppen
verrees de zon als in herschapen pracht;
de bloemen openden haar nieuwe knoppen;
nieuw fonkelden de sterren in de nacht —
en oude harten gingen jong weer kloppen.

Hoe lag de zee opeens zo blank en stil,
welks grauwe drommen vluchtten en niet keerden,
en niet Gods volk van vrome zeden deerden?
Hoe kwam het, dat de wereld triomfeerde
en bloeien ging en blonk in 't zonlicht pril?

Beeft, volken, voor Gods onweerstaanbre wil,
voor Gods almacht, die ons gelòven leerde!

Die heeft veranderd in een bron de rotsen;
Die mild gemaakt heeft harten wreed en koud,
en vloeien liet, in 't licht als spranklend goud,
ader van goedheid door het volk van trotsen.

PSALM 114

Niet ons, o God, geef eer; niet voor ons ik
vragen wij eer, maar voor ùw Naam, het Leven,
waarvan wìj zijn afhanklijk deel, verweven
door U daarin èen droomkort ogenblik,
het leven dienend trouw in woord en daden,
om uwe wil van goedheid en genade.

Die dit ontkennen, de gehelmde horden,
omringen ons met hoon, met haat en spot,
en wij zijn stil nu voor hun vraag geworden:
Waar is uw God dan? die geprezen God?

O, ònze God, de God der vrome mensen,
zetelt in heemlen van ondoofbaar licht,
wiens daad is één met zijn verborgen wensen,
die dag na dag het scheppingswerk verricht.

Maar de afgod van de horden is het goud,
het geld, het staal, maaksel van mensenhanden;
dit is hun trots, maar ook hun smaad en schande,
want heidens is de drang naar geld en goud,
want heidens is de drift naar zelfbezit
die blanke wangen bleek maakt, hol en wit;
die mensen maakt voor mensen wreed en koud,
tot slaven maakt van starre staat
met slurvenmaskers voor 't gelaat:
Ze hebben monden, spreken niet!
Ze hebben ogen, maar zien niet!
Ze hebben oren, horen niet!
Ze hebben handen, tasten niet!
Ze hebben voeten, lopen niet
in ranke gang door zonnelanden —
o dwaze trots, o schaamte, schànde,
het is alsof geen adem gaat,

geen levensgeest door ziel en leden:
Doden zijn zij van slaafse wil,
de vijanden van orde en vrede;
ze worden star, verstokt en kil
gelijk de wapens die zij smeedden.

Maar gij, vroom volk, bouwt op het Leven,
de God der mensen, liefde, licht;
Hij is uw steun in taak en plicht,
Hij zal u hulp en geestkracht geven;
die dienend doen gestelde wetten,
verkrijgen kracht van groot geloven
dat bergen kan van nood verzetten,
en komen hel en vloek te boven;
Gij, die in eerbied dankt voor 't leven,
de God der mensen dankt voor 't licht,
Hij zal u hulp en geestkracht geven,
Hij is uw steun in taak en plicht.

God heeft zijn kinderen niet vergeten:
Hij zegent ons met vreugd na lijden;
Hij zegent ons voor alle tijden
zo lang wij ons op aarde weten;
Hij zal ons zeegnen met een geest
van liefde, zeegnen de eensgezinden,
die in elkaar het leven vinden
dat groten, kleinen doet verbinden:
Gezegenden op 's levensfeest.

Gezegenden van zon en aarde!
Steeds meerder bloei worde uitgestort
op u, o volk, dat rijper wordt
in kindren die uw vrouwen baarden.

De God der mensen, Geest, die schiep
't geheel van heemlen en van aarde,

die mensen op tot aanschijn riep
en wezen gaf en eeuwige waarde:
Hij neemt ons op in zijn verbond,
Hij heerst in 't Al waar zonnen zweven,
maar laat ons mensen op de grond
der vruchtbare aarde vorstlijk leven.

De doden, die hun ogen deden
voor altijd dicht, en liggen stil
in donkere aarde weggegleden,
zij prijzen niet Gods eeuwige wil;

maar wij, die leven, zullen loven
de God der mensen, die is bron
van licht en leven nooit te doven,
zo lang wij ademen in de zon.

PSALM 115

DANK EN BELOFTE VOOR DE REDDING UIT GROOT LEVENSGEVAAR

De God der mensen heeft mijn stem vernomen
toen ik om bloei gesmeekt heb in verval,
en nu is liefde stil in mij gekomen:
God hoorde mij; zo lang ik leven zal,
wil ik Gods naam aanroepen, spreken
hoe ik gevangen lag in greep der dood;
hoe waanzinsangst van hel mij wilde breken;
hoe ik moest zwoegen in mijn jammernood.

Maar riep tot God, de Geest van licht en leven
om troost en kracht, en sprak: ik wil! ik wil!
Bevrijd mijn ziel — en Hij heeft macht gegeven.
God is genadig en gerecht, is 's levens spil!
De God der mensen is vol mededogen:
Hij helpt de mens die stil zijn lijden torst;
ik was in nood, in wanhoop neergebogen,
maar God heeft mij gegrepen en verlost.

Keer nu, mijn hart, terug weer tot uw vrede
waarin het leven ligt zo warm gebed;
Gij, God der mensen, hebt mijn ziel gered
uit dood en wanhoop, schreienstijd doorleden,
en hebt mijn voet voor wankelval belet;

En gaan zal ik en voortaan vredig wonen
in 't land der levenden, in Gods zonlicht,
wel zeer geplaagd, maar sterk ook om te tonen
hoe het geloof mijn hoofd heeft opgericht:
Na zware tijd van wanhoop, die haast breken
kwam al mijn kracht, toen ik was laf en klein,
en overijld lichtzinnig was in spreken
dat alle mensen vals en zondig zijn!

Hoe zal ik danken, dat Gods heilge Geest
mij noopt te doen de goede, kloeke daden?
Ik zal het leven dienen vastberaden
en van God spreken eerlijk, onbevreesd!

Wat ik beloofd heb, lijdend dag na dag,
de God der mensen als ik eens mocht juichen,
voor heel zijn volk zal ik ervan getuigen
zo lang ik leef, zo lang ik ademen mag!

Het bloed, gestort van wie zijn arm, gering,
maar rein geplant staan in Gods eeuwige aarde,
voor God de Geest is het van hoogste waarde
dat dienen zal eens tot hun zegening.

O Schepper God, van wie ik ben afhanklijk,
van wie ik ben een deel, een dienend deel,
een zoon der aarde, bloeiend maar verganklijk,
doch door uw Geest één met het groots geheel:

U zal ik loven, voor het leven danken
zo lang ik leef en voortga in de tijd,
en prijzen U met warme woordenklanken,
tot 's levens dienst met hart en ziel bereid.

Wat ik beloofd heb, lijdend dag na dag,
de God der mensen als ik eens mocht juichen,
voor heel zijn volk zal ik ervan getuigen
nu dat ik vrij in vrede leven mag.

En tot hen spreken van dit nieuw geloven
levend op aarde, van Gods woord de tolk,
in 't midden staand van u, vroom vredig volk,
in uwe steden en uw bloemenhoven!

PSALM 116

GOD DE TROUWE LEIDER DER MENSEN

Vanuit de diepten van ons donker lijden
heffen wij de ogen naar de hemel op,
want God alleen kan ons hiervan bevrijden
en voeren ons naar 's levens hoogste top,
het paradijs van liefde en rein verblijden.

Die uit de chaos heeft het Al geschapen;
Die aarde en heemlen heerlijk heeft gemaakt,
Hij zal ons helpen; werkend als wij slapen,
is God de kracht die om ons leeft en waakt.

God gaat terzijde, zwijgend ons terzijde
als onze schaduw, gaande waar wij gaan,
en doet om ons zijn koele stilte breiden,
dat wij niet moe en wankelende staan
temidden van de springvloed dezer tijden,
nu het geweld regeert in eigenwaan.

God is òm ons; in 't diepste van de smarten
is Hij om ons, die onze wil weer richt
getroost omhoog, om met zijn zeegnend licht
te laven onze moe-gewoelde harten.

En die ons opneemt uit de brandingsgolven,
het overstelpend stromen van de tijd,
waarin wij waren dag na dag bedolven,
tot in zijn vrederijk der eeuwigheid.

PSALM 121

Zo wij niet hadden troost en kracht ontvangen
van God, van Hem, die ons heeft opgericht
met zegening van goedheid en van licht;
die om ons was, toen wij die zware gangen
gaan moesten van de lange zwoegensdagen
over een wereld door de haat ontwricht —
wij hadden niet de woede kunnen dragen
de spot, de smaad, maar zouden zijn gezwicht,
levend verloren voor der mensen slagen;
zou over ons gepijnigd leven heen
een zee gegaan zijn van de wanhoopsgolven,
en in die springvloed waren wij bedolven,
wentlend in doodsstrijd, met ons zelf alleen.

Maar, God zij dank, Hij is om ons gebleven,
en gaf de kracht, de niet te breken kracht,
om òp te staan uit nood en lijdensnacht,
dat niet de dood aàngrijpen zou ons leven;
geloofd zij God, die ons niet heeft gegeven
tot prooi, tot roof aan woedende overmacht.

De valstrik van 't geweld zijn wij ontkomen,
waarin wij lagen als verlamd van schrik,
het einde wachtend; ieder ogenblik
kon zee van nood ons leven overstromen —
maar als met handen van een zeegnend licht
heeft God ons uit dit donker opgenomen,
heeft Hij ons jong in vreugden opgericht.
Gebroken is de doem, wij zijn ontkomen
gerust in God, die schiep dit heerlijk leven,
die zon en sterren eeuwig heeft gemaakt;
die als met handen ons heeft aangeraakt,
en aan wiens wil we ons dienend overgeven.

PSALM 124

VERLOSSING UIT ONZE GEVANGENSCHAP

Nadat wij waren lang gevangen,
torsend het juk van schande en schuld
in zwoegen dag na dag, een dof verlangen,
een bitterheid had ons geheel vervuld:
Er kwam geen einde aan onze lijdensgangen —

Zijn wij opeens in God ontkomen
en ongerept, van zonden vrij:
Zo diep geluk en vrede vonden wij
als zij die slapen en van vreugde dromen.

Toen gingen wij met milde mond
de tuinen onzer vrijheid binnen,
en liepen zingend in dit nieuw beginnen
de perken reiner vreugden rond.
Voorbij de rozen, op de paden
die door de wereldse bloemhof gaan —
Eens waren wij belast, beladen,
torsend de vloek van duistere daden,
maar nu zijn wij heropgestaan;
en konden tot een vrede komen,
tot een vervulling na geduld,
door Gods onpeilbare genade,
die ons verlost heeft en vervuld
met levensvreugd, die ons heeft opgenomen
in zijn groot rijk van rust;
zoals rivieren, die de zee instromen
voorbij de helling der verweerde kust:

Die in de bittere nood
met zucht en tranen zaaien,
zij zullen zingend maaien
een oogst van vreugden groot.

Die in zich draagt de zaden
van nieuw geluk dat groeit,
hij gaat belast, beladen,
en dag na dag vermoeid:

Maar is het licht gerezen,
in stil en sterk geloven
komt hij de smart te boven,
zal hij gelouterd wezen;
als koren zal het leven staan,
gerijpt door Gods genade,
en met zijn drang en wil en daden
zal hij in oogsttijd maaien gaan,
en juichend dragen volle vreugdeschoven.

PSALM 126

DE ZEGEN DER GODSVRUCHT

Gelukkig elk die eerbied heeft
voor 's mensen God, naar zijn wet handelt;
de weg van waarheid vroom bewandelt;
gelukkig elk die vredig leeft.

Want gij zult zijn wel-toegerust,
en van uw werk de waarde weten,
waarvan ge zult de vruchten eten
tot zegensdeel van levenslust.

Gelukkig zal uw leven zijn,
en naast u zal de liefste wonen
om tijd van taak en plicht te kronen
met liefde trouw en moederrein.

Uw kinderen bloeien naast u op,
als in de lente bloesemranken,
als nieuwe rozen nog in knop;
gij zult voor 't leven daaglijks danken.

Voor het geluk, dat dag aan dag
God zal voor een vroom mens doen groeien,
die tijd van voorspoed delen mag
en kinderen ziet uit kinderen bloeien.

Gelukkig 't volk, dat eerbied heeft
voor 's mensen God, naar zijn wet handelt;
de weg van waarheid vroom bewandelt.
Vrede voor 't volk zo lang het leeft!

PSALM 128

DE ONDERDRUKKERS VAN HET VOLK EENS MACHTELOOS

Ze hebben ons ontnomen vaak de vrede;
ze hebben ons ontstolen 's levens vreugd;
we hebben elke pijn der hel doorleden
vanaf de dagen onzer prille jeugd.

Ze hebben ons gekneveld en geslagen,
gegeseld en gefolterd en bespot;
ze lieten ons de last van schande dragen:
Toch bleven we ongeschokt geplant in God.

De valse mensen die de vromen haten,
honen de waarheid, mijden het rein licht
dat blinkt uit open ogen; wreed, verwaten
spuwen zij hem, slaan hem in zijn gezicht.

Zij zullen eens beschaamd en zwijgend worden
wanneer Gods recht op aarde heersen zal,
wanneer er vrede zijn zal, rust en orde,
en levensvreugd en eenheid overal.

Dan zal Gods wet het donker overvleuglen
in 't zegevieren van de goede wil,
die zal het ras van wraak en haat beteuglen
totdat het neerligt, roerloos, schuw en stil.

Zij zullen bukken voor Gods wetten moeten
die nu nog prat gaan op hun pantserkracht,
en niet de mensen als hun makkers groeten:
— wij zeegnen u! God geve u vrede en macht —
maar laf van aard, sluw in 't verborgen wroeten,
gravend verderf als mollen in de nacht.

PSALM 129

DE PROFUNDIS

Vanuit de diepten van mijn smart, door schuld bevangen,
roep ik tot U, o God: Red mij uit duistre gangen.

Laat in de stilte nu mijn stem tot U gaan spreken,
neig U naar mij in luistren, God, aanhoor mijn smeken.

Zo Gij verwerpt, verdoemt de mens om 't kwaad misdaan,
wie zal dan leven, God? Wie zal dan nog bestaan?

Maar wie U zoekt, o God, hèm hebt Gij reeds vergeven,
dat hij in deemoed slechts U dient, door U wil leven.

Zo hoop ik ook op U, God, Gij die 't Leven zijt;
ik wacht op U, uw Woord, dat rust en vreugd bereidt.

Op God, die helpt in nood, zal ik verlangend wachten,
mèer dan de mens wacht op het licht in donkre nachten.

Volk, hoop op God! Gij, die in nood en wanhoop leeft,
o hoop op God, die goedheid is, die vrijheid geeft;

En die zijn volk, gebukt door druk van doem en lijden,
van al hun onrecht, al hun zonden zal bevrijden.

PSALM 130

GEBED VOOR HET MENSENGESLACHT, ZIENDE OP DE BELOFTE GODS

Denk aan het volk, God, en aan al hun lijden;
aan 't vroom geslacht, dat eens gezworen heeft:
Wij zullen tot de dood toe blijven strijden
om God op aarde een woning te bereiden,
tot in ons midden God almachtig leeft
in vlees en bloed, goddlijk en menslijk beide.

Wij willen niet de lome droom der lust!
Wij zullen niet in volle vrede slapen,
vòòrdat de staat van menszijn is geschapen
waarin God vindt zijn bloei van vreugd en rust!

Die roep ging uit door dorpen en door steden,
en in ons gloeide geestdrift als een vuur:
Wij zullen zoeken, daaglijks, uur na uur,
naar 't rijk van God, de God van liefde en vrede.
Wij zullen biddend buigen onze hoofden
en dienend doen met vaste wil ons werk!
Wij waren vroom, wij waren jong en sterk,
daar wij aan God als aan onszelf geloofden.

Ontwaak, o God, en geef ons recht en rust!
Ontwaak in ons en schenk ons nieuwe kracht!
Laat wie U dienen zuiver en bewust,
sterk staan en vroom bij woedende overmacht:
Laat lachen weer op de gezichten bloeien,
lachen van vreugd om 't lentenieuw geluk,
van hen die lijden nu in nood en druk,
maar weten dat wat leven wil, moet groeien,
dat er nog veel in ons moet breken stuk
aan drift naar doem in bloed- en tranenvloeien.

Terwille van dit leed, dit wrang verdriet —
roofzucht en rouw gaan zaaien door de landen —
terwille van het vouwen onzer handen:
Laat ons niet lang alleen, verstoot ons niet!
Laat ons niet ondergaan in smaad en schande!

God, die gezworen heeft door mensenmond,
die waarheid heeft gegrondvest in zijn wetten,
God, die eens sloot een eeuwig-vast verbond
van Hem met ons, Hij zal zijn wil doorzetten,
totdat zijn beeld in ons is afgerond.

De God der mensen heeft door ons gezworen:
Heersen zal eens het menselijk geslacht,
dat steeds verjongd in kindren wordt geboren,
koninklijk tronend over dood en nacht.

Wanneer zij doen wat Ik hun heb geboden,
en roekloos niet de breidels werpen af,
en hollen door in blindlings dolle draf,
voortgaand met stelen, liegen, vloeken, doden...

Maar heiligen het lichaam dat Ik gaf,
door rein te leven, jong, vroom en gezond,
zullen hun zonen durend vreugd verwerven,
zullen zij wonen op hun aardse grond,
sterk vastgeplant, verlost van 't Kaïnszwerven,
zo lang om zon de wereld wentelt rond
herlevend nieuw in kindren na hun sterven.

Ik heb de wereld tot Mijn huis gekozen
om er te wonen, wordend vlees en bloed
in vrome mensen, schoner dan de rozen,
daar zij beseffen wat schoon is en goed;

Hier is Mijn rust die eeuwig door zal duren,
hier zal Ik wonen, want dit is Mijn wil,
in het vroom volk, dat Ik op vleugels til
omhoog in 't licht, kracht uit Mijn wet te puren.

Ik zal met zegen in de volken wezen
en geven overvloed van goede kost,
en wie nu nog de nieuwe dag moet vrezen
om zorg en nooddruft, hongerbleke weezen,
zullen voor goed van kommer zijn verlost,
met brood verzadigd zijn, met zon genezen.

En wie regeren, gevend vaste vorm
aan wat er roept om uiting in de harten,
zij zullen sterk staan om de drang te tarten
die ons verlaagt tot zondige modderworm;
het recht op vrede en vreugd na tijd van smarten
zal zijn voor allen wet en vaste norm:

Gerijpte bloei van hecht gewortelde orde,
levend ontloken tot een kroon van licht,
waarin tot schaamte en onmacht zal verworden
wat wild-vijandig zich had opgericht.

PSALM 132

ZEGEN DER BROEDERLIJKE EENDRACHT

Hoe mooi is het, hoe liefelijk en goed
dat eensgezind de mensen samenzijn,
en leven naast elkaar in alle landen
als goede broeders, door Gods Geest gevoed,
heersend en wonend in hun aards domein,
en onbesmet van mensenbloed hun handen.

Dit is als zon, die op hen neer komt vloeien,
over hen heen met krans van stralend licht,
dat hen verwarmt, hun hoofden hoog òpricht
met open ogen, die in vreugde bloeien.

Dit is als dauw, als milde lenteregen
die ruisend daalt uit wolken op het land;
want God gebiedt, God gèeft zijn rijke zegen
waar eensgezind de vromen in èen band
van makkerschap gaan 's levens zonnewegen,
het eeuwig Leven, dat God houdt in stand.

PSALM 133

LOFLIED OP GODS EEUWIGE GOEDHEID EN WONDEREN

Looft, looft God, want Hij is goed!
God die leeft en leven doet;
Die zal zijn en is gebleven
God van duur, van licht en leven.

Dankt en looft Hem! God is 't Al!
hemelvaart na helleval
heeft zijn goedheid ons gegeven,
want God is het Licht, het Leven.

Dankt en looft Hem! God is Kracht,
God van eeuwige oppermacht,
koninklijk en hoog verheven;
Die nog daaglijks wondren doet,
dag en nacht der weerlden stoet
vaste baan heeft voorgeschreven,
want God is het Licht, het Leven.

Die met wijsheid heeft gebouwd
eeuwig Zijn, dat zich ontvouwt
in onafgebroken weven,
want God is het Licht, het Leven.

Die de zon, de sterren schiep,
werelden tot aanschijn riep;
die de maanlamp houdt geheven,
want God is het Licht, het Leven!

Die met dit ondoofbaar licht
orde schiep en evenwicht
in de harmonie gegeven,
want God is het Licht, het Leven.

Dag aan dag stroomt gouden zon
leven toe uit liefdebron;
nacht aan nacht in ster bij ster
straalt zijn zilverlicht van ver,
doem en vloek en dood om 't even,
want God is het Licht, het Leven.

Die het water en het land
met zijn schepselen heeft bemand,
en zijn Geest rondom laat zweven,
want God is het Licht, het Leven.

Die het volk van wrok en spot
heeft gedoemd tot lijdenslot;
tot omzwervingen in nood,
ondergang, verval en dood;
Die het sloeg met schrik en beven,
want God is het Licht, het Leven.

Maar die ook gaf staal en kracht
aan het volk dat werkt en wacht;
tot dit volk de knechtschap splijt,
zich van 't jammerjuk bevrijdt,
uitgaand naar een zonnig land,
als de heerszucht is ontmand
na de plaag om 't kwaad bedreven,
want God is het Licht, het Leven!

Die het volk heeft uitgeleid
naar waar wenkt een beetre tijd;
door der dagen trieste sleur,
zonder uitzicht, zonder kleur,
stuwend-voort in rustloos streven,
want God is het Licht, het Leven!

Die àf van tyrannentroon
koningen stiet — machtswellust's loon;
Die geworgd heeft en onthalsd
hem die 't menslijk recht vervalst;
die zijn volk heeft recht gegeven,
want God is het Licht, het Leven.

Die ons bracht in nieuw verband,
in bezit ons gaf het land,
want de God die goedheid is,
stillen zal ons aards gemis;

Die uit smaad heeft opgeheven
ons, vernederd en verdreven,
en ons tilde met zijn kracht
hoog op vleugels uit de nacht!
want God is het Licht, het Leven.

Looft, looft God, want God is groot!
Die ons leven schenkt en brood;
Die elk mens geeft kracht en spijs,
makend de aard tot paradijs.

Looft, looft God, het Licht, het Leven,
die der heemlen glans verbreidt,
God, wiens goedheid, steeds gegeven,
duren zal in eeuwigheid.

PSALM 136

KLACHT VAN HET GEVANGEN VOLK

Hoe waren wij lang ballingen, verlaten,
gevangen in de val van andre dood;
lastdragend gingen wij door lege straten
want overal was vloek, was doem en nood.

Gesloten waren ramen, luiken, deuren,
en in de holle kamers zaten wij
gehurkt in rouw, gebukt in troostloos treuren,
en schreiden om de tijd die was voorbij.

Geen lied weerklonk... door doodse schrik bevangen,
in ons verdriet wanhopig en alleen,
verkwijnden wij in moe en dof verlangen
naar 's levens vrede-vreugden van voorheen.

Want afschuw had gesloten onze monden;
weerzin van dit vervloekt en vals verraad,
toen vuistenhanden onze bruiden schonden,
de mannen martelden met hoon en haat.

Jaren en jaren van verschrikkingen,
van bloed en moord, geweld, tweedracht, opstand,
verwoesting, wilde drift, waanzin... wij gingen
als arme ballingen in een vreemd land.

Hoe konden wij een lied van God doen klinken
met in ons 't schreien van een stille stem,
die heugen deed het liefste dat ging zinken:
Zo ver is Rome van Jeruzalem!

God, denk aan 't leed, dat ons is overkomen
toen horden kwamen gillend aangerend:
„Verwoest, verwoest tot in het fundament!"
Ze hebben ons elk wettig recht ontnomen.

Maar in ons zwoegen, in ons lijdend zwijgen,
brak niet het beeld van God-in-mensen stuk:
Hoe diep wij zinken, altijd blijft ons eigen
het hoog geloof aan 's levens bloeigeluk:

Dat eens zal komen, èèns in ons zal bloeien,
wanneer wij ons weer wenden naar Gods licht,
dienend zijn wet van Leven, blij in plicht,
in welks mild vuur al 't valse zal verschroeien.

PSALM 137

VAN GODS ALWETENDHEID EN ALOMTEGENWOORDIGHEID

God, God der mensen, eeuwig Licht,
Gij kent mijn diepste grond,
Gij, die met ons hebt opgericht
een onverbreekbre bond.

Waar ik ook ben en waar ik ga,
al wat ik denk en doe,
Gij weet het; of ik lig of sta,
Gij luistert, Gij ziet toe,
Gij gaat mijn wegen na.

Nog vòor ik spreken kan een woord,
zie, God, Gij kent het reeds;
Gij bindt mij vast, Gij drijft mij voort,
Gij houdt mij, stuwt mij steeds.

Hoe wonderbaar, hoe groots is dit
en boven elk verstand;
geen mens die kracht genoeg bezit
dat hij dit al omspant.

Kan ik ontkomen, God, aan U
wiens Geest het Al vervult?
Kan ik wel heengaan, ooit of nu,
waar Gij niet wezen zult?

Zweef ik omhoog de heemlen rond,
Gij zijt daar, ziet mij aan;
of daal ik af in donkre grond,
Gij zijt daar, ziet mij aan.

Stijg ik met vleugels over zee
naar verre kim en kust,
ook daar, God, voert uw Geest mij mee
en leidt mij naar uw rust.

Wanneer ik wil in duisternis,
in lijfsdrift gaan teloor,
de nacht een licht rondom mij is,
waarin uw glans breekt door.

Want donker niet is de aardse nacht,
maar dag van stralend licht
voor U, die met uw Oppermacht
de loop der zonnen richt.

Er is geen schaduw en geen dood,
alleen uw Geest, die leeft,
die mij in moeders zuivre schoot
als vrucht geschapen heeft.

O levenswonder, dat ik prijs,
waardoor ik wordend ben
gevormd op een zo wondre wijs,
waarin ik U erken:

Uw Geest, die mij heeft aangeraakt,
toen nog in moeders lijf
mijn lichaamsweefsel werd gemaakt
in het holzwart verblijf.

Want Gij, o God, die zijt geweest
en blijft in eeuwigheid,
bepaalt met uw almachtige Geest
wat opbloeit in de tijd.

O God, o levend groots Geheel,
vrucht van zò diep verstand,
dat het in deel en tegendeel
voor altijd staat geplant;

In niet te peilen overvloed,
rijkdom nooit opgesomd,
waarin ik steeds U weer ontmoet
bij elke dag die komt.

Mocht door uw almacht, God, vergaan
de duistre, wilde drift,
de blinde trots van eigenwaan,
het teken, diep gegrift,

in 't Kaïnsras, belust op bloed,
dat, prat op eigenwil
belastert U en 't leven-zoet
arglistig, sluw en kil.

Zou ik niet haten wie U haat,
U, God, die schept wat leeft?
Niet dragen smart om vuistendaad
die hel van lijden geeft?

Ik haat hen, hàat hen; onvermoeid
zal ik met wil en woord
bestrijden 't ras, dat U verfoeit,
Uw heilig recht verstoort.

Stort uit tot in mijn diepste grond
uw Geest, God, ken mijn hart;
maak èen mijn woord van hart en mond;
beproef mij, God, met smart.

En doe mij zien, of ik nog wil
wat schaadt en van U scheidt,
en laat mij gaan oprecht en stil
de weg der eeuwigheid.

PSALM 139

GEBED OM GODDELIJKE REDDING EN LEIDING

Hoor, God, mijn biddend smeken... neig u over
tot de onrust van mijn angstig bonzend hart;
geef licht, geef kracht, want ik ben moe en pover,
als vastgeketend aan de rots van smart.

Ik klaag niet om het leven en zijn pijnen;
wie leeft, hij lijdt; is zich van schuld bewust;
ik smeek alleen om levensrecht en rust,
opdat ik niet vertwijfele en verkwijne
en onderga aan 's werelds doodse kust;
laat, God, uw zon van recht en waarheid schijnen
met een mild licht, dat nimmer wordt geblust.

Want macht van haat is op mij neergevallen,
die mij vertrapt en zaait verderf en dood;
o God, de schoten van het mensbeest knallen,
verwoest wordt leven in der vrouwen schoot —
en stil ga ik en eenzaam onder allen,
verwonderd om de mensen en hun nood.

Ik denk aan de gegane, schone tijden,
en voel het schrijnen van een diep gemis,
toen wij nog waren jong en zonder lijden
onder uw zon, die bron van leven is;
lovend uw geest die in èen wilsdaad scheidde
het stralend licht van dood en duisternis.

En nu zijn donker weer de mensenlanden...
Ik roep om licht als wie, versmacht van dorst,
opheft ten hemel zijn verschraalde handen
en twijfelt, of hij ooit nog wordt verlost
van deze schuld, van deze smaad en schande
van deze last die hij op schouders torst.

God, red ons, rèd ons, vòòr wij gaan verloren
en onderdalen als een dood geslacht;
laat in de diepe nood en lijdensnacht
ten morgen weer uw stem van goedheid horen:
Ik bouw op U en weet, dat eenmaal wacht
een staat van vrede, uit de strijd geboren.

Ik kom tot U om in uw rust te schuilen.
Leer mij te doen, God, naar uw eeuwige wil,
dat 'k ongeschokt weersta de storm, die huilen
komt rond mijn huis in 't langgerekt gegil
van hen, wier bloed-belopen ogen puilen
uit hunne kassen, blind in driftenwil.

God, ònze God, laat ons in U herleven;
uw goede Geest leide ons in 't bloeiend land
waaruit de grauwe horden ons verdreven,
toen zij, door nood en aandrift overmand,
het vaandel van de haat hebben geheven
vernietigend het liefste met hun hand;
wij zijn uw volk, in dienen trouw gebleven
dit zoete leven, som van uw verstand.

PSALM 143

GODS GENADE EN GERECHTIGHEID IN ZIJN RIJK

God, God der mensen, steeds zal ik U noemen
lovend uw Naam, de Koning van elk volk;
zo lang ik leef zal ik uw almacht roemen,
zo lang ik leef zijn van uw woord een tolk.

Ja, dag na dag zal ik U, God, hier loven,
prijzen uw Naam; bezingen tot mijn dood
uw ondoorgrondelijke Levensschoot,
die elk begrip oneindig gaat teboven.

In elk herboren, bloeiend nieuw geslacht
zal zijn een geest, die uwe grootheid roemt;
hiervan getuigt en 't Leven goddlijk noemt,
daar 't staat gegrondvest in onwrikbre kracht.

Uitspreken zal ik, God, uw Heerlijkheid;
zingen van 't wonder, dat Gij steeds verricht
in Oppermacht van leven, liefde, licht,
die sterk ons stuwt door vloed van ruimte en tijd.

Opdat door ons krijgt oog en oor en mond,
een stem door ons uw Geest die eeuwig leeft,
uw groots Bestaan, dat zich bestendigd heeft,
dat goed en waar is in zijn diepste grond.

Wat stof tot juichen geeft, wat juublen laat
elk volk dat, God, uw grootse werken ziet,
en overvloed van dank uitstort in lied,
denkt het aan U, die onverganklijk staat.

Aan 's mensen God, die voor ons allen is
barmhartig, goed; die alle volken neemt
aan zijn groot hart en stilt hun aards gemis;
die niet van wat Hij schiep zich koel vervreemdt.

Door heel uw schepping, God, klinkt lied van lof,
en het vroom volk, geheiligd door uw Geest,
het zal U zeegnen op dit lentefeest,
levend door U in 's werelds bloemenhof.

Zij zullen spreken van uw koninkrijk
dat in de wereld machtig wordt gebouwd;
dat groeiend zich van volk tot volk ontvouwt,
en daarvan geven in hun daden blijk.

Om vast te leggen voor elk nieuw geslacht
in heilige schrift, hoe Gij blijft eeuwig God,
het Leven-zelf, het Al van Oppermacht,
uw koninkrijk naar uw volvoerd gebod.

Gegrondvest is uw koninkrijk voor goed:
De staat die duurt door alle eeuwen heen,
en elk geslacht dat kiemt en bloeien moet,
weet dat Gij zijt der mensen God alleen.

Die steunt met kracht hen die in wanhoop vallen;
die richt de moe-gebogen hoofden op;
die tijdig geeft zijn levensspijs aan allen,
want al wat leeft, lèeft door uw harteklop;

En wacht op U: Dan opent Gij uw bron
van zeegnend leven en het zaad ontspruit,
en al wat leeft verzadigt zich aan zon,
en breekt in vreugdebloei onstuimig uit.

De God der mensen is de Geest van 't recht;
is 't Leven-zelf, dat trekt de rechte voren
in eeuwige scheppingswil, goed, heilig, hecht
in al de werken uit zijn schoot geboren.

De God der mensen geeft zijn kracht aan allen
die roepen Hem in geest der waarheid aan;
Hij laat niet toe dat zij in wanhoop vallen;
Hij zal hen helpen, zal hun roep verstaan.

Want na het schreien, na de smartenstijd,
wanneer de stem snikkend om redding smeekt,
wordt nieuwe bloei in stilte voorbereid,
totdat de roos der ziel door bolsters breekt.

Dan wordt elk volk, dat liefheeft, warm gebed
in 's levens hoede, als in moeders arm
het kind gebracht wordt, blank gewassen, warm —
maar uitgeroeid wordt wie niet wil Gods wet!

Mijn stem zal prijzen met een lied van lof
de God der mensen, Geest van heiligheid,
en al wat leeft, elk volk voor alle tijd,
zal loven God in deze wereldhof.

PSALM 145

VAN GODS EEUWIGE TROUW

Geloofd zij God! mijn ziel, loof 's mensen God!
Zo lang ik leef zal ik mijn Schepper prijzen;
zo lang ik ben en 't licht der zon zie rijzen
zal ik bezingen God en zijn gebod.

Bouwt niet op prinsen door hun praal verblind;
bouwt niet op mensen prat op eigenwaarde;
verwacht geen hulp van het broos mensenkind,
want als zijn vlam gaat flakkren in de wind
keert hij terug in schoot der donkere aarde,
en van zijn wil en macht men niets meer vindt.

Gelukkig 't volk, dat bouwt op God alleen;
dat hulp van God ontvangen zal en wachten;
dat bouwt op God, in Hem staat sterk en èen,
in Hem hernieuwt zijn vroom geloof, zijn krachten.

Op God, die heeft heemlen en aard gemaakt;
die bloeien laat het land, het water spranklen;
wiens Geest voor goed in vrome volken waakt;
wiens trouw staat vast en nimmermeer zal wanklen.

Die helpt aan recht het volk, dat wordt verdrukt
door het geweld van wie met wapens strijden;
die voedsel geeft aan hen die honger lijden;
opheft het hoofd dat zich in nooddruft bukt;
die uit de kampen de gevangenen rukt
en hen het land van licht zal binnenleiden.

God geeft zijn licht aan 't volk verstard, verblind,
dat zij weer zien Gods weg met open ogen;
God richt weer op de hoofden, die zich bogen
voor 't vuistgeweld als halmen voor de wind;
God is vol deernis, is vol mededogen
voor het rechtschapen volk, dat Hij bemint.

Wie zonder troost, wie vreemd en weerloos staan,
wie eenzaam treuren door der valsen woede,
hen houdt God staande, neemt hen in zijn hoede —
maar slaan zal Hij het ras, tot 't moet verbloeden,
dat leeft van haten, vloeken, vuistenslaan!

God, die regeert voor eeuwig in het Al,
Hij zal voor goed der volken Koning wezen!
Uw God, vroom volk, die eeuwig staat gerezen
van volk tot volk, wiens Almacht wordt geprezen
zo lang een hart op aarde kloppen zal!

PSALM 146

Laten wij loven,
danken en loven
God, ònze God, der mensen machtige God;
want lof is goed, geeft kracht weer te geloven
aan d' Oppermacht van God en zijn gebod:
Laten wij loven,
danken en loven:

God, onze God, die weer zijn volk zal bouwen;
weer machtig maken zal in èen verband;
Hij heelt de harten die gebroken rouwen;
geeft troost en kracht aan wie, door nood ontmand,
verloren alles, hoop en nieuw vertrouwen.

God schiep de sterren; Hij houdt het tesamen
't veelvuldige, het mateloos getal
der sterren, zonnen: Hij geeft allen namen,
Hij houdt hen vast dat geen ontbreken zal.

Waarin wij zien Gods Geest, Gods heil'ge kracht;
zijn wijs beleid boven begrip en zinnen;
zijn eeuwige bloei in nooit-voltooid beginnen,
die staande houdt het volk dat vroom en zacht,
goedsmoeds wil zijn, maar doemt in dood en nacht
wie meent met haat Zijn wetten te overwinnen.

Laten wij loven,
danken en loven
met vreugdestemmen God, der mensen God,
om met een lied in eerbied te vertolken
ons nieuw geloven
in God, die oproept stoet van hoge wolken;
die waaien laat een ademende wind,
en damp stijgt op uit grond en waterkolken,

die zich verdicht tot trage sleep van sluiers,
vormend het vocht tot droppels: ruisend begint
regen te vallen, zacht in 't nieuw seizoen,
waaruit ontluikt het gras, het teder groen,
en 't grazend vee gaat traag met melkzware uiers;
zelfs 's winters nog de kraai zijn voedsel vindt.

Laten wij loven,
danken en loven
God, die de mens inblies zijn Wil, zijn Geest;
Hij vindt geen vreugd in spierkracht van het beest,
Hij vindt geen vreugd in 't mansvolk sterk-gepeesd
dat bommen werpt op 't weerloos volk van boven —

maar God heeft vreugd aan 't volk, dat sterk blijft bouwen
vol eerbied op Zijn goedheid, dat Hem vreest
in vroom ontzag, wiens hoop niet zal verflauwen.

Vroom volk, looft God, looft God met ziel en zinnen,
want Hij geeft kracht te bouwen stad bij stad;
Hij zegent u, uw kindren-van-beminnen,
verwekt in liefdedrang, waardoor hervat
verwelkte bloei wordt in steeds nieuw beginnen.

Looft, volk, uw God, die volken vrede geeft;
die vrijheid geeft door 't stellen van de grenzen
in wetten remmend roofzucht van de mensen;
Die u verzadigd met het koren heeft,
met overvloed genoeg voor aller wensen.

Looft, volk, uw God! Hij geeft in regelmaat
worden en welken; na de tijd van rijpen
doodt kille storm wat zoet te bloeien staat,
en doet zo zeer met sneeuw en koude nijpen
dat elke troost van leven ons verlaat —
wie kan bestaan als Gods storm ons komt grijpen? —
maar zie, in stilte zet zich reeds het zaad

tot nieuw begin, dat machtig zal gaan groeien,
als God met zon weer rijke zeegning stort —
dan waait een zoele wind, water gaat vloeien,
en waar de dood was, komt nieuw leven bloeien
dat jong ontluikt en kiem der toekomst wordt.

God heeft gemaakt aan zijn vroom volk bewust
Zijn wil, Zijn wet, gesteld in tien geboden
(ge zult niet vloeken, liegen, lastren, hunkren, doden...)
opdat zij winnen zouden vrede en rust
in 't wettig recht, de dam der aardse noden;

als Gods gebod het vuur der zelfzucht blust,
als wordt vervuld wat eertijds werd geboden,

tot gij zijt koningen in Gods domein:

Geloofd zij God, die is en steeds zal zijn!

PSALM 147

Gegroet, geloofd, geheiligd zij Gods Wezen!
Door al wat is en leeft in het heelal
worde Gods macht, Gods heerlijkheid geprezen:
Looft God, looft God, die eeuwig was vòor dezen,
die eeuwig is en eeuwig wezen zal!

Ontelbre schepselen in een kuis omstrenglen
op werelden wentlend in wijds gebied,
zij neigen zich en zingen een loflied;
muziek klinkt op, ruisend gejuich van englen:
Geloofd zij God, die 't Al van kracht voorziet!

De zon, de maan, het groots getal der sterren,
zij zenden uit een mild en zeegnend licht,
en vullen met geluk de onmeetlijk-verre
tuinen der heemlen bloeiend opgericht.

Zij rijen zich, kringen in werveldans;
over de waatren, die elk land omringen,
klinkt de muziek van een extatisch zingen:
Looft God, looft God, de Schepper aller dingen!
Hij hief zijn hand, en in gerezen glans
wentlen de weerlden in volkomen orde,
in wil en wet van eeuwige regelmaat,
die door geen macht kan opgeheven worden
daar 't Al in God voor goed gegrondvest staat!

Looft, aarde, God; waatren en lage gronden
schiep Hij, de vissen in de diepste zee;
de wolken jagend op de stormwind mee,
die vuur en hagel, sneeuw en regen zonden.

Looft, aarde, God; Looft Hem in zegevieren
bergen en heuvels; naar de dalen komen

bruisende beken, zwellend tot rivieren,
die in de zee, Gods eeuwige zee uitstromen;
God schiep de bloemen, schiep de bloesembomen,
het vee, de vogels, wilde, tamme dieren.

Looft God, ùw God, gij machtigen der aarde;
wijs mensgeslacht, dat al wat lager leeft
uw wil oplegt en wijze wetten geeft;
looft God, looft God, die geeft het menszijn waarde;
looft God, gij volken, die uit donker streeft
omhoog naar licht; komt, vromen, weer tesamen,
jong, oud, groot, klein: Looft God met nieuwe namen!

Laat allen loven Gods almachtig Wezen,
de hoog-verheven, eeuwig onvolprezen
Schepper van 't Al, God naar zijn macht en naam,
die aarde en heemlen houdt voor eeuwig saam;
die stort een stroom van nieuwe kracht en zegen
neer op het volk, dat vroom wil gaan de wegen
van Gods geboden, brengend Hem nabij
wiens Macht geloofd, wiens Naam geprezen zij!

PSALM 148

ALLES WAT ADEM HEEFT LOVE GOD

Looft, looft God met jubelstem,
God, die leeft in eeuwig licht;
looft Hem, prijst Hem, psalmzingt Hem!
God, die rondom staat gericht,
groots Geheel van myriaden
zonnen, weerlden; looft Gods daden,
looft de schepping uit Gods schoot
overvleuglend doem en dood;
looft Hem tot getuigenis
dat God leeft en eeuwig is.

Looft Hem met luid klinkend lied;
looft Hem met een zuiver hart:
God, die ons van kracht voorziet,
die ons steunt in diepste smart.
Looft Hem in eerbiedig spreken,
looft Hem met een hart vol dank;
looft Hem, doe de stilte breken
met muziek van vreugdeklank:

Looft Hem! Looft Hem! Al wat adem heeft
love de machtige God die licht en leven geeft.

PSALM 150

INHOUDSOPGAVE

			Bladz.
Psalm	1	De twee wegen	7
,,	2	Voorspelling van het rijk van Gods Zoon en diens zegepraal over zijn vijanden	8
,,	3	Vertrouwen in verdrukking	10
,,	4	Avondgebed	11
,,	6	Boetedoening; hoop op hulp	13
,,	8	Gods grootheid in de schepping; de plaats van de mens op aarde	15
,,	13	Smeken om hulp in verdrukking en nood; hoop op Gods goedheid	17
,,	14	Zuchten om verlossing uit het algemeen verderf der mensen	18
,,	15	Wie blijft voor God?	20
,,	16	God, het hoogste goed der vromen	21
,,	17	Gebed om bescherming tegen de arglist van machtige en rijke vijanden	23
,,	18	Dank voor wonderlijke redding; vertrouwen op Gods hulp	25
,,	19	Gods heerlijkheid in de schepping en zijn woord; gebed om verdere hulp	30
,,	20	Gebed in tijden van oorlogsnood	32
,,	22	Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?	33
,,	23	De goede Herder	37
,,	27	Onwankelbaar vertrouwen op God in alle nood	38
,,	28	Gebed om verlossing van het boze; dank voor de bevrijding	41
,,	30	Danklied voor de redding van het leven	43
,,	32	De zegen der schuldbelijdenis	45
,,	37	De vrome mens zal zich niet ergeren om de voorspoed der goddelozen	47
,,	39	Geduldig zwijgen om de vergankelijkheid der mensen; gebed om Gods troost	52
,,	42	Verlangen naar God I	54
,,	43	,, ,, ,, II	56
,,	45	Een lied der liefde	58
,,	46	God is onze toevlucht en sterkte	61
,,	47	God, Koning van alle volken	63

		Bladz.
Psalm 49	Het raadsel van de voorspoed der bozen	65
„ 51	Schuldbelijdenis en boete.	67
„ 55	Lijden om de valse broeders; troost in God. . .	69
„ 56	Gebed om troost in de vervolging	73
„ 62	Stil vertrouwen op God; nietigheid der valse mensen	75
„ 63	Verlangen naar God in zijn heiligdom	77
„ 64	Gebed om hulp tegen oproerige machten. . . .	79
„ 68	Zegezang (Gods triomftocht)	81
„ 69	Het water tot aan de lippen, maar God zal redden	87
„ 72	Loflied op de vredemens en zijn rijk	90
„ 73	Aanvechting en troost bij de voorspoed der goddelozen	93
„ 74	Gebed om hulp bij de vernietiging van Gods heiligdom	97
„ 75	Dank voor Gods oordeel over de valsen en trotsen	100
„ 76	God is de eeuwige Rechter	101
„ 77	Zuchten in zware nood; troost uit Gods barmhartigheid voor zijn volk	103
„ 79	Klacht over de verwoesting der mensen en van het geloof	106
„ 80	Gebed van het volk om herstel	108
„ 82	Gods dreigende waarschuwing aan machtige mensen.	111
„ 85	Gebed van het reeds gezegend volk om nieuwe zegen	113
„ 88	Een kreet van vertwijfeling.	115
„ 89	Troost voor de vrome mensheid uit Gods toezeggingen.	118
„ 90	Gods eeuwigheid; vergankelijkheid der zwakke mensen. Gebed om genade	125
„ 92	Loflied aan God die de goddelozen straft en de vromen zegent. (Een lied op de rustdag.	127
„ 94	Gebed tegen de onderdrukkers van Gods volk. .	129
„ 98	Jubellied om Gods zegepraal op aarde	132
„ 101	Regentenspiegel.	134
„ 102	Boetvaardig gebed om herleving van Gods volk.	136
„ 103	Lof van Gods barmhartigheid voor zondige en zwakke mensen	139

			Bladz.
Psalm	104	Loflied op Gods grootheid, in de schepping openbaar	142
,,	114	Gods wonderlijke bevrijding uit knechtschap	147
,,	115	Alleen God de eer!	148
,,	116	Dank en belofte voor de redding uit groot levensgevaar	151
,,	121	God de trouwe Leider der mensen	153
,,	124	God met ons in de nood	154
,,	126	Verlossing uit onze gevangenschap	155
,,	128	De zegen der Godsvrucht	157
,,	129	De onderdrukkers van het volk eens machteloos	158
,,	130	De Profundis (uit diepe nood)	159
,,	132	Gebed voor het mensengeslacht, ziende op de belofte Gods	160
,,	133	Zegen der broederlijke eendracht	163
,,	136	Loflied op Gods eeuwige goedheid en wonderen	164
,,	137	Klacht van het gevangen volk	167
,,	139	Gods alwetendheid en alomtegenwoordigheid	169
,,	143	Gebed om goddelijke redding en leiding	172
,,	145	Gods genade en gerechtigheid in zijn rijk	174
,,	146	Van Gods eeuwige trouw	177
,,	147	Loflied op de zegeningen Gods	179
,,	148	Hemel en aarde loven God	182
,,	150	Alles wat adem heeft love God	184